

ΣΥΜΒΟΛΗ ΕΙΣ ΤΟΝ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΝΕΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΙΣΜΟΥ  
ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΑΝΑΙΡΕΣΕΩΣ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΥ ΑΓΩΝΑ

**ΠΑΥΛΟΥ ΜΟΝΑΧΟΥ ΚΥΠΡΙΟΥ**

# ΝΕΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΙΣΜΟΣ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΣ



«Πλήν ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου  
ἐλθὼν ἄρα εὐρήσει τὴν πίστιν  
ἐπὶ τῆς τῆς;»

(Λουκᾶ ΙΗ 8)

ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΙΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ  
ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΕΣΦΙΓΜΕΝΟΥ  
ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ - ΑΘΩ



ΠΗΔΑΛΙΟΝ:  
ΙΔΟΥ Η ΜΙΑ ΑΓΙΑ ΚΑΘΟΛΙΚΗ  
ΚΑΙ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ  
ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ



Διὰ τῆς νῆς ταύτης εἰκονίζεται ἡ καθολικὴ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, τῆς ἧποίᾳ, τῶν μὲν εἰ-  
καὶ ἡ πρὸς τὴν ἁγίαν Τριάδα ἑρθεοδόξος πίστις, ἁσχοί δὲ καὶ ἐκείνη, τὰ τῆς πίστεως δόγματα  
καὶ αἱ παραδόσεις Ἰστού, ὁ Σταυρός, Ἀρμυνη, ἡ Ἐπίσις καὶ Ἀγάπη, Κυβερνήτης, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰη-  
σοῦς Χριστός, Πρωτοεὶ καὶ ναύται, οἱ Ἀπόστολοι, καὶ οἱ τῶν Ἀποστόλων διάδοχοι, καὶ Κληρικοί πάν-  
τες, Γραμματικοὶ καὶ νοτάριοι, οἱ κατὰ καιροὺς διδάσκαλοι, Ἐπιστάται, ἅπαντες οἱ ἐρθεοδόξοι χρι-  
στῶν ἑθελῶσα, ὁ παρὸν βίος, Πνεῦμα γαληνὸν καὶ ζεφύριον, αἱ τοῦ ἁγίου Πνεύματος πνοαὴ καὶ  
χάρις. Ἄνεμοι, οἱ κατ' αὐτῆς παρανομοί, Πηδάλιον δὲ αὐτῆς, δὲ οὐ πρὸς τὴν οὐρανὸν λαμάνη θι-  
γεται, ἡ παρούσα Βίβλος τῶν Ἱερῶν Κανόνων ἐστίν.—Ὅρα καὶ τὸν ὄψιν Χρυσόστομον καὶ παρακα-  
λοῦντα τὴν Ἐκκλησίαν (τόμ. σ', σελ. 426, εἰς. 10. Καὶ τόμ. ζ', σελ. 502, εἰς. 20, τῆς ἐν Ἐσῶν ἑκδόσεως).



ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Μετὰ μεγάλης θλίψεως καὶ ἀγωνίας παρακολουθοῦ-  
μεν ἐκ τῆς θέσεως εἰς ἣν μᾶς ἔταξεν εἰς τοὺς χαλεποὺς  
τούτους καιροὺς ἡ Ἐκκλησία, τὰς ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ  
παρόντος αἰῶνος σχέσεις τῶν «ὀρθοδόξων» πρὸς τοὺς  
ἑτεροδόξους, αἱ ὁποῖαι συνεχῶς ἐξελλίσσονται ἐπὶ τὰ  
χεῖρω. Ἀποτελεῖ γεγονός ἀναμφισβήτητον, ὅτι ἡ ἀπο-  
μάκρυνσις τῶν συγχρόνων θεολογικῶν καὶ ἐκκλησια-  
στικῶν κύκλων, ἀπὸ τὰς πηγὰς τῆς Πίστεως καὶ τὴν δι-  
δασκαλίαν τῶν Ἁγ. Πατέρων, — χαρακτηριστικὸν γνώ-  
ρισμα τοῦ αἰῶνος μας— ἔχει τὸσον ἀμβλύνει τὴν θεο-  
λογικὴν σκέψιν αὐτῶν, τὸ ὀρθόδοξον φρόνημά των, καὶ  
τὴν ἐν γένει ἐκκλησιαστικὴν των συνείδησιν, ὥστε ἀντι-  
μετωπίζουσι τὰ διάφορα ἐκκλησιαστικὰ καὶ θεολογικὰ  
θλήματα μὲ κριτήρια ὄλως ἐξωεκκλησιαστικὰ καὶ ἀντορ-  
θόδοξα ἐπὶ καταφανεῖ καταπατήσει τῶν Ἱερῶν Κανό-  
νων καὶ τῶν Ἱερῶν Ἐκκλησιαστικῶν Παραδόσεων.

Σαφεστάτην μαρτυρίαν τῶν ἀνωτέρω ἀποτελεῖ ὁ  
τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον εἶδον καὶ ἀντιμετώπισαν οἱ «Ὀρ-  
θόδοξοι» τὴν ἐκ τῆς Δύσεως προελθοῦσαν καὶ εἰς ὄλο-  
κληρον τὸν Χριστιανικὸν Κόσμον ἐπεκταθεῖσαν κίνησιν  
τοῦ Οἰκουμεισμοῦ.

Εἶναι ἐπίσης θλιβερόν τὸ γεγονός ὅτι ἡ ἀνεπαρκὴς  
ἢ ἐπισηφαλὴς ἢ καὶ παντελῶς ἐλλείπουσα ἐνημέρωσις  
τοῦ μεγαλυτέρου ποσοστοῦ τῶν Ὀρθοδόξων Χριστια-  
νῶν ἐπὶ θεμάτων Ὀρθοδόξου Πίστεως, Ὀρθοδόξου Πα-  
ραδόσεως καὶ Ὀρθοδόξου θείας Λατρείας ἤγαγεν αὐ-  
τοὺς σήμερον εἰς τοιαύτην παχυλὴν ἀγνοίαν, ὥστε οἱ



πλείστοι νὰ ἀγνοοῦν ἢ νὰ ἀρνοῦνται νὰ δεχθοῦν τὴνσχέσιν καὶ συγγένειαν τοῦ Νεοημερολογισμοῦ μετὰ τῆς κοινῆς χαρακτηρισθείσης καὶ ὑπὸ τῶν συντηρητικῶν νεοημερολογιτῶν Παναιρέσεως τοῦ οἰκουμενισμοῦ.

Διὰ πάντα τὰ ἀνωτέρω ἢ ταπεινότης ἡμῶν, μεριμνῶσα ὑπὲρ τῆς ψυχικῆς σωτηρίας τοῦ χριστεπώνυμου πληρώματος τῆς Ἁγίας Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ ὑπὲρ τῆς διαφώτισεως καὶ ἐπιστροφῆς ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ ἀφ' ἑνὸς μὲν τῶν καλοπροαιρέτων καὶ καλοπίστων ἐκείνων οἱ ὅποιοι ἐν ἀγνοίᾳ τῶν ἀκολουθοῦν τὸν Νεοημερολογισμὸν, ἀφ' ἑτέρου δὲ τῶν ψευδοορθοδόξων ἐκείνων, οἱ ὅποιοι ὑποδύονται τοὺς μαχητὰς κατὰ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἐνῶ εὐρίσκονται εἴτε ἐν γνώσει, εἴτε ἐν ἀγνοίᾳ προσκυνηταὶ καὶ οὐραγοὶ τῆς Παναιρέσεως ταύτης, διὰ πάντα ταῦτα καὶ ἐπειδὴ βλέπομεν τὴν ἔλλειψιν διαφωτιστικῶν καὶ ἐνημερωτικῶν βιβλίων, ἐπὶ τοῦ θέματος Νεοημερολογισμὸς - Οἰκουμενισμὸς, ἐζητήσαμεν παρὰ τοῦ ὀσιολογιωτάτου Μοναχοῦ Παύλου τοῦ Κυπρίου, ὅπως ἐκδόσωμεν δαπάνῃ ἡμῶν εἰς ἰδιαίτερον βιβλίον, τὸ προσφάτως συγγραφέν πόνημά του «Νεοημερολογισμὸς - Οἰκουμενισμὸς», πρὸς ὠφέλειαν ἀπάντων.



## ΠΡΟΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ

Οἱ ἐπίβουλοι τῆς Ὁρθοδοξίας, οἱ ἀείποτε βυσσοδομοῦνες κατ' αὐτῆς, σύγχρονον πανούργευμα, διὰ νὰ τὴν πολεμήσουν ἐφεύρον τὸν καταχθόνιον καὶ ἀντίθεον «Οἰκουμενισμὸν», κατασκεύασμα ἐξ ὀλοκλήρου τῶν προτεσταντῶν. Ἀπὸ πολλοῦ ἐργαζόμενοι δολίως οἱ ξένοι οὗτοι ἐπίβουλοι διὰ νὰ ἐμπλέξουν καὶ συμπαρασύρουν τοὺς Ὁρθοδόξους εἰς αὐτὸν τὸν ἄδην καὶ ἐκμεταλλεούμενοι τὰς περιστάσεις καὶ τὰ πάθη τῶν ἀνθρώπων, κατῴρωσαν νὰ εὐρουν ὄργανα τινὰς ἀθεοφόβους ματαιόφρονας, διὰ τῶν ὁποίων ἐβουλεύθησαν νὰ ρίψουν τὴν Ὁρθοδοξίαν εἰς τὸν Οἰκουμενισμὸν ὑπὸ μορφήν «μεταρρυθμίσεων», «συγχρονισμῶν» κ.λπ.

Ἀπὸ πρώτης στιγμῆς, ὅτε οἱ πανούργοι αἰρετικοὶ ἐνέπνευσαν εἰς «ὀρθοδόξους» τὴν ἀπὸ πολλοῦ ὀργανουμένην ὑπ' αὐτῶν «Κίνησιν» ταύτην καὶ διὰ μασῶνων πατριάρχων, ἐπισκόπων καὶ ἄλλων ἤρχισαν αἱ μεταρρυθμίσεις, καινοτομίαι, νεωτερισμοὶ κ.λπ., οἱ εὐσεβεῖς ἐσάλπισαν εἰδοποιούντες τοὺς πάντας περὶ τοῦ κινδύνου τῆς ἀπωλείας, διότι αὐτὰ εἶναι ΚΑΤΑΡΓΗΣΙΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ, καὶ διεχώρισαν τὰς εὐθύναις των. Πρῶτη εἰς τὴν σειρὰν τῶν μεταρρυθμίσεων ἦτο ἡ αἵρεσις τοῦ Νεοημερολογισμοῦ, δηλ. ἡ παραδοχὴ τοῦ ἡμερολογίου τῶν αἰρετικῶν, ἐπ' ἀθετήσῃ τοῦ αἰωνίου Ἑορτολογίου τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τοῦτο ἔκαμαν καὶ ὠνόμασαν αὐτοὶ οἱ εἰσαγωγεῖς του «ὡς πρῶτον βῆμα» εἰς τὸν Οἰκουμενισμὸν.

Ἦδη, ὅτε προωθήθησαν τὰ περαιτέρω «βήματα» εἰς τοῦτον, πολλοὶ εὐλαβέστατοι εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ ἄλλαχοῦ, κατανόησαντες τὴν ἀθεότητα καὶ τὸ μέγεθος τῆς κακουργίας αὐτῆς τῆς θεομάχου καὶ θνητοψύχου ἐπιδημίας, προβάλλουν ὡς ἀγωνισταὶ καὶ πολέμοί της. Ἐνῶ ὅμως μὲ τὰ λόγια ὁμολογοῦσιν εἰδέναι, τοῖς ἔργοις ἀρνοῦνται διότι ἐμπράκτως οὐδὲν τοὺς χωρίζει καὶ ἀπὸ τοῦς φανα-



τικωτέρους οικουμενιστάς. Καί ἐνῶ λέγουν ὅτι ἀντιμάχονται τὸν Οἰκουμενισμόν, εἶναι ἤδη Οἰκουμενισταὶ διὰ τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ· δὲν πολεμοῦν τὴν ρίζαν καὶ τὴν ἀρχὴν καὶ δὲν κλείουν τὴν θύραν εἰσόδου τῶν εἰς τὸν Οἰκουμενισμόν, ἀλλ' ἐμμένουν ἐντὸς αὐτοῦ.

Ἡ συνέπεια ἀπαιτεῖ, οἱ προβάλλοντες ὡς ἀντίπαλοι τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ πάντες ἐν γένει οἱ θέλοντες νὰ λέγονται καὶ εἶναι Ὁρθόδοξοι, νὰ μὴ εὐρίσκωνται ἐντὸς αὐτοῦ, συνοδοιπόροι καὶ οὐραγοί, ὅπερ συμβαίνει ἐφ' ὅσον εὐρίσκονται εἰς τὸν Νεοημερολογιτισμόν.

Διὰ τοῦ παρόντος βιβλίου δὲν γράφεται ἱστορία τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Εἰς αὐτὸ παρατίθενται μόνον ἱκανὰ στοιχεῖα, καὶ οὐχὶ πάντα, ἐξ αὐτῆς τῆς «Κινήσεως», δι' ἧν θεβαιούται ὅτι ὁ Νεοημερολογιτισμὸς δι' οὐδὲν ἄλλο εἰσήχθη εἰς τὸν ὀρθόδοξον χώρον εἰμὴ ὡς Οἰκουμενισμὸς. Διὰ τῶν παρατιθεμένων ἀναριθμητῶν «ντοκουμένων» καὶ διὰ τοῦ πλήθους τῶν αὐτουσίων ἐπισήμων κειμένων τῶν κορυφαίων Οἰκουμενιστῶν, οὐδεμία ἀμφιβολία μένει, ὅτι ὁ Νεοημερολογιτισμὸς εἶναι αὐτούσιος Οἰκουμενισμὸς καὶ ὄχι ἄλλο καὶ ἄλλο. Τὰ ἐν τῷ βιβλίῳ τούτῳ κείμενα, ἀποτελοῦν ἐκ τῶν ἔνδον ἀπόδειξι, ὅτι Νεοημερολογιτισμὸς καὶ Οἰκουμενισμὸς εἶναι ἕνα. Δεδομένου δὲ ὅτι ταῦτα πάντα ἀναντιρρήτως εἶναι ἔργα μασῶνων, ἃς διερωτηθῶν οἱ εὐλαθεῖς ἂν θέλουν ν' ἀκολουθοῦν τὰ ἔργα τούτων καὶ συνεχίζουν αὐτά.

Τούτου συνειδητοποιημένου, οἱ ἀγαπῶντες τὸν Θεὸν καὶ τὴν σωτηρίαν τῶν, ἃς διαχωρίζουν τὰς εὐθύναι τῶν ἀπὸ τὸν Νεοημερολογιτισμόν - Οἰκουμενισμόν, ὅστις εἶναι κατάργησις τῆς Ὁρθοδοξίας, ἄρνησις τοῦ Χριστοῦ, ἀπώλεια τῶν ψυχῶν καὶ ἃς ἐπιστρέψουν εἰς τὴν εὐθειαν καὶ αἰώνιαν πορείαν τῶν Πατέρων ἡμῶν, ὅπου ἡ δόξα τοῦ Θεοῦ καὶ σωτηρία.

**Ὁ πονήσας**  
**Παῦλος Μοναχὸς**  
Μονύδριον Παναγίας  
Γερμασόγεια Λεμεσοῦ – ΚΥΠΡΟΣ



## ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐπολεμήθη, πολεμεῖται καὶ θὰ πολεμηθῆται πάντοτε ἀπὸ τὸν σατανᾶ καὶ τὰ ὄργανά του, ὄρατὰ καὶ ἀόρατα. Ὅπως ὁ Οὐράνιος Ἰδρυτὴς αὐτῆς ἀπὸ τῆς Γεννήσεως Του μέχρι τῆς Σταυρώσεως καὶ τῆς Ταφῆς κατεδιώκετο καὶ ἐπεβουλεύετο ἀπὸ Ἡρώδεις καὶ Καϊάφας καὶ Πιλάτους καὶ ὄλους τοὺς ὑπηρέτας τοῦ διαβόλου, οὕτω καὶ ἡ ἐπὶ γῆς στρατευομένη Ἐκκλησία Του πολεμεῖται συνεχῶς καὶ διώκεται ὑπὸ τῶν ἐπιβουλεωμένων αὐτῆν. Καὶ εἶναι ἐπόμενον, διότι αὐτὴ συνεχίζει τὴν παρουσία καὶ τὸ ἔργον Ἐκείνου, Ὅστις «εἰς τοῦτο ἐφανερώθη, ἵνα λύσῃ τὰ ἔργα τοῦ διαβόλου» (Α' Ἰω. Γ' 8). Ἐπειδὴ μόνον διὰ τῆς Ἀληθινῆς Ἐκκλησίας «λύονται τὰ ἔργα» του, διὰ τοῦτο δὲν ἔπαυσε νὰ τὴν πολεμῇ «ὁ ἄνομος».

Παρετάχθησαν κατὰ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ θεομάχοι Ἑβραῖοι, Νέρωνες, Δέκιοι, Διοκλητιανοί, Ἄρειοι, Εὐνόμιοι, Διόσκουροι, Ἰσαυροὶ, Κοπρώνυμοι, μωαμεθανοί, παπισταί, λουθηροκαθῆνικοὶ καὶ ὅλαι αἱ σκοτειναὶ δυνάμεις τοῦ ἄδου. Παρατάσσεται καὶ σήμερον κατὰ τῆς Ἐκκλησίας ὁ διάβολος διὰ τῶν ὀργάνων του. Εἶναι δὲ πολὺ ὑπουλοτέρα καὶ καταχθονιωτέρα ἡ ἐπιβουλὴ σήμερον, ὅτε ἡ σατανικὴ ἐφευρετικότης «προοδεύουσα», βούλεται «πλανῆσαι εἰ δυνατόν καὶ τοὺς ἐκλεκτούς».

Δὲν ἔχει ἀνάγκην ν' ἀντιγράψῃ ἑαυτὸν ὁ πολέμιος· εἰς μεθόδους εἶναι ἐφευρετικώτατος. Ὅτε ἐπολέμησεν ὁμῶς αὐτὴν διὰ τῶν εἰδωλολατρῶν, ἦτο «εἰλικρινέστερος»! Τότε ὑπεχρεοῦτο εὐθὲς ὁ Χριστιανὸς ν' ἀρνηθῆ τὸν Χριστὸν καὶ νὰ λατρεύσῃ τὰ εἰδῶλα, δηλ. αὐτὸν τὸν διάβολον· μὴ ἄρνούμενος δὲ ὁ πιστὸς τὸν Χριστὸν, ἀμέσως πῦρ καὶ ξίφος καὶ θηρία καὶ λοιπὰ φοβερὰ βασανιστήρια. Ὅμως ἀντὶ νὰ νικήσῃ τὴν Ἐκκλησίαν, ὡς ἐμωραίνετο καὶ ὡς



έβρενθύνοντο κομπάζοντες Καλιγοῦλαι καὶ Διοκλητιανοὶ καὶ Κοπρώνυμοι, Αὕτη τοσοῦτο μάλλον ἔλαμπρύνθη καὶ ἐδοξάσθη καὶ μετὸ αἷμα τῶν Μαρτύρων ἔστερεώθη καὶ ἐξηπλώθη ἐπὶ πρόσωπον πάσης τῆς γῆς.

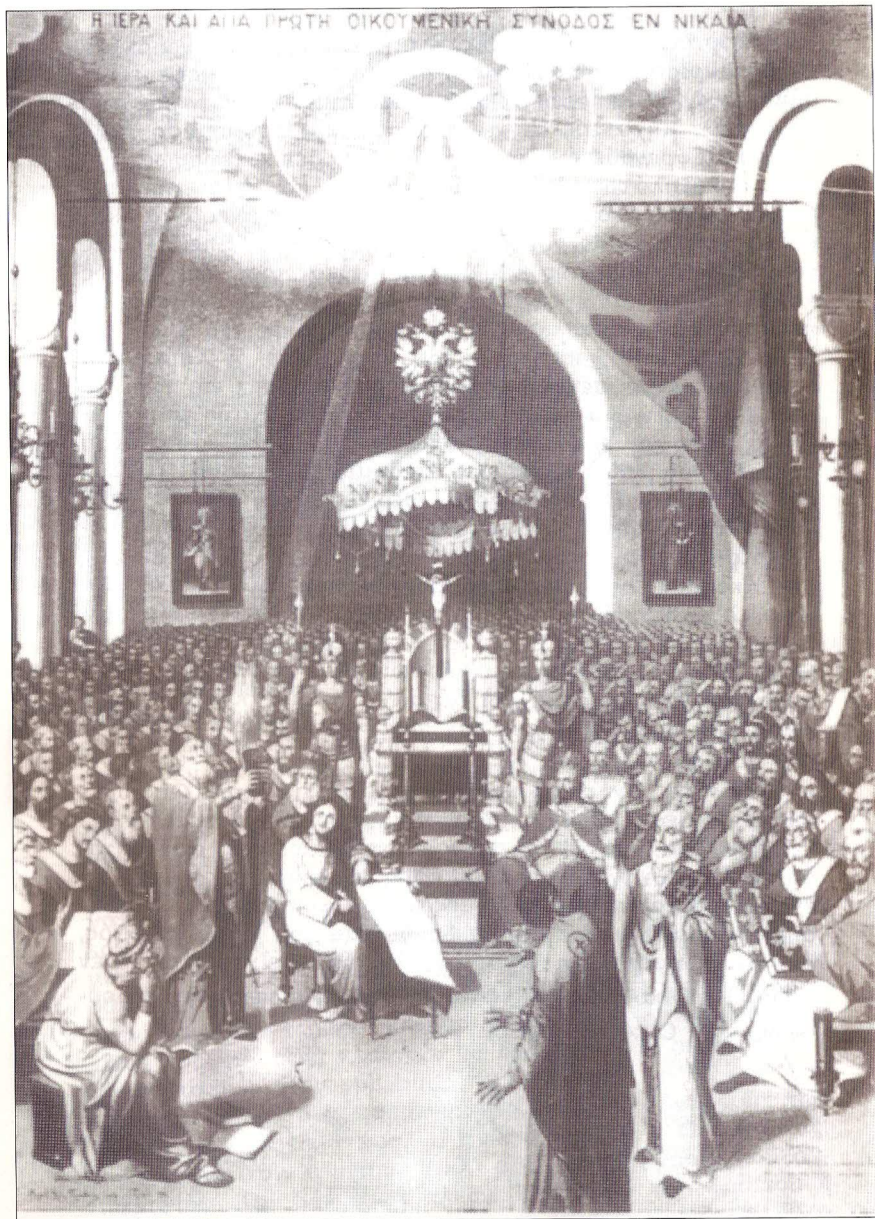
Κατόπιν ἐπολέμησεν αὐτὴν «ἐκ τῶν ἔνδον» διὰ τῶν δυσωνύμων αἰρετικῶν καὶ ἔκαμε μεγαλύτερον κακόν, μεταχειρισθεὶς τοὺς προδότας τῆς πίστεως, οἱ ὅποιοι ἦσαν καὶ αὐτοὶ πρότερον Χριστιανοὶ καὶ ἐξηκολούθησαν νὰ ὀνομάζωνται «χριστιανοί», διαδραματίζοντες οὕτω «ρόλον» κατασκόπου καὶ προδότου. Ἀλλὰ καὶ πάλιν εἰς φροῦδον κατέστη ἡ ἐπίνοιά του ν' ἀφανίσῃ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ κάμῃ τοὺς πάντας λατρευτὰς του. Ἡ δύναμις καὶ ἡ χάρις τοῦ Χριστοῦ διὰ τῶν Ἀγίων Ἀθανασίων, Βασιλείων, Κυρίλλων, Θεοδώρων Στουδιτῶν, Μάρκων Εὐγενικῶν καὶ τοῦ «νέφους τῶν Μαρτύρων» καὶ Πατέρων καὶ διὰ τοῦ ζήλου τῶν εὐσεβῶν κατήγγησε τὰς ἐπινοίας τῶν παρανόμων καὶ ἐδόξασεν εἰς τὸν σύμπαντα κόσμον τὴν Ὁρθοδοξίαν καὶ ἐνεδυνάμωσε τοὺς πιστοὺς, ὥστε «μετὰ παρρησίας λαλεῖν τὸν λόγον», ἵνα ἀκουσθῇ εἰς πάντας καὶ θεβαιωθῇ ἡ ὀρθὴ πίστις, δι' ἧς μόνως οἱ ἄνθρωποι σώζονται.

Κατὰ τοὺς τελευταίους καιροὺς, ἐπιστρατεύσας τὰ παμμόχθηρα ὄργανά του καὶ ὄλην τὴν πονηρίαν του ὁ ἐχθρὸς τῶν ψυχῶν ἡμῶν, ἐμηχανεύθη εὕρημα πρωτοφανές καὶ πρωτάκουστον, ἄξιον τοῦ σατανᾶ· τοῦτο ὑπερβαίνει εἰς δολιότητα καὶ θεομαχίαν καὶ ἀθεότητα ὅλας τὰς ἀπ' ἀρχῆς ἐμφανισθείσας αἰρέσεις καὶ θλασφημίας, δι' ὧν ἐπολέμησε τὴν Ἐκκλησίαν καὶ ἠβουλήθη νὰ χωρίσῃ τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τὸν Θεόν. Ὅχι πλέον θία καὶ φωτιά καὶ σπαθὶ καὶ θασσανιστήρια σωματικά, ἀν καὶ ὅπου μποροῦν νὰ χρησιμεύσουν δὲν περιφρονοῦνται καὶ αὐτά, ἀλλὰ «ἀγάπη» τώρα καὶ «φιλία, κατανόησις, ἐνότης, εἰρήνη, συνεργασία, διάλογοι, συμπροσευχαί, τόνισμός τῶν ὄσων μᾶς ἐνώνουν, ὄχι ὄσων μᾶς χωρίζουν»! Ὅχι πλέον περὶ δόγματα ὁ λόγος καὶ τὸ ἐνδιαφέρον. Ἀλλὰ ν' ἀγνοήσουν «τὴν διαφορὰν τῶν δογμάτων» τώρα, ἀφοῦ οἱ «ὀρθόδοξοι» εἶναι πρόθυμοι «νὰ κλείσουν τὰ δόγματα στὸ σεντοῦκι καὶ νὰ ἐβγάλουν νέον νόμισμα, τῆς ἀγάπης». «Ἀγάπη καὶ ἐνωσις» λοιπὸν διὰ παραμερισμοῦ καὶ ἐν ἀδιαφορίᾳ τῶν δογμάτων τῆς πίστεως. «Ἐνωσις» ἐκτὸς Ὁρθοδοξίας, δηλ. χωρὶς τὸν Χριστόν. Ἀλλ' αὕτη εἶναι ἐνωσις τοῦ ἀντιχριστοῦ. Καὶ δὲν εἶναι πλέον Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἡ κάμνουσα θρησκευτικὴν ἐνωσιν μετὸς ἐχθροὺς καὶ θλασφημητὰς τοῦ Χριστοῦ αἰρετικούς, ἐν ἀδιαφορίᾳ πρὸς τὴν Ἀλήθειαν δηλαδὴ αὐτὸν τὸν Χριστόν, ἀλλὰ «ἐκκλησία πονηρευομένων».

Ἴδου μὲ ποῖον πρωτοφανὲς εἰς δολιότητα, πανουργίαν καὶ ὑποκρισίαν καταχθόνιον σατανεφεύρημα πολεμεῖται σήμερον ἡ Ἐκκλησία! Μετὸ σύνθημα - πρόσχημα τῆς «ἀγάπης», μηχανεύεται νὰ πλανήσῃ καὶ ἐξάπατήσῃ πολλοὺς καὶ βρενθύνεται νὰ ἐπιτύχῃ ὅ,τι δὲν κατάρθωσε μετὸς εἰδωλολάτρων αὐτοκράτορας καὶ τὰ στίφη τῶν αἰρετικῶν. Θὰ καταργηθοῦν καὶ αὐταὶ αἱ μηχανουργίαι καὶ θὰ ἐπαναχθοῦν εἰς τὸν ἄδην, ὅθεν ἐξῆλθον. Ἐπειδὴ ὁμως τόση εἶναι ἡ δολιότης καὶ ὑποκρισία καὶ τόσω ἐπιτηδείως κεκαλυμμένη καὶ προβαλλομένη ἡ νῦν ἀπάτη, εὐρίσκουσα πειθήνια ὄργανα πολλοὺς δυστυχεῖς, οἵτινες «ἐξ ἡμῶν ἐξῆλθον ἀλλ' οὐκ ἦσαν ἐξ ἡμῶν», διὰ τοῦτο οἱ Χριστιανοὶ ὀφείλουσιν νὰ προσέχουν καὶ νὰ ἔχουν ὄμματα ὡς τῶν Χερουβείμ» καὶ νὰ μακρύνωνται παντάπασιν αὐτῆς τῆς ἀπωλείας, «ἵνα μὴ συγκατασπασθῶσιν». Ἡ ἐνσκήψασα αὐτῆ βροτολογὸς καὶ ψυχοκτόνος ἐπιδημία ὀνομάσθη ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΣ. Παραχωρήσει Θεοῦ εἰσήχθη καὶ εἰς τὸν χῶρον τῆς Ὁρθοδοξίας μετὰ «πρῶτον θῆμα» τὸν Νεοημερολογιτισμόν. Καὶ τὰ «θῆματα» συνεχίζονται. Οἱ εὐσεβεῖς δὲν ἀκολουθοῦν ὀπίσω τῶν πεπτωκότων, ἀλλ' ὡς ὁ Ἀρχάγγελος Μιχαὴλ φωνοῦσι τὸ «στῶμεν καλῶς» ἐν οἷς ἐμάθομεν καὶ ἐπιστάθημεν». Ἄς εὐχώμεθα δὲ νὰ φωτίσῃ ὁ Θεὸς τοὺς ἐκ τῶν ἀκολουθούντων τοῖς πεπτωκόσι καλοπροαιρέτους, καὶ ὅπως δῶ αὐτοῖς ὁ Κύριος πνεῦμα μετανοίας καὶ ἐπιστροφῆς εἰς τὴν πίστιν καὶ πορείαν τῶν Πατέρων αὐτῶν.

Περὶ τῆς ἐνσκηψάσης ταύτης ἀσεβείας τοῦ Οἰκουμηνισμοῦ - Νεοημερολογιτισμοῦ θὰ παρατεθοῦν τινὰ ἐν τῷ παρόντι. Τὰ ὑπάρχοντα σχετικὰ στοιχεῖα εἶναι ἀμέτρητα· ἀλλὰ δὲν δύνανται νὰ περιληφθοῦν πάντα εἰς τοῦτο. Τὰ ἐνταῦθα παρατιθέμενα λαμβάνονται κυρίως ἐκ τῶν ἐπισημῶν κειμένων, δι' αὐτῶν δὲ θεβαιοῦται ὁ Χριστιανός, ὅτι ὁ Νεοημερολογιτισμὸς οὐδὲν ἄλλο εἶναι εἰμὴ ὁ ἐν ἐνεργείᾳ Οἰκουμηνισμὸς. Καὶ ἐν πρώτοις περὶ τῆς «ιδρύσεως» τοῦ Οἰκουμηνισμοῦ.





Η ΙΕΡΑ ΚΑΙ ΑΓΙΑ ΠΡΩΤΗ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗ ΣΥΝΟΔΟΣ ΕΝ ΝΙΚΑΙΑ



Α'

## Η ΑΙΡΕΣΙΣ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΥ

### Η ΕΜΦΑΝΙΣΙΣ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΥ

**Η** παμπόνηρος και αντίχριστος αθεότης τοῦ Οἰκουμηνισμοῦ ἐνεφανίσθη τὸν παρελθόντα αἰῶνα. Ἐνταῦθα δὲν γράφομεν λεπτομερειακὴν ἱστορίαν αὐτῆς τῆς βροτολοιοῦς ἐπιδημίας. Λαμβάνονται μόνον τὰ ἀναγκαῖα στοιχεῖα πρὸς κατανόησιν τοῦ περὶ τίνος πρόκειται, τίνων εἶναι ἔργον καὶ εἰς τί ἀποβλέπει. Πρόδρομοι τοῦ Οἰκουμηνισμοῦ εἶναι μεταξύ ἄλλων διάφοροι προτεσταντικαὶ «χριστιανικαὶ ὀργανώσεις». ὅπως ἦτο ἡ Χ.Α.Ν. (= Χριστιανικὴ Ἀδελφότης Νέων), ἡ Χ.Ε.Ν. (= Χριστιανικὴ Ἐνωσις Νεανίδων) κατασκευασθεῖσαι ἀμφότεραι ὑπὸ τῶν Ἄγγλων, ἡ μὲν τὸ 1844, ἡ δὲ τὸ 1855 κλπ.. καὶ αἱ ὁποῖαι χρησιμοποιοῦν τὰς μεθόδους αὐτῶν. Αἱ ὀργανώσεις αὗται εἶναι διεθνιστικαὶ καὶ «ἀδογματίστοι», ἠθικολογικαὶ καὶ πρακτικαί. Κατ' ἄρχας τὰ μέλη τῶν ἦσαν μόνον προτεστάνται, ἀκολούθως ἐδέχοντο καὶ παπικούς καὶ ὀρθοδόξους καὶ ἀλλοθρήσκους. Ἐξ αὐτῶν προσῆλθον πολλὰ ἀπὸ τὰ μεγάλα στελέχη τοῦ Οἰκουμηνισμοῦ.

Μιᾶς τῶν τοιούτων ὀργανώσεων, τῆς «Παγκοσμίου Χριστιανικῆς Φοιτητικῆς Ὁμοσπονδίας» (Π.Χ.Φ.Ο.), ἡ ὁποία ἦτο συγγενὴς πρὸς τὰς προηγουμένας καὶ ὀργανώθη παγκοσμίως τὸ 1895, κύριος ἐμπνευστὴς καὶ ὀργανωτὴς ἦτο ὁ προτεστάντης Ἰωάννης Μότ, περὶ οὗ κατωτέρω.

Ἰδίως ἤρχισε νὰ διοργανίζεταί ἐπίσημος αὐτὴ ἡ «Κίνησις» καὶ νὰ περιπλέκη καὶ τὴν Ὀρθοδοξίαν ἀπὸ τοῦ 1897, κυρίως διὰ τῆς Ἀγγλικανικῆς «ἐκκλησίας» τῆς Ἀγγλίας καὶ τῆς Ἐπισκοπελιανῆς «ἐκκλησίας» τῆς Ἀμερικῆς. Καθ' ἃ ἀνέγραφεν τῷ 1920, τὸ ἐπίσημον ὄργανον τοῦ Οἰκουμηνικοῦ Πατριαρχείου «ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ»: «Πρώτη ἀφορμὴ πρὸς ἐπίσημον ἐπικοινωνίαν τῶν δύο Ἐκκλησιῶν (Ὀρθοδόξου καὶ Προτεσταντικῆς) ἐδόθη ἐκ τοῦ ἐν Λάμ-



πεθ συνεδρίου τοῦ συνελθόντος κατὰ Ἰούλιον τοῦ 1897, ἐν τῷ ὁποίῳ οἱ ἐξ ἀπάσης τῆς τῶν Ἀγγλικανῶν κοινωνίας ἐπίσκοποι, 194 τὸν ἀριθμὸν, ὁμοῦ συνελθόντες μιᾷ φωνῇ ἐπήφισαν ἐνέργειαν ἀποβλέπουσαν εἰς τὴν ἔνωσιν τῶν Ἐκκλησιῶν...».

«Συνεπεία τούτου ὁ ἀρχιεπίσκοπος Κανταουρίας Φρειδερίκος διεβίβασε, κατὰ Φεβρουάριον τοῦ 1898, ἐπιστολὰς πρὸς τοὺς Πατριάρχας τῆς Ἀνατολῆς καὶ τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Κύπρου, μετ' ἀντιγράφων τῶν ὁποφάσεων τοῦ συνεδρίου τῶν σχετικῶν πρὸς τὴν ἔνωσιν τῶν Ἐκκλησιῶν... Ἐζήτησεν ἵνα ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία παραδεχθῆ τὸ βάπτισμα τῶν Ἀγγλικανῶν καὶ ἐπιτρέψῃ εἰς τοὺς ἱερεῖς αὐτῆς τὴν μετάδοσιν τῶν θείων δώρων εἰς τοὺς ἐπιθανάτιους Ἀγγλικανούς, εἰς μέρη ἐν οἷς δὲν ὑπάρχουν ἴδιοι αὐτῶν ἱερεῖς...». Ἴδου μὲ ποῖον τρόπον οἱ δόλιοι προτεστάνται ἐνέπλεξαν εἰς τὰ δίκτυα τῆς ἀσεβείας τῶν «ὀρθοδόξων», μὲ ἀποτέλεσμα νὰ προδώσουν βαθμηδὸν τὴν πίστιν τῶν χάριν ἐκείνων. Καὶ κάμνοντες τοὺς «ἔξυπνους» οἱ Ἕλληνες, προσποιοῦνται ὅτι «βλέπουν εἰλικρίνεια» εἰς τοὺς μεταχειριζομένους καὶ τὰ θεῖα ὡς ἐμπόριον, ἐνδιαφερόμενοι μόνον διὰ τὰ συμφέροντα καὶ τὴν φιλίαν τοῦ κόσμου καὶ ἀπεμπολοῦντες τὰ δικαιώματα τοῦ Θεοῦ

Κατὰ τὸ ἴδιον ἀκριβῶς ἔτος (1897), ὁ Ἑβραῖος Θεόδωρος Χέρτζλ ἱδρυσε τὴν καταχθόνιον ὀργανῶσιν τοῦ Σιωνισμοῦ, ἡ ὁποία διὰ τοῦ χρήματος καὶ τῆς πανταχοῦ διεισδυτικότητος τῶν Ἑβραίων συνταράσσει ὅλα τὰ ἔθνη τοῦ κόσμου καὶ ἐτοιμάζει τὴν ἔλευσιν τοῦ ἀντιχρίστου. Δεδομένου, ὅτι ὅλοι οἱ προτεστάνται «ἐπίσκοποι» εἰς τὴν σειράν τῶν ἀξιωμάτων τῶν ἔχουν ἀπαραίτητον καὶ τὴν ἔνταξιν εἰς τὴν μασωνίαν, ἐκ τούτου ἐννοεῖται ἡ καύχησις τῶν μασώνων, ὡς ἔγραφον εἰς τὸ μασωνικὸν περιοδικὸν «LE TEMPLE» τῶν Παρισίων ὅτι δηλ. «ἐὰν αὕτη ἡ λεγομένη κίνησις διὰ τὴν ἔνωσιν τῶν ἐκκλησιῶν εὐρίσκειται εἰς καλὸν δρόμον, τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὴν τάξιν μας». Δεδομένου δέ, ὅτι ἡ μασωνία εἶναι ὄργανον εἰς χεῖρας τῶν Ἑβραίων διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν σχεδίων τῶν, δὲν εἶναι σύμπτωσις ἡ σύγχρονος διοργάνωσις τοῦ Σιωνισμοῦ καὶ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἀλλὰ δημιούργημα ὁ δεῦτερος τοῦ πρώτου πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν σκοπῶν του.

Βάσει λοιπόν, τῶν ἀνωτέρω «ἀποφάσεων», ὁ «ἀρχιεπίσκοπος» Κανταουρίας συνεχίζων τὴν δρᾶσιν του πρὸς τὴν πλευρὰν τῶν ὀρθοδόξων: «Τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1899 δι' ἐπιστολῆς πρὸς τὸν Πατριάρχην Κωνσταντῖνον Ε' ἐκφρά-

ζων τὸν διακαῆ πόθον τῶν Ἀγγλων πρὸς σαφεστέραν τινὰ συν- ἐνόησιν καὶ σύναμιν στενωτέρων σχέσεων, δηλοῖ, ὅτι εἶναι δύσκολον νὰ διατυπώσῃ τις ἐπὶ τοῦ χάρτου τοιοῦτου εἴδους λεπτομερείας καὶ ὅτι ἡ εὐκαταία ἐπικοινωνία δέον νὰ χωρήσῃ βαθμηδὸν αὐξοῦσα, καθὼς ὁ δύσκολος ἐνδείκνυται ὁ καθορισμὸς ἐκ τῶν προτέρων οἰουδήτινος ἐπὶ τοῦ προκειμένου προγράμματος» ὑποδεικνύει δὲ ὡς μέσα, ὅπως ἡ ἐπικοινωνία τῶν δύο Ἐκκλησιῶν καταστῆ ἀσφαλεστέρα, τὴν παῦσιν τοῦ προσηλυτισμοῦ, τὴν ἐπίσκεψιν τῶν Ὁρθοδόξων κληρικῶν τοῦ Λονδίνου, τοῦ ἀρχιεπισκόπου Κανταουρίας καὶ τοῦ ἀγγλικανοῦ ἱερέως εἰς Κωνσταντινούπολιν εἰς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον κατὰ τὰς μεγάλας ἑορτὰς καὶ ἄλλας ἐπισήμους ἡμέρας καὶ τὴν ἀναγγελίαν ὑφ' ἐκατέρας τῶν Ἐκκλησιῶν τῆ ἑτέρα τῶν ἐν αὐτῇ λαμβανουσῶν χώραν σπουδαίων μεταβολῶν... Ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀμφοτέρωθεν ἀποδεκτῶν γενομένων σημείων τούτων, κατὰ Δεκέμβριον τοῦ ἔτους 1900», ἤρχισε καὶ ἐσυνεχίσθη σχετικὴ ἀλληλογραφία. Μετὰ τὰ αὐτὰ ἐπηρεολοῦθησαν διάφορα ἄλλα γεγονότα, φιλικὰς ἐμφαίνοντα σχέσεις μεταξύ τῶν δύο Ἐκκλησιῶν...».

Τῶν τοιοῦτων «φιλικῶν σχέσεων» ἀποτέλεσμα εἶναι τὰ τοιαῦτα:

«Ὁ Ἐπίσκοπος» Γιβραλτὰρ ἀναγγέλλων ὅτι φθάνει εἰς Κωνσταντινούπολιν, τῇ 2 Σεπτεμβρίου 1906, ἀναφέρει ὅτι προτίθεται νὰ λειτουργήσῃ καὶ χειροτονήσῃ εἰς διάκονον νέον τινά, δηλοῖ δὲ ὅτι δὲν ἐπιθυμεῖ νὰ προβῆ εἰς τὴν χειροτονίαν αὐτὴν ἄνευ τῆς συναιρέσεως καὶ ἐδαρεσκείας τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως, εἰς τοῦ ὁποίου τὴν δικαιοδοσίαν ὑπάγεται ὁ ἐνταῦθα ναὸς τῶν Ἀγγλικανῶν; ἐφ' ᾧ καὶ ζητεῖ τὴν συναίνεσίν του.

Εἰς ἄλλην περίπτωσιν, ὁ «Ἐπίσκοπος» Γιβραλτὰρ Γουλιέλμος, ὁμιλῶν περὶ τινος «συνόδου» τῶν Ἀγγλικανῶν τῷ 1908, λέγει σὺν ἄλλοις:

«Ἡ Σύνοδος αὕτη μεταξύ πολλῶν ἄλλων ἠσχολήθη καὶ διὰ τὸ ζήτημα τῆς ἐνώσεως τῆς Ἀγγλικανικῆς μετὰ τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας. Εἰδικῶς δὲ ἐτόνισε τὴν ἀπόφασιν τῆς εἰρημένης συνόδου, καθ' ἣν Ἀγγλικανὰ Ἐκκλησία δύναται νὰ βαπτίζωσιν ὀρθοδόξων τέκνα προσαγόμενα εἰς Ἀγγλικανούς ἱερεῖς ἐν τόποις, ὅπου ἐλλείπουσιν Ὁρθόδοξοι τοιοῦτοι, ὑπὸ τὸν ὄρον ὅμως ὅπως μὴ ἐπαναλαμβάνηται τὸ βάπτισμα τοῦτο ὑπὸ Ὁρθοδόξων κληρικῶν...».

Ἴδου ποῖου εἴδους «ἔνωσιν» μηχανεύονται οἱ παμπόνηροι προτεστάνται, τί ἐπεδίωκον καὶ ἐπιδιώκουν καὶ ποῦ ὤθοῦν τοὺς «ὀρθοδόξους». Νὰ συμφύρουν καὶ ἐξισώσουν τὴν Ὁρθοδοξίαν μὲ τὰς δυσωνύμους αἱρέσεις, διὰ νὰ βε-



βηλωθῆ και ἐξαφανισθῆ εἰς αὐτὸ τὸ «μεῖγμα». Ἡ τέλειαι και ἀποδοχῆ τῶν Μυστηρίων εἶναι ἐπακόλουθον τῆς ἐν Ὁρθοδοξίᾳ ἐνώσειαι και ὄχι προηγουμένον. Ἐνωσιαι Χριστοῦ εἶναι μόνον ἡ ἐν Ὁρθοδοξίᾳ κατὰ πάντα Ἡ ἐκπὸς Ὁρθοδοξίαι εἶναι ἐνωσιαι ἀντιχριστοῦ.

### ΠΡΟΟΔΕΥΤΙΚΗ ΔΙΟΡΓΑΝΩΣΙΣ

**Σ**ΗΜΑΝΤΙΚΟΝ σταθμὸν εἰς τὴν σατανικὴν πορείαν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ἀποτελεῖ τὸ ἔτος 1910. Κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο οἱ προτεστάνται τῶν ὁποίων εἶναι ἐφεύρημα και ἔργον και ὄργανον ὁ Οἰκουμενισμός, συνέκαλεσαν εἰς Ἀγγλίαν και Ἐλβετίαν διάφορα συνέδρια, μὲ ὀνόματα κατ' ἐπίφασιν μὲν χριστιανικά, διὰ σκοποὺς δὲ πολιτικοὺς και κοσμικοὺς.

Μεγαλύτερον και ἐπισημότερον τῶν συνεδρίων τούτων ἦτο τὸ «Διεθνὲς Ἱεραποστολικὸν Συνέδριον», γενόμενον εἰς Ἐδιμβουῦργον τὸ 1910, τοῦ ὁποίου οἱ σκοποὶ ἦσαν ἰδιοτελεῖς, ἀποικιοκρατικοὶ και ἐγένετο πρὸς συντονισμόν τῆς δράσειαι μεταξὺ τῶν ξένων λαῶν. Κατὰ τοὺς οἰκουμενιστάς, «ὡς ἐν τῶν κυριωτέρων αἰτίων, τὰ ὁποία παρήγαγον τὴν Οἰκουμενικὴν Κίνησιν, ἐκλαμβάνεται ἡ Ἱεραποστολή». Ὡστε, μεταφέροντες αὐτοὶ τὴν «Οἰκουμενικὴν Κίνησιν» εἰς τοὺς Ὁρθοδόξους, θεωροῦν αὐτοὺς «μὴ χριστιανούς», ἢ ἐν πάσῃ περιπτώσει ἔχοντας ἀνάγκην τῆς «Ἱεραποστολῆς» των! Πότε θὰ ἐννοήσουν αὐτὴν τὴν ἄθεον ὑβριν οἱ «ὀρθόδοξοι»; Τὸ συνέδριον τοῦτο τοῦ 1910 οἱ οἰκουμενισταὶ «ἀποδέχονται ὡς ἱστορικὴν ἀρχὴν τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσειαι». Πρόεδρος τούτου ἦτο ὁ προαναφερθεῖς Ἰωάννης Μόττ, ὅστις και ὑπῆρξεν ὁ εἰσηγητῆς τῶν ὄρων «Οἰκουμενισμός» και «οἰκουμενικός», πρὸς ὀνομασίαν τῆς νέαι αἰρέσειαι τῆς Οἰκουμενιστικῆς Κινήσειαι. Εἰς αὐτὸ δὲ ἔλαβον μέρος οἱ μετὰ ταῦτα μεγαλύτεροὶ προσηταὶ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Καρπὸς τῶν συνεδρίων τούτων ὑπῆρξεν ὁ λεγόμενος «Παγκόσμιος Σύνδεσμος Διεθνοῦς Φιλίας διὰ τῶν Ἐκκλησιῶν» (1914). Δηλαδή αἱ «Ἐκκλησίαι» καθίσταντο θ ε ρ α π α ι ν ῖ δ ε ς εἰς τὴν διάθεσιν τῶν ἐμπορευομένων και τὴν πίστιν διὰ σκοποὺς συμφεροντολογικοὺς και καταχθονίους. Ἀπὸ τὰ ἐπιτεύγματα τοῦ περιβοήτου αὐτοῦ «Παγκοσμίου Συνδέσμου» ἦσαν :

«Ἡ συνεργασίαι Ὁρθοδόξων και προτεσταντῶν ἐπὶ τοῦ κοινωνικοῦ και ἠθικοῦ πεδίου, ἡ ἐμφάνισιαι τῆς Κινήσειαι Ζωῆ και Ἐργασίαι, ἡ ἐφαρμογῆ μεθόδων και τρόπων ἐργασίαι οἰκουμενικῆς φύσειαι χρησιμοποιηθέντων ὑπὸ τῶν ἄλλων μορφῶν τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσειαι, και ἰδίως ὁ χαρακτηρ προδρομοῦ κινήσειαι, τὸν ὁποῖον ἔσχεν ὁ Παγκόσμιος Σύνδεσμος ἐν ἀναφορῇ πρὸς τὴν καθόλου Οἰκουμενικὴν Κίνησιν».

Ἀφοῦ, ὅπως συμβαίνει πάντοτε, προητοιμάσθη τὸ ἔδαφος οἰκουμενιστικῶς, ἐκ τοῦ «Συνδέσμου» τούτου ἐξεπήγαγεν ἡ περιβοήτος «Παγκόσμιος Κίνησιαι Ζωῆς και Ἐργασίαι», ἢ «τοῦ Πρακτικοῦ Χριστιανισμοῦ», ἢ «Οἰκουμενικὸν Συνέδριον τῆς Ἐκκλησίαι τοῦ Χριστοῦ περὶ Ζωῆς και Ἐργου», ἢ «Κοινωνία τῶν Ἐκκλησιῶν». Κατὰ τὰ κείμενα τῶν οἰκουμενιστῶν, «Ἡ συνδιάσκεψιαι περὶ Ζωῆς και Ἐργου, χωρὶς νὰ εἰσέλθῃ εἰς ζητήματα πίστεαι και τάσειαι, σκοπεῖ νὰ ἐνώσῃ τὰς διαφόρους Ἐκκλησίαι ἐν κοινῇ ὠφελίμῃ, ἔργῃ...». Ἐπιδιώκεται δηλαδή κακόδοξος και ἀντίθεος «ἐνωσιαι ἐκκλησιῶν» ἀνευ ὁμοφροσύνης πίστεαι. «Ἡ Κίνησιαι Ζωῆς και Ἐργασίαι σκοποῦν εἶχε τὴν συνεργασίαν τῶν Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν... Ἀπώτερον σκοπὸν εἶχε τὴν διὰ τῆς συνεργασίαι ταύτης προετοιμασίαν τοῦ καταλλήλου ἐδάφους διὰ τὰς ἐπαφὰς τῶν Ἐκκλησιῶν ἐπὶ τοῦ δογματικοῦ ἐπιπέδου και τὴν μελλοντικὴν ἐνωσιαι αὐτῶν. Συστηματικῶς ἀπεφεύγετο ἡ συζήτησιαι δογματικῆς φύσειαι ζητημάτων». Ἰδοῦ ἡ καταχθονιότηαι τῶν καπηλεωμένων και τὰ θεῖα. Πρόκειται περὶ «ἐκκλησιῶν» και ὁμως «ἀποφεύγεται» ἡ βάσιαι τῆς ὑπάρξειαι των, τὸ δόγμα.

«Κύριοιαι παράγων και μοχλὸς διὰ τὴν γένειαι και τὴν περαιτέρω ὀργάνωσιαι τῆς κινήσειαι ταύτης ὑπῆρξεν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Οὐσάλαι τῆς Σουηδίας Νάθαν Σόδερχμπλομ». Ὁ «ἀρχιεπίσκοπος» αὐτός, «εἰς ὃν ὀφείλεται και τὸ σχέδιον τῆς συγκλήσειαι οἰκουμενικῆς τῶν Ἐκκλησιῶν ἐν Οὐσάλαι συνδιασκέψειαι», εἰς ἄρθρον ὑπὸ τὸν τίτλον «Διεθνῆς φιλία δι' εὐαγγελικῆς καθολικότηαι», γράφει :

«Ὁ σύνδεσμος τῶν λαῶν πρόπει νὰ ἀποβῆ θρησκείαι. Ἀνεξαρητήτως ὁμολογίαι ὁ χριστιανισμός ὀφείλει νὰ ἐνωθῆ ἐν κοινότηαι προσευχῶν, διδασκα-



λίας, κηρύγματος, τάσεων, ἵνα ἐνισχύσῃ τὴν συναδέλφωσιν καὶ συνενώσῃ τοὺς λαούς. Ἴνα ἐκτελέσωσι τὸ καθήκον τοῦτο, τὴν ἔνωσιν τῶν λαῶν, πρέπει νὰ ἐνωθῶσι τὰ διάφορα τμήματα τῆς Ἐκκλησίας. Καὶ ἡ ἔνωσις αὕτη δέον νὰ ἐκδηλωθῇ ἐν ὀργανισμῷ, ὅστις νὰ ἀποτελῇ κοινὸν φερέφωνον τοῦ χριστιανισμοῦ...».

Ἢ ὅταν κἀννοῦν λόγον περὶ «τῆς Ἐκκλησίας» αὐτοὶ οἱ δαυλοὶ τῆς κολάσεως καὶ ἐκκλησία τῶν πονηρευομένων, ἐννοοῦν «Ἐκκλησίαν» τὸν ἑαυτὸν των καὶ ὅλας ἐν γένει τὰς αἵρέσεις· ἐκάστην δὲ αἵρεσιν θεωροῦν «τμήμα τῆς Ἐκκλησίας». Εἰς αὐτὰ δὲ τὰ «τμήματα» περιλαμβάνουν οἱ θεήλατοι καὶ τὴν Ὀρθοδοξίαν! Κατ' αὐτὴν λοιπὸν τὴν ἀντίληψίν των, βλέποντες τὸν Οἰκουμενισμὸν των ὡς «τὴν Ἐκκλησίαν» τὴν εὐρείαν καὶ παγκόσμιον καὶ «τὰ διάφορα τμήματα» ὡς δεομένους πτωχοσυγγενεῖς ζητοῦντας ἐν αὐτῷ «ἀσφάλειαν», διαλαλοῦν δι' ἐπισήμου «Διαγγέλματος» τὸ «οἰκουμενικὸν ἰδεῶδες» των ὡς ἐξῆς:

Ἢ ὁ κάθε ἄνθρωπος ἐν ἀπολύτῳ ἀφοσιώσῃ πρὸς τὴν ἰδίαν αὐτοῦ Ἐκκλησίαν ἃς ἐπιζητῇ νὰ ἔχη μίαν μερίδα ἐν τῇ εὐρυτέρῃ ταύτῃ κοινωνίᾳ καὶ συνεργασίᾳ τῶν Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν, τῶν ὁποίων τὸ συνέδριον τοῦτο εἶναι μίᾳ ὑπόσχεσις καὶ μίᾳ ἀσφάλεια!»!

Ἴδου λοιπὸν εἰς ποῖον σατανικὸν συνονθύλευμα «ἐκάλεσαν» οἱ βλάσφημοι καὶ ἀκάθαρτοι αἱρετικοὶ καὶ ἐνέπλεξαν «ὀρθοδόξους», διὰ «νὰ ἔχουν μίαν μερίδα» ἐν αὐτῷ καὶ αἰσθάνωνται «ἀσφαλεῖς»!! Ὅποια πρωτάκουστος ἀσέβεια καὶ προδοσία καὶ αἰώνιος κατασχὴν ἀνθρώπων «ἐπισκόπων», τῶν ὁποίων πρῶτιστον ἔνορκον καθήκον ἡ ἐνζήλος υπεράσπισις καὶ κήρυξις εἰς τὸν σύμπαντα κόσμον τῆς ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΤΗΤΟΣ τῆς Ὀρθοδοξίας, ἐκτὸς τῆς ὁποίας δὲν ὑπάρχει σωτηρία, καὶ ἡ ἐκδίωξις μακρὰν τῶν λύκων αἱρετικῶν! Αὐτοὶ ἔδωσαν καιρὸν εἰς τοὺς πλουτοῦντας τὴν ἀναιδεῖαν τοῦ διαβόλου αἱρετικούς νὰ ἐξερεύγωνται ὅτι:

«Εἶναι ἐγωισμὸς νὰ ἰσχυρίζεται ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία, ὅτι μόνον αὕτη κατέχει τὴν ἀποκεκαλυμμένην θείαν

ἀλήθειαν, καθ' ὅτι συμφώνως πρὸς τὴν θεωρίαν τῶν κλάδων, οὐδεμία Ἐκκλησία εἶναι κάποχος τῆς ὅλης ἀληθείας. Ἐπομένως δὲν δικαιολογεῖται ἡ ἐχθρότης κατὰ τῆς ἑτεροδοξίας, ἡ ὁποία (κατὰ τοὺς αἱρετικούς) δὲν ἀποκλείεται νὰ εἶναι καὶ ἡλήθεια». Καὶ αὐτὰ ἀναγράφουν καὶ υἱοθετοῦν καὶ κηρύσσουν καὶ «ὀρθόδοξοι» Πατριάρχαι καὶ οὐραγοί.

Ἢ «Προκαταρκτικὸν συνέδριον» τῆς «Κινήσεως Ζωὴ καὶ Ἔργασία» συνήχθη εἰς τὴν Γενεὺν τὸ 1920. Κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον (Αὐγουστος 1920) συνήλθεν ἐπίσης εἰς τὴν Γενεὺν ἡ «Προκαταρκτικὴ Συνέλευσις» τῆς ἄλλης σατανεφευρέτου «Κινήσεως Πίστις καὶ Τάξις».

Ἢ ἡ Κίνησις αὕτη, ὡς καὶ ἡ Κίνησις Ζωὴ καὶ Ἔργασία, εἶχε χαρακτῆρα ἐκκλησιαστικόν. Διέφερον ὅμως ἐκείνης, διότι ἐνδιεφέρετο διὰ ζητήματα δογματικά, σκοπὸν ἔχουσα τὴν ἀνεύρεσιν τῶν κοινῶν σημείων καὶ τῶν διαφορῶν μεταξὺ τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ τὴν προετοιμασίαν τοῦ καταλλήλου ἐδάφους διὰ τὴν μελλοντικὴν ἔνωσιν αὐτῶν ἐν τῇ πίστει.

Αἱ δύο αὐταὶ «Κινήσεις», δρῶσαι κεχωρισμένως φαινομενικῶς, ἐνῶ πολλὰ πρόσωπα μετεῖχον καὶ τῆς μιᾶς καὶ τῆς ἄλλης, συνεκρότησαν ἀνὰ δύο «Παγκόσμια Συνέδρια» ἡ μὲν εἰς τὴν Στοκχόλμην τὸ 1925 καὶ εἰς Ὁξφόρδην τὸ 1937, ἡ δὲ εἰς τὴν Λωζάννην τὸ 1927 καὶ Ἐδιμβούργον τὸ 1937. Τὸ 1937 ἀπεφάσισαν τὴν συνένωσιν αὐτῶν τῶν δύο «Κινήσεων» καὶ οὕτω προήλθεν ἐξ αὐτῶν, τὸ 1948, τὸ πρωτοφανὲς εἰς τὴν ἱστορίαν καὶ πρωτάκουστον εἰς ὀνομασίαν καὶ σύνθεσιν ἀντίχριστον «Παγκόσμιον Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν».

Εἰς αὐτὸ δὲ τὸ σατανικὸν συνονθύλευμα εἰσῆλθον καὶ «ὀρθόδοξοι» ὡς «ἰδρυτικὰ μέλη», συμφύροντες καὶ ἐεισάζοντες οὕτω τὴν πάντιμον Μητέρα Ὀρθοδοξίαν μὲ τὰς μοιχαλίδας αἱρέσεις, φανερούμενοι οὕτω καὶ ἐπισήμως, ὅτι πρὸ πολλοῦ ἦσαν ἐν τῇ πράξει, ὅτι ἔπαυσαν νὰ εἶναι Ὀρθόδοξοι. Κατὰ τὴν «διδαχὴν» τοῦ ἀθέου αὐτοῦ εὐρήματος τοῦ διαβόλου, ἡ κοσμικὴ ἀγάπη ἐνώνει τὸν «χριστιανισμόν» καὶ ὠφελεῖ τὴν ἀνθρωπότητα, ἡ δὲ ὀρθή πίστις διαίρει καὶ βλάπτει... Αὐτὰ εἶναι τὰ «σοφὰ κακοουργήματα»,



κατὰ τὸν ἅγιον Κύριλλον, τῶν ἀσυνειδήτων καὶ ἀθεοφύλων, οἱ ὅποιοι τὴν ἰδικὴν των δόξαν ἔθηκαν ὑπὲρ τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ.

Τὰ μεγάλα κακά, ὅσα ἐπῆλθον καὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ εἰς τὸ Ἔθνος ἀπὸ τότε, ὅτε ἤρχισεν ἡ προδοσία, διαδέχονται τὸ ἓν τὸ ἄλλο. Ὅμως «ὀρθόδοξοι» δὲν ἐσυνετίσθησαν εἰσδύουν συνεχῶς βαθύτερον εἰς τὰ «γρανάζια» καὶ τὸν ἄδην τοῦ ἀθέου Οἰκουμενισμοῦ, ἐτοιμάζοντες βαρεῖαν τὴν ἐπέλευσιν τῆς θείας τιμωρίας, ἡ ὁποία ὅμως δὲν θά ἐπιπέσῃ μόνον ἐπὶ τῶν κεφαλῶν των, ἀλλὰ καὶ ἐφ' ἄλλου τοῦ λαοῦ, ὅστις ὠφείλε νὰ μὴ ἀδιαφορῇ διὰ τὴν πίστιν τῶν Πατέρων του.



## Β'

# Ο ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΣ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

## «ΟΡΘΟΔΟΞΟΙ» ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΝ

**Η** ΔΡΑΣΙΣ τῶν Οἰκουμενιστῶν, ἡ ὁποία ἀνεκόπη ἐν μέρει κατὰ τὰ ἔτη τοῦ Α' Παγκοσμίου πολέμου (1914 – 1918), ἐπανήρχισε σφοδρότερον μετὰ τὸ τέλος τούτου. Τὸ φοβερόν δὲ καὶ αἰσχρόν, ὅτι, ἐκμεταλλευσόμενοι καὶ τὰς τότε δεινὰς περιστάσεις τοῦ Ἔθνους καὶ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὴν, ἐν καιρῷ τρομοκρατίας, ἀναρρήχισιν εἰς ἐκκλησιαστικούς θρόνους προσώπων ἀσυνειδήτων, μασῶνων καὶ κοσμικοφρόνων, δουλευόντων ἐκείνοις παρὰ τῷ Θεῷ, κατώρθωσαν νὰ εἰσαγάγουν τὴν ἀσέβειαν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ εἰς τὸν ὀρθόδοξον χῶρον.

Τὸ 1919 ἐρρίφθη ὑπὸ τοῦ προαναφερθέντος «ἀρχιεπισκόπου» Οὐψάλης Νάθαν Σόδερμπλομ. μεγάλου θηρίου τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἡ ἰδέα συγκλήσεως «Παγχριστιανικοῦ συνεδρίου». Ἀπὸ τότε δὲ ἤρχισαν συστηματικαὶ «ἐπισκέψεις Ἐπιτροπῶν» τῶν προτεσταντῶν εἰς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον καὶ ἐν γένει τὴν Ἀνατολήν καὶ αἱ προσκλήσεις ὀρθοδόξων εἰς τὰ «συνεδριά» των. Καθ' ἃ διηγείται προτεσταντικὴ «Ἐπιτροπὴ τοῦ παγχριστιανικοῦ συνεδρίου», πορευθεῖσα ἐπὶ τούτῳ εἰς Κωνσταντινούπολιν :

«Κατὰ τὸν ὀρισθέντα χρόνον ἐπαρουσιάσαμεν τὸ ζήτημα τοῦ παγχριστιανικοῦ συνεδρίου πρὸ τῆς Ἁγίας Συνόδου<sup>(1)</sup> καὶ τὴν ἐπομένην ἐλάβομεν καταφατικὴν ἀπάντησιν». Καυχῶνται δὲ οἱ ἐν Φαναρίῳ, ὅτι: «Ἡ Ἐκκλησία Κωνσταντινουπόλεως κληθεῖ-

(1) Τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου.



σα εὐχαρίστω γνώμη μετέσχε δι' ἰδίων ἀντιπροσώπων διαφόρων συνεδρίων ἐπ' ἀγαθῷ τῆς σχέσεως τῶν Ἐκκλησιῶν».

Ἔφθασαν νὰ νομίζουν τὴν κοσμικὴν δουλοφροσύνην καὶ τὴν προδοσίαν τῆς πίστεως, πρᾶξιν ἀξίαν ἐπαινοῦ! Εἰς τοιοῦτο «συνέδριον» τῶν προτεσταντῶν εἰς Ἑλβετίαν, κατ' Αὐγουστον τοῦ 1920, «διὰ πρώτην φοράν μετέσχον ἐκπρόσωποι τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν».

Μὲ τὰ ποικίλα μέσα καὶ τὰς ἐνεργείας των, ἐκμεταλλεύόμενοι τὰς πολιτικὰς καταστάσεις καὶ εὐρίσκοντες κατάλληλα ὄργανα ἐν τῷ Οἰκουμενικῷ Πατριαρχεῖῳ οἱ παμχθῆροι αἰρετικοί, ἐπέτυχον νὰ ἐμπλέξουν εἰς τὰ καταχθόνια σχέδιά των «ὀρθοδόξους», οἱ ὅποιοι ἐν τῇ κοσμικῇ μεγαλομανίᾳ των δὲν ὠρρώδησαν ν' ἀθετήσουσιν τὴν αἰωνίαν πορείαν τῶν Πατέρων των καὶ τοὺς νόμους τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ νὰ προσδεθοῦν εἰς τὸ ἄρμα ἐκείνων τῶν δυσσεβῶν. Καὶ τὴν δουλοπρεπῆ οὐραγίαν των εἰς τοὺς ἀπὸ τόσων δεκαετιῶν προετοιμάζοντας καὶ προωθοῦντας αὐτὰ τὰ πράγματα, ἐνόμισαν οἱ δυστυχεῖς πτωχαλαζόνες τοῦ Φαναρίου ὡς ἰδικὴν των... «πρωτοβουλίαν»!

Καθ' ἃ ἀνέγραφε τὸ ἐπίσημον ὄργανόν των «ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ (2) τὸ 1919:

«Ἐν τῇ συνεδρίᾳ τῆς 10ης Ἰανουαρίου τοῦ ἔτους τούτου (1919) ἐγένετο ὑπὸ τῆς Α. Σεβασμιότητος τοῦ Τοποτηρητοῦ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου κυρ. Δωροθέου ἡ ἐξῆς πρότασις εἰς τὴν Ἁγίαν καὶ Ἱερὰν Σύνοδον: **Νομίζω ὅτι εἶναι καιρὸς πλεόν ὀπαξ ἢ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία σκεφθῆναι σοβαρῶς καὶ περὶ τοῦ ζητήματος τῆς ἐνώσεως τῶν ἐπιμέρους χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν!**»

Διὰ πρώτην φοράν εἰς τὴν ἱστορίαν ἐγένετο λόγος περὶ τοιοῦτου εἶδους «ἐνώσεως» καὶ διὰ πρώτην φοράν ἐπρακτικῶς ἐπισημῶς αἱ δυσωνυμοαίσεις ὡς «ἐπιμέρους Ἐκκλησίαι». Μὲ τοῦτο ἔπαυσαν πλέον αὐτοὶ νὰ εἶναι Ὁρθόδοξοι. Κατῶρθωσαν... ἐπὶ τέλους οἱ ἐχθροὶ τοῦ Θεοῦ νὰ ἐμπλέξουν εἰς τὰ δίκτυά των

(2) Ἐκ τοῦ ὁποίου λαμβάνονται πλεῖστα τῶν ἐν τῷ παρόντι ἀναγραφόμενων κειμένων.

ἐκπροσώπους τῆς Ὁρθοδοξίας, διὰ νὰ ἐκτελέσουν, ὡς φαντάζονται, τὸν πρῶτον στόχον τοῦ ἀρχηγοῦ των διαβόλου, τὸν ἀφανισμόν τῆς Ὁρθοδοξίας.

Κατὰ τὴν αὐτὴν ὡς ἄνω «συνεδρίαν τῆς Ι. Συνόδου», «Μετὰ συζήτησιν τῆς προτάσεως ταύτης καθητήσθη Ἐπιτροπὴ, ἥτις ὑπέβαλεν «Ἐκθεσιν ἐγκριθείσαν ὑπὸ τῆς Ι. Συνόδου». Εἰς αὐτὴν περιλαμβάνοντο καὶ ταῦτα:

«Ἡ τῶν διαφόρων χριστιανικῶν ἐκκλησιῶν προσέγγισις καὶ κοινωνία μὴ ἀποκλειομένη ὑπὸ τῶν ὑφισταμένων μεταξὺ αὐτῶν δογματικῶν διαφορῶν, ἀλλ' ὑπὸ τινος ὁρους οὔσα δυνατὴ καὶ παρὰ ταῦτα, ὑπάρχει ἅμα καὶ εὐκαταία ὡς ἀναγκαία καὶ πολλαχῶς χρήσιμος εἰς τὸ καλῶς ἐννοούμενον συμφέρον τῶν ἐπὶ μέρος ἐκκλησιῶν καὶ τῆς χριστιανοσύνης ἀπάσης. Ὁ πρῶτος καὶ ἀπαραίτητος ὁρος τῆς εὐκαταίας προσεγγίσεως καὶ κοινωνίας εἶναι ἡ ἀπομάκρυνσις πάσης ἀμοιβαίας δυσπιστίας καὶ δυσφορίας... Ἐτερος οὐχ ἦτον σπουδαῖος ὁρος τοῦ δυνατοῦ καὶ τελεσφόρου τῆς ζητουμένης προσεγγίσεως καὶ ἐπικοινωνίας εἶναι τὸ ζῆλον ἐνδιαφέρον ὑπὲρ τῆς εὐσταθείας καὶ εὐεξίας καὶ τῶν ἄλλων ἐκκλησιῶν, μὴ λογιζομένων ὡς πάντῃ ξένων καὶ ἄλλοτριῶν, ἀλλ' ὡς συγγενῶν καὶ οἰκειῶν ἐν Χριστῷ. Τρίτος ὁρος εἶναι ἡ προθυμία καὶ σπουδὴ εἰς τὸ παρακολουθεῖν μὲν τοῖς παρὰ ταῖς ἄλλαις ἐκκλησίαις συμβαινουσι καὶ ἀκριβέστερον γνωρίζειν τὰ κατ' αὐτάς, τείνειν δὲ αὐταῖς χεῖρα βοηθείας καὶ ἀντιλήψεως καὶ ἐν οἷς πάσχουσι καὶ κλυδωνίζονται καὶ ἐν οἷς ἀγωνίζονται ὑπὲρ τῆς ἰδίας εὐσταθείας καὶ εὐεξίας. Ἀνταλλαγὴ ἀδελφικῶν γραμμάτων κατὰ τε τὰς ἐπισήμους τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἐνιαυτοῦ ἑορτὰς καὶ ἐν ἄλλαις περιστάσεσιν ἐκτάκτοις, οἰκειότερα συσχετίσις τῶν ἑκασταχοῦ εὐρισκομένων ἀντιπροσώπων τῶν διαφόρων ἐκκλησιῶν νέοι χάριν σπουδῶν ἀποστελλόμενοι ἐκατέρωθεν παρὰ τῆς ἐτέρᾳ ἐπικοινωνία τῶν θεολογικῶν σχολῶν καὶ τῶν ἀντιπροσώπων τῆς θεολογικῆς ἐπιστήμης· συνεργασία ἐν ταῖς χριστιανικαῖς ἀδελφότησι τῶν νέων καὶ ἐν αὐτῇ τῇ ἐπὶ πλεῖστον διαδόσει τοῦ Εὐαγγελίου· ἀμοιβαία ἀποστολὴ τῶν ἐν ἐκάστη ἐκκλησίᾳ ἐκδιδομένων θεολογικῶν καὶ ἐκκλησιαστικῶν συγγραμμάτων καὶ περιοδικῶν συγκρότησις παγχριστιανικῶν συνεδρίων ἀσχιολομένων εἰς ζητήματα κοινῶς εἰς πάσας τὰς ἐκκλησίας ἐνδιαφέροντος· διαπραγματεύσεις τῶν δογματικῶν διαφορῶν ἀπαθῆς καὶ ἐπὶ τὸ ἱστορικώτερον ἐν πνεύματι χριστιανικῆς πραότητος ἀπὸ τῆς ἕδρας καὶ ἐν ταῖς συγγραφαῖς ἀμοιβαῖος σεβασμὸς τῶν παρ' ἐκάστη ἐκκλησίᾳ κρατούντων ἡθῶν καὶ ἔθιμων· παροχὴ ὑπὸ τῆς μᾶς ἐκκλησίας εὐκτηρίων οἰκῶν καὶ κοιμητηρίων πρὸς ταφὴν τῶν ὁπαδῶν τῆς ἄλλης, στερουμένης τοιοῦ-



των και εν ελλείψει οικείων κληρικῶν ταφή αὐτῶν ὑπὸ τῶν κληρικῶν τῆς ἄλλης· διακανονισμὸς μεταξὺ τῶν διαφορῶν ὁμολογιῶν τοῦ ζητήματος τῶν μικτῶν γάμων· ἀμοιβαία ὑλικὴ ὑποστήριξις τῶν ἐκκλησιῶν ἐν τοῖς ἔργοις τῆς ἠθικοθηροσκευτικῆς ἀνηρώσεως φιλανθρωπίας καὶ τοῖς ὁμοίοις, εἶναι ὡς τόσα μέσα διατηρήσεως καὶ ἐπιρρώσεως τοῦ εἰρημένου ἀμοιβαίου ἐνδιαφέροντος... Ἡ οὕτως ἐπιζητούμενη καὶ κατορθουμένη εὐστάθεια καὶ εὐρωστία μᾶς τινος ἐκκλησίας δὲν εἶναι αὐτῆς καὶ μόνης ἐνίσχυσις καὶ εὐεξία, ἀλλὰ καὶ τῶν ἄλλων ἀναλόγως διὰ τὸ ἀλληλέγγυον, τὸ ὑπάρχον μεταξὺ τῶν μερῶν καὶ τοῦ ὅλου... Ἡ ὑπὸ τῶν ἄλλων ἐκκλησιῶν ἀποδοχὴ τῶν ὡς ἄνω ὑποδεικνυμένων μέσων πεποιθαιμεν, ὅτι θὰ ἀποτελέσῃ τὸ π ρ ὠ τ ο ν ἔ ἤ μ α τῆς προσεγγίσεως αὐτῶν, αὕτη δὲ σπουδαίως θὰ προλειάνῃ τὴν ὁδὸν εἰς τὴν ποθητὴν ἐκεῖνην ἔνωσιν, ὑπὲρ ἧς ἔκπαιλαι εἶχεται ἡ Ἐκκλησία...».

Ἠκούσθησαν ἄλλοτε ποτε τοιαῦτα εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Ἐκκλησίας; Οὐδέποτε. Ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ἐφεῦρον καὶ προώθουν οἱ αἰρετικοὶ ἀπὸ ἐνὸς σχεδὸν αἰῶνος, ἔρχονται νὰ τὰ... προτείνουν «ὀρθόδοξοι» ὡσάν ἰδικὴν των «πρωτοβουλίαν»! Ἐε οὐ καὶ ὁ μέγας καὶ παγκόσμιος ἐνθουσιασμὸς ἐκεῖνων. Οἱ Ἅγιοι Πατέρες ἐθεώρουν τὰς αἵρέσεις «συγγενεῖς καὶ οικείας ἐν Χριστῷ», «ἀντήλασσον ἀδελφικὰ γράμματα», «συνειργάζοντο ἐν τῇ διαδόσει τοῦ Εὐαγγελίου», «διεπραγματεύοντο τὰς δογματικὰς διαφορὰς ἀπαθῶς», «ἐσέβοντο» τὰ τῶν αἰρετικῶν, ἐδέχοντο «νὰ τοὺς θάψουν κληρικοί» αἰρετικοὶ καὶ λοιπά, ὅπερ εἶναι ἀσεβῆ καὶ ἀντίθετα;

Συμφώνως τῷ ἀνωτέρῳ προγράμματι, ἤρχισε μεταξὺ «ὀρθόδοξων» καὶ αἰρετικῶν ἡ μέθοδος τῶν ἀλληλεπισκέψεων καὶ ταῦτα ἐθεωροῦντο... κοσμοϊστορικὸν γεγονός! Ὡσάν τὸ νὰ κάμουν τινὲς «ἀρχηγοὶ» μερικὰ ταξιδάκια ν' ἀποτελῇ τὸ ἅπαντον τῆς πίστεως καὶ τὴν ἀδελφοποίησιν τῶν αἰρετικῶν. Κατὰ ταῦτα, ὁ «ἐπίσκοπος» Λονδίνου «εἰς ἕκτακτον ὑποδοχὴν ἀντιπροσωπείας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου», προσφωνῶν αὐτὴν εἶπε:

«Τὰ γεγονότα ταῦτα (τῶν ἐπισκέψεων) προήγαγον εἰς μέγαν βαθμὸν τὴν ἀμοιβαίαν συνεννόησιν καὶ τὸν πόθον ὅπως ἐπὶ τέλους οἱ δύο μεγάλοι κλάδοι τῆς Ἐκκλησίας, εἰς τοὺς ὁποίους ἀνήκουσιν ἐνωθῶσιν ὁμοῦ»

Οἱ δὲ «ὀρθόδοξοι» ἀκούοντες νὰ ἐξισῶνουν Ὁρθόδοξίαν καὶ αἵρεσιν, ὡς «δύο κλάδους», λέγουν ἀπαντῶντες:

«Ἡ πρεσβεία ἦλθεν εἰς τὸ συνέδριον LAMPETH, ἵνα συζητήσῃ μετὰ τῶν μελῶν τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας τὰ χωρί-

ζοντα ἀμφοτέρας τὰς Ἐκκλησίας σημεῖα καὶ κατέληξεν εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι ἡ συνεννόησις των δὲν ἦτο ὄνειρον. Σήμερον κάμνομεν εὐθείας τὰς τριβούς διὰ τὴν ἔνωσιν».

Ἐξαιρετικὴν «ἐπίδοσιν» εἰς τὴν διὰ τῶν ταξειδίων καὶ ἐπισκέψεων προαγωγὴν τοῦ ἔργου τοῦ Οἰκουμενισμοῦ εἶχεν ὁ τότε «ἀρχιεπίσκοπος» Ὁξφόρδης CHARLESS GORE<sup>(3)</sup>, «Πρόεδρος τῆς Ἐπιτροπῆς ἐπὶ τῶν σχέσεων τῶν Ἐκκλησιῶν» καὶ δραστήριος προαγωγὸς τῆς ἐνώσεως αὐτῶν, ὅστις ἀλώνιζε συνεχῶς τὰς Ἀνατολικὰς Ἐκκλησίας καὶ τὰ Πατριαρχεῖα. Συνεχίσθη ἔκτοτε μετὰ «ζήλου» αὐτοῦ ὁ οἰκουμενιστικὸς «τουρισμὸς». Ἰδίᾳ δὲ μετὰ τὴν ὑπὸ τοῦ μασώνου τοῦ ὑψίστου βαθμοῦ Ἀθηναγόρα «διάνοιξιν νέων ὁδῶν» προήχθη εἰς ἀληθῆ... κινητοποίησιν.

Τὸ χρῆμα τῆς Ἐκκλησίας τὸ ἱερόν, τὸ ὁποῖον μετὰ φόβου Θεοῦ ἔπρεπε νὰ χρησιμοποιηθῆται μόνον διὰ τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ, τοὺς σκοποὺς τῆς πνευματικῆς ὠφελείας καὶ τῆς σωτηρίας τῶν ψυχῶν, ὅπου εἶναι τὸ ἔργον τῆς Ἐκκλησίας, καὶ εἰς τοὺς «ἔχοντας χρεῖαν», μεταχειρίζονται ἀπεριορίστως οἱ διαχειριζόμενοι αὐτὸ διὰ πολυέξοδα ταξειδία καὶ φαντασιώδεις δαπάνας ὑπερβαινούσας καὶ τὰς τῶν κοσμικῶν, διὰ νὰ κάμουν τὰς τοιαύτας μιὰς «συναντήσεις». Καὶ οὕτως ὄχι μόνον θεοκάπηλοι γίνονται οὕτοι, ὡς καπηλεύοντες τὰ θεῖα διὰ σκοποὺς κοσμικοὺς καὶ ἀντορθόδοξους, ἀλλὰ καὶ ἱερόσυλοι τῆς εἰδεχθεστέρας μορφῆς, δαπανῶντες τὸ χρῆμα τῆς Ἐκκλησίας διὰ συνεχῆ καὶ ἀλεπάλληλα ταξειδία ἀνομίας, πρὸς καταπρόδοσιν τῆς πίστεως καὶ «πρὸς ἰδίαν τέρψιν καὶ ἀναψυχὴν», ὡς χαρακτηριστικῶς ἐγράφη. Ἐε οὐ καὶ ὑποβλέπονται κάθε φορὰν «ποιὸς θὰ πάῃ» εἰς αὐτὰ τὰ «συνέδρια» τῆς ἀνομίας, εἰς τὰ ὁποῖα σπεύδουν παντελῶς ἀπροετοίμαστοι καὶ χωρὶς νὰ ἔχουν ἰδέαν δι' αὐτὰ οἱ τοιοῦτοι ταξιδευταὶ «ἀντιπρόσωποι», ὥστε νὰ εἰρωνεύωνται δεικτικώτατα καὶ οἱ ξένοι, ὅτι «διὰ τοὺς Ἕλληνας ἀντιπροσώπους τὰ τοιαῦτα συνέδρια ἀποτελοῦν ὑπόθεσιν καὶ εὐκαιρίαν τ ο υ ρ ι σ μ ο ὦ!»!

(3) Περὶ αὐτοῦ θὰ ἴδωμεν ἐν τοῖς ἐπομένοις.



## Η ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΤΟΥ 1920

**Α**ΠΟΤΕΛΕΣΜΑ τῶν «συσκέψεων» καὶ διαβουλεύσεων τῆς Ἐπιτροπῆς τῆς διορισθείσης ὑπὸ τῆς Συνόδου τοῦ Πατριαρχείου μετὰ τὴν γενομένην, ὡς ἀνωτέρω ἐλέγχθη, πρότασιν τοῦ Τοποτηρητοῦ Δωροθέου κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς 10 Ἰανουαρίου 1919, ὑπῆρξεν ἡ μετὰ ἐν ἀκριβῶς ἔτος ἐκδοθεῖσα περιβόητος «**Ἐ γ κ ὑ κ λ ι ο ς τ ο ὕ 1 9 2 0**», τῆς ὁποίας ἡ σπουδαιότης καὶ ἐπικαιρότης δὲν ἔπαυσε νὰ εἶναι ἀποφασιστικὴ καὶ ἡ ὁποία ἀποτελεῖ ἔκτοτε τὸν «Καταστατικὸν χάρτην» τῶν Οἰκουμενιστῶν.

Τοιοῦτο, βλάσφημον καὶ ἀσεβές, ἀδιάντροπον καὶ προδοτικὸν κείμενον οὐδέποτε ἄλλοτε ἐξεμειυθή ὑπὸ ὄνομα «ὀρθοδόξων» καὶ θὰ μένη αἰώνιον «μνημεῖον» αἰσχύου καὶ ἀθεοφοβίας καὶ καπηλεύσεως τῶν θείων. Ἦδη ἀπὸ αὐτοῦ τοῦ τίτλου, δι' οὗ ἀπευθύνεται «Πρὸς τὰς ἀπανταχοῦ Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ», γίνεται βεβήλωσις τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἀρνήσις τῆς μοναδικότητος Αὐτῆς, ὃ ἐστὶν ἀρνήσις τῆς ὀρθοδόξου πίστεως καὶ προσχώρησις εἰς τὸν οἰκουμενιστικὸν συγκρητισμὸν καὶ πανθεϊσμόν, δηλαδὴ εἰς τὴν ἀγνωστικιστικὴν ἀσέβειαν Ἀπευθυνομένη «Πρὸς τὰς ἀπανταχοῦ Ἐκκλησίας», μήπως ἐννοεῖ τὰς κατὰ μέρος Ὀρθοδόξους Ἐκκλησίας; Οὐχί. «Ἐκκλησίας» ὀνομάζει τὰ συναθροίσματα τῶν αἰρετικῶν διὰ πρῶτην φοράν εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Ἐκκλησίας ἀποκαλοῦνται ἐπισήμως «Ἐκκλησίαι» τὰ συγκροτήματα τῶν αἰρετικῶν καί, ὄπερ φρικτὸν καὶ ἀποτρόπαιον, «Ἐκκλησίαι τοῦ Χριστοῦ (!) αἱ ἐκκλησίαι τῶν πονηρευμένων». Θὰ ὠνόμαζον «Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ» ὁ Μ. Ἀθανάσιος καὶ ὁ Μ. Βασίλειος καὶ λοιποὶ Πατέρες τοὺς ἀρειανούς, εὐνομιανούς καὶ τοὺς ἄλλους αἰρετικούς, τῶν ὁποίων ἀπείρως βλασφημότεροι καὶ ἀθεώτεροι εἶναι οἱ νῦν αἰρετικοί, πρὸς οὓς οὗτοι ἀπευθύνονται;

Ὅπως ἔγραφε τὸ ἐπίσημον ὄργανον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου :

«Ἡ Ἐγκύκλιος αὕτη μετὰ καλαισθησίας εἰς ἀντίτυπα πολλὰ ἐκτυπωμένη, καὶ εἰς τέσσαρας γλώσσας, Ἑλληνικὴν, Γαλλικὴν, Ἀγγλικὴν καὶ Ρωσικὴν, ἀποσταλήσεται τοῖς Προέδροις καὶ Ἀρχηγοῖς τῶν αὐτοκεφάλων Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ὡς

καὶ τῶν λοιπῶν Χριστιανικῶν Ὁμολογιῶν, διανεμηθησομένη καὶ εἰς τῶν ἐπισήμων κέντρων καὶ σωματείων, ὅσα δύνανται νὰ συμβάλωσιν εἰς τὸν ἐπιδιωκόμενον ποθητὸν σκοπὸν».

Ὅλα πρωτοφανῆ καὶ πρωτάκουστα καὶ ἀντορθόδοξα εἰς αὐτὴν τὴν «Ἐγκύκλιον», τὸ «θεμέλιον» τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ — Οἰκουμενισμοῦ. Εὐθύς ἐξ ἀρχῆς κηρύττουσα τὸ νεοεφεύρετον καὶ πάντῃ ἀσεβές καὶ ἀρνησίχριστον «δόγμα», «ὅτι ἡ τῶν διαφόρων χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν προσέγγισις πρὸς ἀλλήλας καὶ κοινωνία οὐκ ἀποκλείεται ὑπὸ τῶν ὑφισταμένων μεταξὺ αὐτῶν δογματικῶν διαφορῶν», συνιστᾷ ταύτην πρὸς «παρασκευὴν καὶ διευκόλυνσιν τῆς πλήρους ποτὲ ἐνώσεως». Χρησιμοποιοῦσα δὲ τὴν γλῶσσαν τῆς διπλωματίας, ὑποδεικνύει τὴν παράκαμψιν τῶν «δυσχερειῶν» διὰ τῆς «ἀπλῆς κατ' ἀρχὰς συναφείας καὶ προσεγγίσεως», σμικρυνόμενων «βαθμῶν δὸν» καὶ παραμεριζομένων καὶ ἀπαχρωματιζομένων «τῶν δογματικῶν διαφορῶν»! Ἀποκαλοῦσα τὰς αἰρέσεις «σεβασμίας Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας» καὶ θεωροῦσα αὐτὰς οὐχὶ «ὡς ξένας καὶ ἀλλοτρίας, ἀλλ' ὡς συγγενεῖς καὶ οἰκείας ἐν Χριστῷ καὶ συγκληρονόμους καὶ συσσώμους τῆς ἐπαγγελίας τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ Χριστῷ», ἀριθμεῖ «τὰ μέσα» πρὸς ἐπίτευξιν τῆς μεταξὺ αὐτῶν «ἀγάπης» ὡς ἐξῆς :

«Δύναται δὲ ἡ φιλία αὕτη καὶ ἀγαθόφρων πρὸς ἀλλήλους διάθεσις ἐκφαινεσθαι καὶ τεκμηριοῦσθαι ἐιδικότερον, κατὰ τὴν γνώμην ἡμῶν, ὡς ἐξῆς: α') διὰ τῆς παραδοχῆς ἐνιαίου ἡμερολογίου πρὸς ταυτόχρονον ἑορτασμὸν τῶν μεγάλων χριστιανικῶν ἑορτῶν ὑπὸ πασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν(4). β) διὰ τῆς ἀνταλλαγῆς ἀδελφικῶν γραμμάτων κατὰ τὰς μεγάλας τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἐνιαυτοῦ ἑορτάς, ἐν αἷς εἴθισται, καὶ ἐν ἄλλαις ἐκτάκτοις περιστάσεσι γ') διὰ τῆς οἰκειοτέρας συσχέτισεως τῶν ἐκασταχοῦ εὐρισκομένων ἀντιπροσώπων τῶν διαφόρων Ἐκκλησιῶν δ') διὰ τῆς ἐπικοινωνίας τῶν Θεολογικῶν Σχολῶν καὶ τῶν ἀντιπροσώπων τῆς Θεολογικῆς ἐπιστήμης καὶ διὰ τῆς ἀνταλλαγῆς τῶν ἐν ἐκάστη Ἐκκλησίᾳ ἐκδιδομένων Θεολογικῶν καὶ ἐκκλησιαστικῶν περιοδικῶν καὶ συγγραμμάτων ε') διὰ τῆς ἀποστολῆς νέων χάρις σπουδῶν ἀπὸ τῆς μιᾶς εἰς τὰς σχολὰς τῆς ἄλλης Ἐκκλησίας στ') διὰ τῆς συγκροτήσεως παγχριστιανικῶν συνεδρίων πρὸς ἐξέτασιν ζη-

(4) Ἴδου ὁ τρόπος καὶ ἡ ἀπαρχὴ τῆς εἰσαγωγῆς τῆς αἰρέσεως τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ εἰς τὴν περιοχὴν τῆς Ὀρθοδοξίας.



τημάτων κοινού πάσαις ταῖς Ἐκκλησίαις ἐνδιαφέροντος· ζ') διὰ τῆς ἀπαθοῦς καὶ ἐπὶ τὸ ἱστορικώτερον ἐξετάσεως τῶν δογματικῶν διαφορῶν ἀπὸ τῆς ἔδρας καὶ ἐν ταῖς συγγραφαῖς· η') διὰ τοῦ ἀμοιβαίου σεβασμοῦ τῶν κρατούντων ἐν ταῖς διαφόροις Ἐκκλησίαις ἡθῶν καὶ ἐθίμων· θ') διὰ τῆς παροχῆς ἀμοιβαίως εὐκτηρίων οἴκων καὶ κοιμητηρίων διὰ τὰς κηδεῖας καὶ τὴν ταφήν τῶν ἐν τῇ ξένη ἀποθνησκόντων ὁπαδῶν τῶν ἐτέρων ὁμολογιῶν· ι') διὰ τοῦ διακαλονισμοῦ μεταξὺ τῶν διαφορῶν ὁμολογιῶν τοῦ ζητήματος τῶν μικτῶν γάμων· ια') διὰ τῆς πρόφρονος τέλους ἀμοιβαίας ὑποστηρίξεως τῶν Ἐκκλησιῶν ἐν τοῖς ἔργοις τῆς θρησκευτικῆς ἐπιρρώσεως, τῆς φιλανθρωπίας καὶ τοῖς παραπλησίαις.

Θεωροῦντες «τὴν ἀνύποπτον καὶ ζωηροτέραν ταύτην συνάφειαν τῶν Ἐκκλησιῶν πρὸς ἀλλήλας» πολλαχῶς «ωφέλιμον» οἱ συντάκται τῆς «Ἐγκυκλίου», ἐπιζητοῦν τὴν «κοινὴν συγκατάθεσιν καὶ ἀπόφασιν», ἵνα «ἀπὸ κοινοῦ χωρήσωσιν ἀσφαλῶς εἰς τὴν ἐκτέλεσιν»...

Τίς δὲν βλέπει καὶ δὲν γνωρίζει εἰς αὐτὰ τὴν ἀπὸ τότε «πράξιν» τῶν ὁπαδῶν τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ; Ἐνῶ, ὑποτίθεται, ἡ «Ἐγκύκλιος» αὐτὴ ὑπεβλήθη ὡς πρότασις καὶ ὡς σχέδιον, ὅμως ἐπεβλήθη ὡς νόμος καὶ συμφώνως μὲ αὐτὴν ὀδεύουν καὶ ἐνεργοῦν ἕκτοτε οἱ νεοημερολογίται — οἰκουμενισταί. Ἐκεῖνα ὅπου οὐδέποτε ἐγίνοντο ἐν τῇ Ὀρθοδοξίᾳ προηγουμένως, ἀπὸ ταύτης καὶ ἐντεῦθεν ἤρχισαν νὰ γίνωνται ἀπὸ «ὀρθοδόξους» ὡσάν νὰ εἶναι τὸ κανονικώτερον καὶ χρησιμώτερον πρᾶγμα, ἀδιάφορον ἂν εἶναι προδοτικὰ καὶ ἀντίχριστα. Μὲ ἔναρξιν «τὴν παραδοχὴν τοῦ ἡμερολογίου» τῶν αἰρετικῶν διὰ τὸν μετ' αὐτῶν συνεορτασμόν, ἐχώρησαν εἰς ἐκτέλεσιν ὅλων ὅσα λέγει ἡ «Ἐγκύκλιος». Διαστολὴ μεταξὺ ὀσίου καὶ βεβήλου δὲν ὑπάρχει πλέον δι' αὐτούς. Καὶ «ἀδελφικὰ γράμματα ἀνταλλάσσουν», καὶ «οἰκειοτέρως συσχετίζονται», καὶ «ἐπικοινωνίας θεολόγων»<sup>(5)</sup> ἔχουν, καὶ «ἀνταλλαγὴν φοιτητῶν» κάμνουν, καὶ «παγχριστιανικὰ συνέδρια» συνεχῶς συγκροτοῦν, καὶ... «ἀπαθῶς ἐξετάζουν τὰς δογματικὰς διαφο-

(5) Περὶ τῶν τοιοῦτων «φοιτητῶν - θεολόγων», εἰς τοὺς ὁποίους ὀφείλονται ὅλα τὰ κακὰ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ὁ Δοσίθεος Ἱεροσολύμων ἔγραψεν ὅτι «τὰ τῆς χθῆς πτωχὰ τσοπανᾶνα τῆς Ροῦμελης, ὅπου ἀνετράφησαν μὲ τὸ ἄδολον γάλα τῆς Μητρός των Ὀρθοδοξίας, πηγαίνοντα εἰς τὴν Δύσιν, ἔμαθον ἐκεῖ νὰ φραγάζουν μὲ ὑπερηφάνειαν, ἐπιστρέφοντα δὲ ἀνταποδίδουν εἰς τὴν Μητέρα των τὴν χολὴν καὶ τὸ δηλητήριον».

ράς»<sup>(6)</sup>, καὶ εἰς τοὺς ναοὺς των «ἀμοιβαίως» συναγελάζονται καὶ τὰ λοιπὰ ὡσάν νὰ «μὴ τοὺς χωρίζῃ τίποτε».

Ἀπὸ τότε ἤρχισαν νὰ ὀδεύουν οἱ «Ἕλληνες Ὀρθόδοξοι Θεολόγοι» εἰς τὴν Δύσιν, διὰ νὰ... ἐκπαιδευθοῦν εἰς τὰς σχολὰς τῶν αἰρετικῶν καὶ μάθουν... τὴν πίστιν, διὰ νὰ τὴν διδάξουν καὶ εἰς τὰ παιδιὰ τῶν Ἑλλήνων!! Καὶ δι' αὐτῶν κατήντησαν οἱ Ἕλληνες νὰ μὴ γνωρίζουν τί πιστεύουν καὶ οὕτω νὰ κάμνουν θραῦσιν αἱ ἐπιδημίαι τῶν αἰρετικῶν. Οὕτω δὲ προάγεται γιγαντιαίως τὸ ἔργον τοῦ ἀθέου Οἰκουμενισμοῦ, εἰς ὃ ἀκριβῶς καὶ ἀπέβλεπον οἱ ταῦτα τεχνουργήσαντες.

### ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΕΝΘΟΥΣΙΑΣΜΟΣ ΤΩΝ ΑΙΡΕΤΙΚΩΝ

**Ε**ΙΣ τὰ περιβόητα «Πρωτόκολλα τῶν Σοφῶν τῆς Σιών» οἱ ἔβραιοι εἰρωνευόμενοι τοὺς χριστιανοὺς, λέγουν δι' αὐτούς ὅτι:

«Ἰκανοποιοῦνται συνήθως μὲ τὴν στιγμιαίαν ἐπιτυχίαν τῆς φιλαυτίας των ἐν τῇ ἐκτελέσει τοῦ σχεδίου των, χωρὶς κἂν νὰ διακρίνωσιν ὅτι τὸ σχέδιον τοῦτο δὲν προέρχεται ἐκ τῆς πρωτοβουλίας των, ἀλλ' ὑπεβλήθη εἰς αὐτοὺς παρ' ἡμῶν... Ἐπιθυμοῦσι τὴν συγκίνησιν τῆς ἐπιτυχίας καὶ τῶν χειροκροτημάτων, ἅτινα πάντοτε χορηγοῦμεν ἀφθόνως. Παρέχομεν εἰς αὐτοὺς τὴν ἐπιτυχίαν ταύτην διὰ νὰ ἐπωφεληθῶμεν τῆς ἐξ αὐτῆς προκαλουμένης ἰκανοποιήσεως τοῦ ἑαυτοῦ των χάρις εἰς τὴν ὁποίαν οἱ ἄνθρωποι δέχονται τὰς ὑποβολὰς μας χωρὶς νὰ προφυλάσσονται ἐξ αὐτῶν, πεπεισμένοι πλήρως ὅτι ὄντες ἀλάθηστοι ἐκφράζουσιν ἀτομικὰς τῶν ιδέας ἀνίκανοι ὄντες νὰ οἰκειοποιηθῶσι τὰς ιδέας τῶν ἄλλων...»!

Τοῦτο ἀκριβῶς συνέβη μὲ τοὺς μερικοὺς πτωχαλαζόνας τοῦ Φαναρίου, οἱ ὁποῖοι ἐκ τῆς ἰκανοποιήσεως τῆς φιλαυτίας των καὶ τῶν χειροκροτημάτων ἐφαντάσθησαν καὶ παρουσίασαν «τὰς ὑποβολὰς» τῶν ξένων ὡς «ἀτομικὰς τῶν ιδέας». Ἐνῶ ἐκ τῶν ἰδίων κατ' ἐπανάληψιν ἔλεγον καὶ ἔγραφον ὅτι:

«Τὸ πνεῦμα τῆς ἀγάπης ἰδίᾳ κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ταῦτα ἐξεχύθη τόσον ἀφθόνως ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας τῆς ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ Ἀμερικῇ καὶ τῶν παραφυάδων αὐτῆς, καὶ ἡ φιλανθρωπία αὐτῆς

(6) Ὡσάν νὰ παζάρευαν προσωπικὰ των ἀντικείμενα.



ή ανιδιοτελής και άνευ όρων, έχουν προοδοποιήσει άσκούντως τὸ ἔδαφος τῆς προσεγγίσεως...» ὅτι «Αἱ ἀρχαὶ αὗται, μετὰ ἰδιαιτέρου ἀπὸ τινος ζήλου πρεσβευόμεναι καὶ καλλιεργούμεναι ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ Ἀμερικῇ, τείνουσι εἰς τὴν ἐκ παντὸς τρόπου ἀνασύνδεσιν τῶν κερωρισμένων μελῶν τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐνότητος, πρὸς ὃ καὶ ὑλικά οὐχὶ τυχαῖα καταβάλλονται μέσα πρὸς συγκροτήσιν συνεδρίων, πρὸς μελέτας καὶ δημοσιεύματα...» ἐνῶ ταῦτα καὶ τοιαῦτα ὠμολόγουν καὶ ἔγραφον, ὅμως ἐνόμισαν οἱ μωροφантаσμένοι ταῦτα ἰδικὴν των ἔμπνευσιν. Τὴν δρᾶσιν καὶ τὰ σχέδια ὅπου ἀπὸ δεκαετιῶν κατέστρωναν καὶ προώθουν οἱ Ἀγγλικανοὶ τῆς Ἀγγλίας καὶ οἱ Ἐπισκοπελιανοὶ τῆς Ἀμερικῆς καὶ λοιποὶ προτεστάνται καὶ καταχθόνιοι οἰκουμενισταί, διὰ τῶν ὁποίων δροῦν «φυσικώτατα» οἱ μασῶνοι καὶ συνεπῶς οἱ Ἑβραῖοι, ἐξέλαβον οἱ πτωχοσυγγενεῖς οὗτοι «ὀρθόδοξοι» ὡς ἰδικὴν των πρωτοβουλίαν!! Καὶ ἐπανελλημμένως καυχῶνται δι' αὐτό, θεωροῦντες, ὡς φαίνεται, αὐτὸ τιμὴν.

Δικαιολογημένος, λοιπόν, ὁ μέγας ἐνθουσιασμός καὶ ἡ πλήρης ἱκανοποίησις τῶν ὅπου γῆς προτεστάντων καὶ λοιπῶν καταχθόνιων οἰκουμενιστῶν ἐκ τῆς «Ἐγκυκλίου» ταύτης. Ἀπὸ τότε μέχρι σήμερον δὲν ἔπαυσαν νὰ τὴν ἐπαινοῦν, νὰ τὴν ὑπενθυμίζουσι, νὰ ἀναφέρωνται εἰς αὐτὴν καὶ νὰ ἐκφράζουσι τὴν χαρὰν καὶ ἱκανοποίησιν των δι' αὐτὴν ὅλοι οἱ ἔχθροὶ καὶ μοχθηροὶ πολέμιοι τῆς Ὀρθοδοξίας. Ἐπὶ τέλους κατῶρθωσαν νὰ ρίψουσι εἰς τὴν προδοσίαν καὶ ἐλκύσουσι εἰς τὴν ἰδικὴν των ἀσέβειαν «ὀρθοδόξους», ὡς ἀπὸ αἰῶνων ἐπεδίωκον καὶ εἰργάζοντο. Ὑπολογίζουσι ἄρα γε καὶ τὸν Θεὸν καὶ τοὺς πιστοὺς;

Ἀμέτρητα εἶναι τὰ ἐγκώμια, τὰ ὁποῖα ἐπλέχθησαν ὑπὸ τοῦ Τύπου καὶ ἐπισήμων αἰρετικῶν Εὐρώπης καὶ Ἀμερικῆς διὰ τὴν «Ἐγκύκλιον» ταύτην, ἐξ ὧν καὶ ταῦτα : Εἰς ἐκθεσίᾳ τῆς ἡ «Ἐπισκοπελιανῆ Ἐκκλησία» τῆς Ἀμερικῆς, περιγράφουσα λεπτομερῶς αὐτὴν, λέγει :

«Καθ' ὑπόδειξιν τῆς Βουλῆς τῶν Ἐπισκόπων ἐδόθη εἰς τὴν ἀνακοίνωσιν ταύτην ἀπάντησις εἰρηκὴ καὶ οἱ ἀδελφοὶ ἡμῶν τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας ἀναγνωρίζουσιν ὅτι μέγα μέρος τοῦ προγράμματος τούτου υἰοθετήθη ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ταύτης... Προτείνεται ὅπως ἐκφράσῃ αὕτη τὴν ἰδίαν εὐγνωμοσύνην ἐπὶ τῇ ἐκδοθείσῃ τῷ 1920 Ἐγκυκλίῳ ὑπὸ τῆς Ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ συστήσῃ τοῖς Ἐπισκόποις, τοῖς κληρικοῖς καὶ λαϊκοῖς νὰ προαγάγωσι ἐκ παντὸς τρόπου τὴν φιλικὴν ἐπικοινωνίαν, ἣν ἐπιθυμεῖ ἡ εἰρημένη Ἐγκύκλιος».

Ὁ ἀρχηγὸς τῆς Σουηδικῆς Ἐκκλησίας Ἀρχιεπίσκοπος Οὐψάλης Νάθαν Σόνδερμπλομ ἐκφράζων τὰς εὐχαριστίας του καὶ φρονῶν :

«Ὅτι τὸ Πατριαρχεῖον Κωνσταντινουπόλεως δὲν εἶχε ποτὲ μεγαλυτέραν ἀποστολὴν κατὰ τὴν μακρὰν αὐτοῦ ἱστορίαν», ἐπιλέγει· «Ἡμῶν αἱ καρδίαι διαπνέονται ζωηρῶς ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ ζήλου τῆς ἐνώσεως, ὅστις ἐνέπνευσε τὴν μεγάλην Ἐγκύκλιον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου, ἣν οὗτος ἀπέλυσε κατὰ τὸ 1920 πρὸς ὅλους τοὺς πιστοὺς».

Ὁ αὐτὸς «ἀρχιεπίσκοπος Νάθαν Σόνδερμπλομ — τὸ μέγα τοῦτο θηρίον τοῦ Οἰκουμενισμοῦ — πρόεδρος ὧν τοῦ Οἰκουμενιστικοῦ «Προκαταρκτικοῦ Συνεδρίου Ζωῆς καὶ Ἐργασίας» (Γενεῦθ 9 - 12 Αὐγούστου 1920), «Κρατῶν ἀνά χεῖρας τὴν Ἐγκύκλιον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ἐξῆρε τὸ περιεχόμενον αὐτῆς καὶ τὴν σπουδαιότητα τῆς συμμετοχῆς τῆς Ἐκκλησίας ταύτης εἰς τὸ ἔργον τῆς συνδιασκέψεως». Εἰς τὸ Συνέδριον τοῦτο, «τυχαίως» λαθῶν τούτου γνῶσιν καὶ προσκληθεὶς εἰς αὐτὸ ὁ Σελευκειᾶς Γερμανός, «ηὐχρήθη πρόοδον εἰς τὰς προσπάθειάς των Ἐκκλησιῶν διὰ μίαν συνεργασίαν καὶ μελλοντικὴν ἐνωσιν».

Ὁ ὑπογράφας τὴν «Ἐγκύκλιον» ταύτην ὡς Τοποτηρητῆς τοῦ Θρόνου, ὁ Προύσης Δωρόθεος, ἐπορεύθη μετὰ τοῦτο εἰς τὴν Ἀγγλίαν, πρῶτος δὲ τῶν ἐπισήμων τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου πορευθεὶς εἰς τὴν Δύσιν μετὰ τὸν ἀπὸ πέντε αἰῶνων πορευθέντα εἰς τὴν Φλωρεντίαν πατριάρχην Ἰωσήφ.

«Τιμαὶ ὑπέρολαμπροὶ ἀπεδόθησαν αὐτῷ καὶ τοῖς παρ' αὐτῶ συμβούλοις, ἐπίσημοι δοχαὶ καὶ ἐντεῦξεις παρὰ τοῖς εὐγενεστάτοις πολιτικοῖς, παρὰ τῷ Σεβασμιωτάτῳ Ἀρχιεπισκόπῳ Κανταουρίας καὶ παρὰ τῷ μεγαλειοτάτῳ τόν τε θρόνον καὶ τὴν καρδίαν Βασιλεῖ, ἱστορικαὶ ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, καὶ εἰδικῶς ἀκόμη διὰ τὴν σύσφιγξιν τῶν δεσμῶν τῶν δύο Ἐκκλησιῶν, Ὀρθοδόξου καὶ Ἀγγλικανικῆς». Μετὰ τὴν εὐκαιρίαν ταύτην, «Ὁ Παγκόσμιος Σύνδεσμος περὶ τῆς φιλίας τοῦ Κόσμου διὰ τῶν Ἐκκλησιῶν», ἐτέλεσεν ἐπὶ τῇ εἰς Ἀγγλίαν καθόδῳ τοῦ Σεβ. Τοποτηρητοῦ κυροῦ Δωροθέου ἐπιτιμίου ἀντιπροέδρου, ὥραϊαν καὶ εὐγενῆ συνεδρίαν, εἰς ἣν δυστυχῶς δὲν προέλαβεν(?) ὁ μακαρίτης ἵνα παραστή, ὡς ἠτοιμάσθη καὶ ἔγραψεν»!!

(7) Τὴν ἰδίαν ἡμέραν καὶ ὥραν ἐξεψυξεν, ὡς καὶ ὁ Ἰωσήφ εἰς τὴν Φλωρεντίαν καὶ ὡς ὁ Ἄρειος καὶ ὁ Ἰούδας.



Στερείται, ἄρα γε, τοῦτο σημασίας; Καὶ δὲν ἔπρεπε νὰ λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν ὑπὸ τῶν ὁμοίων αὐτῶ;

Καθ' ὅλον τὸ διάστημα ἀπὸ τότε, ἴδια δὲ κατὰ τοὺς τελευταίους καιροὺς, ὅτε διὰ τοῦ ἀποστάτου ἀρχιμασῶνους «πατριάρχου» Ἀθηνᾶγορα ὁ Οἰκουμενισμὸς προωθῆθη μὲ γιγαντιαία βήματα, οἱ οἰκουμενισταὶ καὶ οἱ λεγόμενοι «ὀρθόδοξοι» καὶ οἱ ἄλλοι, ἐκθειάζουν αὐτὴν τὴν «Ἐγκύκλιον» καὶ ἀναφέρονται συνεχῶς εἰς αὐτὴν ὡς τὴν κατευθυντήριον γραμμὴν των. Ὁ Ἀθηνᾶγορας αὐτὸς ἐχώρει εἰς τὸ ἔργον του, ὡς ἔλεγε, «συμφώνως πρὸς τὴν ἐγκύκλιον τοῦ 1920». Ὁ ἄλλος Ἀθηνᾶγορας, ὁ Θυατείρων μέγας οἰκουμηνιστὴς καὶ μασῶνος καὶ αὐτὸς διεκήρυσσεν:

«Ἡ Ὁρθοδοξία ἐξήλθε τῶν τοιχωμάτων αὐτῆς καὶ ἐδημιούργησε σχέσεις καὶ ἐπεδίωξε συνεργασίαν ἤδη ἀπὸ τοῦ 1920 διὰ τῆς περιφήμου Ἐγκυκλίου τοῦ Οἰκουμηνικοῦ Πατριαρχείου, συνετέλεσεν εἰς τὴν ἔναρξιν τῆς Οἰκουμηνικῆς Κινήσεως καὶ τὴν ἴδρυσιν τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν. Ὅλη ἡ οἰκουμηνιστικὴ καὶ εἰρημιστικὴ ἐνέργεια τοῦ Οἰκουμηνικοῦ Πατριάρχου Ἀθηνᾶγορου οὐδὲν ἄλλο εἶναι παρὰ ἡ συνέχεια τῆς Ἐγκυκλίου ἐκείνης τοῦ 1920 ἐπεκτεινομένη πρὸς τὰς νεωτέρας ἀνάγκας καὶ πραγματικότητας».

Ὁ πρόεδρος εἰς τὴν «Γ' Πανορθόδοξον Διάσκεψιν» τῆς Ρόδου Μελιτών, ὤρισεν τὸν σκοπὸν αὐτῆς ὡς τὸν αὐτὸν ὃν ὤρισεν «ἡ Πατριαρχικὴ Ἐγκύκλιος τοῦ 1920, ἡ καλοῦσα ἀπάσας τὰς Χριστιανικὰς Ἐκκλησίας εἰς συνεργασίαν, καὶ αἱ ταύτην ἀκολουθήσασαι κατὰ σύστημα συμμετοχαὶ εἰς τὰς οἰκουμηνικὰς Κινήσεις. . .». Ἄλλος τρανὸς «θεολόγος» τῶν Ἀθηνῶν, βεβαιώνει ὅτι τὰ σήμερον ἐνεργούμενα γίνονται «κατὰ τὸ πνεῦμα τοῦ Διαγγέλματος τοῦ Οἰκουμηνικοῦ Πατριαρχείου τοῦ 1920» Ἄλλος «θεολόγος» (ὅστις πορευθεὶς ἔλαβε «τιμὴν» καὶ ἀπὸ τὸν Πάπαν), πιστοποιεῖ ὅτι «Ἡ ἐκδοθεῖσα ὑπὸ τοῦ Τοποτηρητοῦ τοῦ Οἰκουμηνικοῦ θρόνου Προύσης Δωροθέου Ἐγκύκλιος «Πρὸς τὰς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ» (1920) θεωρεῖται ἀπαρχὴ τῶν κατὰ τὸν Κ' αἰῶνα οἰκουμηνικῶν ἐξελίξεων».

Ὁ ἐνθουσιασμὸς, ὅστις κατέλαβεν ἐξ ἀρχῆς τοὺς αἰρετικούς καὶ ἀρχηγούς τοῦ Οἰκουμηνισμοῦ, συνεχίζεται καὶ δὲν παραλείπουν εὐκαιρίαν οἱ πράκτορες τοῦ «Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν» καὶ λοιποὶ συνοδοιποροὶ νὰ ἐκθειάζουν τὴν περίπτυστον Ἐγκύκλιον τοῦ 1920.

«Εὐγνωμοσύνης ἕνεκεν» τὸ ὄργανον τοῦ Οἰκουμηνισμοῦ τὸ «Παγκόσμιον Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν», ἐπὶ τῇ

25ετηρίδι αὐτοῦ (1973) ἀφιέρωσεν εἰς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Θυατείρων Γερμανόν, κύριον συντάκτην τῆς Ἐγκυκλίου τοῦ 1920, μίαν τῶν εἰς τὸ ἐν Γενεύῃ Κέντρον αὐτοῦ αἰθουσῶν, μετ' ἀναμνηστικῆς πλακός!! Ποία ἐναργεστέρα ἀπόδειξις ἐχρειάζετο περὶ τῆς σκοπιμότητος αὐτῆς τῆς «Ἐγκυκλίου»;

Ἄν ἐχρειάζετο ἀκόμη μία βεβαίωσις ἀπὸ μέρους αὐτῶν τῶν δυσσεβῶν αἰρετικῶν καὶ μάλιστα μυκτηριστικὴ καὶ φανερωτικὴ τῆς ἐλεεινότητος καὶ δουλικότητος καὶ τῆς πτωχοσυγγενικῆς διαθέσεως τῶν «ὀρθοδόξων» καὶ τοῦ ἄλλοπροσαλλισμοῦ ὃν ἐδείκνυον διὰ τῆς «Ἐγκυκλίου» ταύτης ἀποβλέποντες εἰς κοσμικοὺς καταχθονίους σκοποὺς ἐπικαταργῆσαι τῆς Ὁρθοδοξίας, ἰδοὺ αὐτῇ. Προσφάτως, ἐπίσημος προτεστάντης συγγραφεὺς εἰς «τιμητικὸν τόμον», ἀφοῦ κάμνει λόγον περὶ τῆς «ἰσχυρᾶς ἀνασχετικῆς ἐπιδράσεως» τῆς περὶ Ἐκκλησίας ἐννοίας τῆς Ὁρθοδοξίας εἰς τὴν Οἰκουμηνιστικὴν Κίνησιν, προσθέτει:

«Ἐν ἀντιδιαστολῇ πρὸς τὴν ἀντίληψιν ταύτην (περὶ τῆς ἀποκλειστικότητος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας), ἡ περιφημὸς Ἐγκύκλιος τοῦ 1920 τοῦ Οἰκουμηνικοῦ Πατριαρχείου, ἡ ὁποία ὑπὴρξεν ἀποφασιστικῆ διὰ τῆς συμμετοχῆς τῆς Ὁρθοδοξίας εἰς τὴν Οἰκουμηνικὴν Κίνησιν, ἀπευθύνεται γενικῶς πρὸς ὅλας τὰς Ἐκκλησίας<sup>(8)</sup> τοῦ Χριστοῦ ἀνὰ τὸν κόσμον, ὡς δὲ ἐκ τοῦ κειμένου αὐτῆς προκύπτει, υἱοθετεῖ μίαν ἄλληλῃ ἀντίληψιν τοῦ ἐκκλησιολογικοῦ προβλήματος: ἐκείνην ἀκριβῶς, ἡ ὁποία κατέστησε δυνατὴν τὴν συμμετοχὴν τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν εἰς τὸ Παγκόσμιον Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ τὴν Οἰκουμηνικὴν Κίνησιν. Βεβαίως, αἱ δύο αὗται ἐκκλησιολογικαὶ ἀντιλήψεις συνυπάρχουν εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἀποδεικνύουσαι οἷτω εἰς αὐτὴν πλείονα τοῦ ἐνὸς ρεύματα. Ὡς ἐκ τούτου καλοῦνται (οἱ αἰρετικοὶ) νὰ ἐπιδείξουν πνεῦμα κατανόησεως διὰ τὰς παρατηρούμενας αὐτὰς ἀντινομίας εἰς τὰς θέσεις τῆς ὀρθοδόξου ἐκκλησιολογίας ἔναντι τῶν ἑτεροδόξων».

Ποῖον ἤθελον καλύτερον «καθρέπτην», διὰ νὰ ἴδουν τὰ ἐντροπιασμένα μούτρα των οἱ θεοκάπηλοι προδόται «ὀρθόδοξοι»; Ὅχι μόνον τοὺς εἰρωνεύονται οἱ δυσώνυμοι αἰρετικοὶ διὰ τὴν περὶ Ἐκκλησίας ποικιλίαν ἀντιλή-

(8) Ἀπορρίπτει δηλαδὴ τὴν Ὁρθόδοξον πίστιν καὶ τὴν ἀποκλειστικότητα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ τὸ ὅτι αὐτὴ εἶναι ἡ Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολική.



ψεών των και βεβαιώνουν την βλασφημία αυτής της «Εγκυκλίου», αλλά και κηρύσσουν πασιφανέστατα, ότι κατόπιν αυτής της «Εγκυκλίου» και χάρις εις αυτήν τους έκαμαν την χάριν να τους ΔΕΧΘΟΥΝ ως έκλιπαρούντας πτωχοσυγγενείς εις τὸ «Παγκόσμιον Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν και τὴν Οἰκουμενικὴν Κίνησιν».

Ἄς ἐξυπνήσουν λοιπὸν οἱ ἔχοντες ὀλίγην συνειδήσιν και φόβον Θεοῦ και κατανοήσουν εις τί ἀπέβλεπε και τί ἠτοίμαζεν αὐτὴ ἡ «Ἐγκύκλιος».

Ἴδου ποία ἡ ἀρχὴ τοῦ Νεοσημρολογιτισμοῦ πῶς, διατί και ὡς τί εἰσὴχθη.

### ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ «ΒΗΜΑ»

**Α**ΛΩΘΕΝΤΕΣ ἤδη οἱ ἐν τῷ Οἰκουμενικῷ Πατριαρχεῖῳ ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς τοῦ Θεοῦ αἰρετικούς και «ἐαυτοῖς και οὐ τῷ Θεῷ δουλεύοντες», ἤρχισαν τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ σχεδίου των εις βάρος τῆς Ὁρθοδοξίας.

Κατὰ τὴν αὐτὴν, ὡς προανεφέρθη, συνεδρίαν τῆς 1. Συνόδου τοῦ Πατριαρχείου (τῆς 10 Ἰανουαρίου 1919), ὁ Βιζύης (κατόπιν Μαρωνείας) Ἄνθιμος υπέβαλε πρότασιν «περὶ ἀναθεωρήσεως και μελέτης τοῦ ζητήματος τοῦ Ἡμερολογίου». Ἡ Σύνοδος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, λαβοῦσα ὑπὸ ὄψιν τὴν πρότασιν ταύτην, διώρισεν Ἐπιτροπὴν, ἡ ὁποία υπέβαλε τὴν σχετικὴν αὐτῆς «Ἐκθεσιν» τὴν 1 Σεπτεμβρίου. Ἐν τῇ «Ἐκθέσει τῆς Ἐπιτροπῆς» ταύτης, τῆς ὁποίας μετείχε και ὁ αὐτὸς Ἄνθιμος, ὁ Σελευκείας (κατόπιν Θαυαίρων) Γερμανός, ὁ Καισαρείας Ἀμβρόσιος και τινες ἄλλοι λαϊκοὶ καθηγηταὶ και μαθηματικοί, περιλαμβάνονται και ταῦτα :

«Ἀποδοχὴν τοῦ Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου προτείνει ὁ Μητροπολίτης Σελευκείας, φρονῶν ὅτι ἡ χρησιμοποίησις αὐτοῦ και ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας εις οὐδένα κανονικὸν λόγον προσκρούει, ἀποτελεῖ δὲ μάλιστα τὸ πρῶτον βῆμα πρὸς τὴν ποθητὴν Κοινωνίαν τῶν Ἐκκλησιῶν... Φόβος σκανδαλισμοῦ τῶν Ὁρθοδόξων ἐκ τῆς ἀποδοχῆς τοῦ Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου δὲν ὑφίσταται πλέον, κατ' αὐτόν. Πρὸς τὴν τοιαύτην ἀντίληψιν, διαφωνεῖ ὁ Μητροπολ. πρ. Καισαρείας, φρονῶν ὅτι τὸ πλεῖστον τῶν Ἑλληνορθοδόξων Χριστιανῶν θέλει θορυβηθῆ και σκανδαλισθῆ ἐκ τῆς γενησομένης τυχὸν ἀμέσου ἀντικαταστάσεως τοῦ Ἰουλια-

κοῦ διὰ τοῦ Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου και ὅτι τοῦ θορύβου τούτου και σκανδαλισμοῦ ἐπωφελοῦμενοι οἱ καθολικοὶ ἱεραπόστολοι θέλουσι κατενέγκει βαρὺ πλῆγμα κατὰ τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας, τοσοῦτω μᾶλλον ὅσῳ τὸ Ἰουλιακὸν ἡμερολόγιον στενωτάτα συνδέεται πρὸς τὸ ἑορτολόγιον τὸ ἐκφράζον ζωηρῶς τὸν θρησκευτικὸν βίον τῶν χριστιανῶν, κηρύσσεται ὑπὲρ τῆς ἀπαρεκκλιτοῦ τηρήσεως τοῦ νῦν ἐν χρήσει παρ' ἡμῶν Ἰουλιακοῦ ἡμερολογίου».

Κατὰ δὲ τὸν Βιζύης Ἄνθιμος :

«Ἐὰν ἐξακολουθήσωμεν ρυθμίζοντες και ἐφεξῆς τὴν μηνολογίαν τοῦ Πάσχα κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, θὰ ἔλθῃ πάντως ἐποχὴ καθ' ἣν θὰ ἐορτάζωμεν<sup>(9)</sup> τοῦτο ἐν θέρει, φθινοπώρῳ και χειμῶνι... Σχέσεις διεθνεῖς, ἀνάγκαι κοινωνικαὶ και λόγοι πολιτικοὶ και δὴ αὐτὸ τὸ ἔθνικὸν συμφέρον ἀπαιτεῖ τὴν χρῆσιν τοῦ αὐτοῦ πρὸς τὰ λοιπὰ πεπολιτισμένα ἔθνη ἡμερολογίου... Ἐπιβάλλεται ἡ τοιοῦτότροπος διαρρυθμίσις τοῦ Ἰουλιακοῦ Ἡμερολογίου, ὥστε νὰ ἐπιτευχθῆ, ὅπως πάντες οἱ χριστιανοὶ ἔχωσι τὴν αὐτὴν μηνολογίαν και ἐορτάζωσι ταυτοχρόνως τὸ Ἅγιον Πάσχα και τὰς λοιπὰς ἐορτάς... Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει πάντες καθόλου οἱ χριστιανοὶ θὰ ἔχωσι μέχρι τοῦ 2100 τὴν αὐτὴν μηνολογίαν και τὸν ταυτοχρόνον ἐορτασμὸν πασῶν τῶν κοινῶν ἀκινήτων ἐορτῶν... Ἀλλοιωθεισῶν ἤδη τῶν συνθηκῶν, ὑφ' ἃς διατελεῖ ἡ τοῦ Χριστοῦ Μ. Ἐκκλησία, ὁ φόβος παραπληρώσεως και σαγήνεύσεως τῶν ἡμετέρων ἐκ μέρους τῆς κατολικῆς ἢ προτεσταντικῆς προπαγάνδας, ἐκμεταλλευσμένης τὴν διὰ τῆς διαρρυθμίσεως τοῦ Ἰουλιακοῦ ἡμερολογίου προκύψασαν ταυτότητα τῆς μηνολογίας ἡμῶν πρὸς τὴν τῶν Ἐκκλησιῶν τῆς Δύσεως, εἶναι μάταιος και ἀστήρικτος, κατόπιν τῆς μελετωμένης Κοινωνίας τῶν Ἐκκλησιῶν!»

Ὅποση ἡ ἰαμότης και ἀναίδεια τοῦ ἀθεοφόβου νεωτεριστοῦ τούτου, τοῦ ὁποίου τὰ φληναφήματα οὐδὲν ἄλλο εἶναι εἰμὴ ψευδολογία και θρασύτης!

Κατὰ δὲ τὸν μαθηματικὸν - ἀστρονόμον Γ. Λιανόπουλον :

«Ἀμφότερα τὰ ἐν χρήσει ἀνὰ τὸν χριστιανικὸν κόσμον ἡμερολόγια, τὸ τε Ἰουλιακὸν και τὸ Γρηγοριανόν, δὲν παρουσιάζουσι τὴν ἀπαιτιομένην ἐπιστημονικὴν ἀκρίβειαν και τελειότητα... Ἡ κατασκευὴ ἡμερολογίου κατέχοντος τὴν ἀπόλυτον ἀκρίβειαν τυγχάνει ἀδύνατος, διὰ τὸν λόγον ὅτι τὸ μέσον μῆκος τοῦ τροπι-

(9) Δὲν λέγει τοῦλάχιστον «θὰ ἐορτάζωμεν», ἀλλὰ «θὰ ἐορτάζωμεν», πράγμα ὑποτιθέμενον νὰ γίνῃ μετὰ... 100 αἰῶνας.



κοῦ ἔτους δὲν εἶναι ἀκριβῶς καθωρισμένον... Τὸ δὲ συνήθως λεγόμενον, ὅτι ἐὰν ἡ ἡμετέρα Ἐκκλησία ἐξακολουθήσῃ μεταχειριζομένη τὸ Ἰουλιακὸν ἡμερολόγιον, θὰ ἐορτάσῃ εἰς ἀπομειωμένον μέλλον, τὸ Ἅγιον Πάσχα, καθ' ἣν ἡμέραν ἐορτάζει τὴν Γέννησιν τοῦ Σωτῆρος, δὲν εἶναι σπουδαῖον κατὰ τοῦ Ἰουλιακοῦ ἡμερολογίου ἐπιχείρημα, διότι τοῦτο θὰ συμβῇ μετὰ πάροδον 100 περιπτον αἰώνων...».

Ἐπειδὴ δὲ κατὰ τὰς διαφορούς συζητήσεις τῆς «Ἐπιτροπῆς» ταύτης ἐγένετο λόγος περὶ διαφορῶν ἡμερολογίων καὶ περὶ εὐρέσεως τοῦ «ἀκριβεστέρου», ὁ ἴδιος, ἀφοῦ λέγει τὴν γνώμην του, παρατηρεῖ:

«Ἄλλ' ἐπειδὴ ἂν ποτε ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία μεταβάλῃ ἡμερολόγιον, θὰ πράξῃ τοῦτο ἕνα συμφωνήσῃ ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς μετὰ τῶν λοιπῶν πεπολιτισμένων λαῶν τοῦ κόσμου, ἢ συμφωνία δὲ αὕτη οὐδαμῶς ἄλλως δύναται νὰ ἐπέλθῃ ἢ διὰ τῆς ἀποδοχῆς τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου, φρονεῖ ὅτι δύναται νῦν ἡ Ἐκκλησία ν' αὐξήσῃ τὰς μηνολογίας τοῦ Ἰουλιακοῦ ἡμερολογίου κατὰ 13 ἡμέρας καὶ νὰ καταλίπῃ τοῖς ἀπογόνους ἡμῶν τὸ καθῆκον νὰ ἐκλέξωσιν ἡμερολόγιον, ὅταν τῇ 1 Μαρτίου 2100 θὰ προστεθῇ δεκάτη τετάρτη ἡμέρα».

Καταλήγει δὲ ἡ «Ἐκθεσις», μὲ κατὰ «πλειονοψηφίαν» γνώμην, ὅτι:

«ἐπιβάλλεται, διὰ λόγους πολιτικοὺς καὶ τὰς διεθνεῖς σχέσεις καὶ τὰς κοινωνικὰς ἀνάγκας, μία προσωρινὴ ἡμερολογιακὴ μεταβολὴ ἀπὸ τε πολιτικῆς καὶ ἐκκλησιαστικῆς ἀπόψεως, μέχρις ὅτου ἐπιτευχθῇ ἡ ὀριστικὴ τοιαύτη». Νὰ γίνῃ δὲ αὕτη (κατὰ τὸν Σελευκεῖας Γερμανόν) «δι' ἀπλῆς καὶ ἀμέσου παραδοχῆς τοῦ Γρηγοριακοῦ ἡμερολογίου καὶ εἰσαγωγῆς αὐτοῦ καὶ ἐν αὐτῷ τῷ ἐκκλησιαστικῷ ἡμῶν βίῳ» ἢ «δι' ἐξευρέσεως τρόπου αἰροντος τὴν διαφορὰν τῶν δύο ἡμερολογίων».

Ἴδού, πῶς, διατὶ καὶ ὡς τι ἐξ ἀρχῆς ἐμεθοδεύθη ἡ παραδοχὴ τοῦ Νεοημερολογισμοῦ. Ὡς «πρῶτον βῆμα πρὸς τὴν ποθητὴν Κοινωνίαν τῶν Ἐκκλησιῶν», «ἵνα συμφωνήσῃ ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς μετὰ τῶν λοιπῶν», «ὅπως πάντες οἱ χριστιανοὶ ἔχωσι τὴν αὐτὴν μηνολογίαν καὶ ἐορτάζωσι ταυτοχρόνως τὸ Ἅγιον Πάσχα καὶ τὰς λοιπὰς ἐορτάς» καὶ οὕτω καθεξῆς. Πολλάκις καὶ πολλαχοῦ ἐπανελαμβάνετο, ὅτι «ἡ διαρρυθμίσις τοῦ ἡμερολογίου» «θέλει ἐπιφέρει τὸν ταυτόχρονον ἐορτασμὸν τοῦ τε Θεοῦ Πάσχα καὶ τῶν ἄλλων ἐορτῶν παρὰ πάντων τῶν

χριστιανικῶν ἐθνῶν... προσέτι δὲ θὰ ἐνεφανίζετο ἀναμφιβόλως ἤδη καὶ ὡς τὸ πρῶτον βῆμα πρὸς τὴν πραγματοποιήσιν τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν, τῆς ὁποίας ἀποτελεῖ ἓνα τῶν κυρίων παραγόντων» ὅτι ἀποτέλεσμα τῆς «ἀποδοχῆς τοῦ μέτρου τούτου ὑπὸ τε τῆς ἡμετέρας καὶ τῶν λοιπῶν Ἐκκλησιῶν ἔσται ἀναμφιβόλως ἡ ποθουμένη τ α υ τ ὁ χ ρ ο ν ο ς ἐ ο ρ τ ῆ τ ο ῦ Π ά σ χ α καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ ἐξαρτωμένων κινητῶν ἐορτῶν ὑπὸ πάντων τῶν χριστιανικῶν λαῶν» ὅτι σκοπὸς τῶν ἤτο «ὅπως πραγματωθῇ ὁ πόθος ἡμῶν τῆς ἐνοποιήσεως τοῦ ἡμερολογίου καὶ οὕτως ἀποβῇ αὕτη ὀλόχρυσος πραγματικότης ἐν τῷ χριστιανικῷ ὀρίζοντι «πρὸς τὸ πάντα ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ ὁμοφώνως ἀναπέμπειν τὰς εὐχὰς τῇ Ἁγίᾳ ἡμέρᾳ τοῦ Πάσχα, ὡς καὶ ἐν ταῖς λοιπαῖς ἀγίαις ἐορταῖς» ὅτι «διὰ τῆς ἐνοποιήσεως τοῦ ἡμερολογίου θέλει ἀναμφισβητήτως ἐπιτελεσθῇ τὸ πρῶτον σπουδαῖον βῆμα πρὸς ἐπίτευξιν τῆς μελετωμένης καὶ ὑπὸ τῶν πραγμάτων ἐπιτακτικῆς ἐπιβαλλομένης Κοινωνίας τῶν Ἐκκλησιῶν ἐκ παραλλήλου πρὸς τὴν Κοινωνίαν τῶν Ἐθνῶν» καὶ τὰ λοιπά. Δεδομένου δὲ ὅτι αὕτη ἡ περιβόητος «Κοινωνία τῶν Ἐθνῶν» ἦτο κατασκευάσμα τῶν Ἑβραίων πρὸς ἐξυπηρέτησιν καὶ ἐκτέλεσιν τῶν σχεδίων των, ἐννοεῖ τις διατὶ γίνονται ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα.

Ὁ ἀνωτέρω Ἄνθιμος, ὅστις συνέγραψε τὸ βιβλίον του «Τὸ Ἡμερολογιακὸν Ζήτημα», διὰ νὰ συντελέσῃ «εἰς τὴν ἐπίτευξιν τῆς ἐνοποιήσεως τοῦ Ἡμερολογίου», ἐνῶ μὲ ἀδιστακτον ἀδιαντροπίαν καὶ ἀσέβειαν καὶ ξιππασμένην μωροφαντασίαν ἐπαναλαμβάνει πολλάκις ὅτι «Ἐν τῷ αἰῶνι τούτῳ τῆς προόδου ἢ χρῆσις πραγμάτων ἐπιστημονικῶς ἀτελῶν εἶναι ἀσυμβίβαστος καὶ ἐναντία πρὸς τὴν λογικὴν καὶ τὸ κρατοῦν πνεῦμα τῆς ἐποχῆς», ὅτι «ἡ χρῆσις τοῦ Ἰουλιακοῦ ἡμερολογίου ἀποτελεῖ ἐν ταῖς ἡμέραις ἡμῶν μέγα ἀδίκημα καὶ σπουδαῖον ἀναχρονισμόν» κτλ., περιγράφει δὲ τὰς ἀτελείας τοῦ Γρηγοριακοῦ καὶ τονίζει, ὅτι καὶ αὐτὸ «δὲν παρουσιάζει τὴν ἀπαιτουμένην ἐπιστημονικὴν ἀκρίβειαν καὶ τελειότητα», ἐν τούτοις, ἐμπαίζων ἑαυτὸν καὶ τοὺς πάντας, ὑποκρύπτων δὲ τὴν κοσμικοφροσύνην του καὶ τὸν οἰκουμενιστικὸν οἴστρον, λησμονεῖ τὰ περὶ «ἐπιστημονικῶς τέλεια» καὶ φθέγγεται ὅτι «ὀφείλομεν νὰ διακανονίσωμεν προχείρως τὸ ἡμερολογιακὸν ἡμῶν Ζήτημα προβαίνοντες εἰς τὴν διαρρυθμίσιν τοῦ ἡμετέρου ἡμερολογίου», ὑποδεικνύει χιλιάκις τὴν ἀποδοχὴν τοῦ «ἐπιστημονικῶς ἀτελοῦς» Γρηγοριακοῦ,



βεβαιοί ότι «οἱ λαοὶ δὲν ἐπιδιώκουσι τόσον τὴν ἐπίτευξιν ἡμερολογίου ἀκριβεστέρου ἐπιστημονικῶς καὶ πρακτικώτερου, ὅσον τὴν ὑπαρξιν κοινοῦ ἡμερολογίου» κτλ. Ὁνειρευθεὶς δὲ οὗτος καὶ . . . παγκόσμιον δόξαν, συνέταξεν ἰδικόν του Νέον Ἡμερολόγιον, ἐκ 13 μηνῶν μὲ 28 ἡμέρας ἑκαστον, ἐνῶ ἄλλοι πρὸ πολλοῦ . . . ἀνεκάλυψαν τοῦτο. διὰ τὸ ὁποῖον, λησμονῶν καὶ πάλιν τὰ «ἐπιστημονικῶς τέλεια», λέγει ὅτι «δὲν ἐπιζητεῖται τόσον ἡ ἐπιστημονικὴ ἀκρίβεια. . .»!

Εἰς τόσῃν δὲ ἀθεοφοβίαν καὶ ἀναισχυντίαν φθάνει οὗτος, ὥστε νὰ φάσκη τὰ ἐξῆς ἀπίστευτα καὶ μὲ μόνῃν ἀνάιδειαν σατανᾶ δυνάμενα νὰ προβληθοῦν, ὅτι :

«Ὁ περιορισμὸς ἐπὶ τῆς χριστιανικῆς συνειδήσεως τῆς Ἰουλιανῆς μηνολογίας ὡς θεσμοῦ ἀπρηχαιομένου καὶ ἤττον ἀκριβοῦς, εἶναι δυνατὸν νὰ συνεπιφέρει καὶ ἀνάλογον μείωσιν καὶ αὐτοῦ τοῦ θρησκευτικοῦ συναισθήματος, καθισταμένου οὕτω γνωστοῦ ὅτι τοῦτο τροφοδοτεῖται διὰ θεσμῶν ἀπρηχαιομένων καὶ ἀνακριβῶν»!!!

Θὰ ἐτολμοῦσε χριστιανὸς νὰ ἐκφέρει τσαύτην ψευδολόγον ἀνάιδειαν καὶ αἰωνίαν ὑβριν κατὰ τῶν Πατέρων καὶ νὰ λέγη τὰ ἀκριβῶς ἀντίθετα τῶν συμβαινόντων; Ἐὰν ὁ ἴδιος ἐγίνεν ἀσυνειδήτος, τοιοῦτους ἐνόμισε καὶ ἄλλους. Εἰς τόσῃν πῶρῳσιν καὶ σατανισμῶν φέρει ἡ ἀποστασία καὶ τὸ κοσμικὸν ὑπερήφανον πνεῦμα.

Φαίνεται δὲ ὅτι οὗτος, τοῦ ὁποῖου τὸ βιβλίον ἄρχεται μὲ τὰ : «Πολλὰ τῶν καθ' ἡμᾶς ἐκκλησιαστικῶν καὶ κοινωρικῶν πραγμάτων χρῆζουσι μεταρρυθμίσεως», ὑπῆρξεν «ὁδηγὸς καὶ διδάσκαλος» τοῦ Μεταξάκη εἰς τὴν «παντομίαν» του, διότι πολλὰ τῶν πραχθέντων, ἀκόμη καὶ τῶν λεχθέντων ὑπ' ἐκείνου εἰς τὰ μιὰρὰ συνέδριά του κλπ. εἶναι ἐπὶ λέξει εἰλημμένα ἐκ τῶν γραφομένων τούτου.

Ἴδου πῶς ὁ ἄθεος Οἰκουμενισμὸς μὲ «πρῶτον βῆμα» τὸν Νεοημερολογισμὸν ἐμπήχθη εἰς τὸν χώρον τῆς Ὁρθοδοξίας, διὰ νὰ συνεχισθοῦν τὰ ὑπόλοιπα «βήματα» πρὸς τὸν ἄδην.

## ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑΙ ΑΠΟΠΕΙΡΑΙ

**Δ**ΙΑ «μεταρρυθμίσεων τοῦ ἡμερολογίου» ἐγένοντο καὶ ἄλλοτε ἀποπειραὶ καὶ προτάσεις, πάντοτε δὲ ὑπὸ αἰρετικῶν καὶ φαντασμένων υπερηφάνων. Διότι, ὡς λέγει ὁ Ἅγιος Ἐφραίμ ὁ Σύρος, «ἡ υπερηφάνεια ἐφευρίσκει πάντοτε καινοτομίας, μὴ ἀνεχομένη τὸ ἀρχαῖον». Ἀντιλαμ-

βάνεται λοιπὸν κανεὶς ποίῳν εἶναι ἔργον αἱ τοιαῦται μεταρρυθμίσεις καὶ εἰς τί ἀποβλέπουν. Νὰ βεβηλώσουν καὶ καταργήσουν τὴν Ὁρθοδοξίαν καὶ χωρίσουν τοὺς Χριστιανούς ἀπὸ αὐτῆν, νὰ τοὺς στερήσουν δηλ. τὴν σωτηρίαν, κατὰ τὸ θέλημα τοῦ διαβόλου.

Εἰς ἐκ τούτων, ὁ αἰρετικὸς Νικηφόρος Γρηγορᾶς, τοῦ ὁποῖου «ὁ κατὰ τοῦ κήρυκος τοῦ λόγου (ἀγίου Γρηγορίου Παλαμᾶ) φθόνος, κατὰ μικρὸν αὐξηθεὶς ταῖς τοῦ πονηροῦ προσθήκαις, ἐπανέστη τῷ λόγῳ, καὶ ἀπὸ τοῦ φθόνου καὶ τῆς μισανθρωπίας, ἐπὶ τὴν θεομαχίαν ὁ φιλόσοφος ἤκε ταύτην», κατὰ τὸν ἀοίδιμον Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως Φιλόθεον. Οὗτος λοιπὸν, ὅστις ἐπηγγέλλετο καὶ τὸν φιλόσοφον καὶ ἀστρονόμον, ὑπέβαλεν εἰς τὸν αὐτοκράτορα Ἀνδρόνικον Β' Παλαιολόγον πρότασιν διὰ «διόρθωσιν τοῦ ἡμερολογίου», τὸ 1323. Ἄλλ' ὁ εὐσεβὴς αὐτοκράτωρ ἀπέρριψε ταύτην, ὡς λέγει ὁ ἴδιος,

«Ἴνα μὴ τοῦτο σύγχυσις μᾶλλον τοῖς ἀμαθέσι φανῆ καὶ μερισμὸν εἰσαγάγη τῇ Ἐκκλησίᾳ, σεσημημένον ἀφῆκε τὸ πρᾶγμα καὶ ὄλωσ ἀνεπιχείρητον Μερῖζεσθαι δ' αὐ καὶ ἄλλους ἄλλην πανηγυρίζειν καὶ ἐτέραν ἐτέρους ἐορτήν, τοῦτο δ' οὐ σφόδρα χρηστόν. Ὡστε ἐξ ἑκατέρων θάτερον κουφότερον ἐφάνη κείσθαι τὰ τοῦ πράγματος, ὡς ἔκειτο, καὶ μένειν ὡς ἔμεινε, μέχρις ἡμῶν». Αὐτοῦ τοῦ Γρηγορᾶ καθαρπτόμενος ὡς αἰρετικοῦ ὁ Πατριάρχης Φιλόθεος λέγει: «Σὺ εἶ δὲ τῆς τῶν οὐρανίων σαμμάτων κινήσεως καὶ τῶν μετεώρων ὡς ἂν αὐτὸς εἴποις φρονιστῆς καὶ δημαγωγός, καὶ ταῦτα οὐ γινώσκεις; . . . Τὰς κενοφωνίας ἰόν, ὡς ἐξ ἄλλης ἀρχῆς αἰθῆς καὶ κύκλον τινὰ περιτρέχων ἀδιεξίτητον, καὶ τοὺς τῆς ἰδίας ἀστρονομίας πλανήτας καὶ αἰτὸς ἀνταῦθα μιμούμενος».

Κατὰ τὸ 1335 ὁ Ματθαῖος Βλάστορις ἀναφερόμενος εἰς τὰ περὶ «διορθώσεως ἡμερολογίου», λέγει ὅτι «Ἡ τοιαύτη καινοτομία . . . στάσεως οὐ μετρίας τῇ Ἐκκλησίᾳ γενησεται πρόξενος».

«Ὅτι ὁμως οἱ εὐσεβεῖς ἀπέρριψαν ὡς ἀντίθετον καινοτομίαν, ὁ προσλαθῶν . . . θεϊκὴν ἐξουσίαν Πάπας τὸ ἐπέβαλε διὰ νὰ δείξῃ ὅτι εἶναι ἰκανὸς «ἀλλοιωσαὶ καιροὺς καὶ νόμους». Τὴν 24 Φεβρουαρίου 1582 ὁ Πά-



π α ς<sup>(10)</sup> Γ ρ η γ ό ρ ι ο ς Ι Γ ' καταργήσας αὐτοβού-  
λωσ τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον, εἰσήγαγε καὶ ἐπέβαλε διὰ  
βούλλας τὸ νέον ἡμερολόγιον, τὸ ὀνομασθὲν ἐξ αὐτοῦ  
Γρηγοριανόν.

Κατὰ τὸ ἐπόμενον ἔτος, 1583, «ὁ Πάπας Γρηγόριος  
ἀπέστειλε πρὸς τὸν Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως Ἱε-  
ρεμίαν τὸν Β' ἐπιτροπὴν ἀποτελουμένην ὑπὸ τοῦ Μιχαὴλ  
ἐπάρχου Κερκυραίου καὶ Ἰωάννου Βοναφέως Ζακυνθίου  
φέρουσαν ἐπιστολήν πρὸς τὸν Πατριάρχην καὶ δῶρα πλού-  
σια συγκείμενα ἐξ ἑνὸς Ἐσταυρωμένου χρυσοῦ καὶ Εἰρή-  
νης», προτρέπων αὐτὸν ὅπως καὶ οἱ Ὀρθόδοξοι μεταρρ-  
υθίσουν τὸ ἡμερολόγιον καὶ υἰοθετήσουν τὸ ἰδικόν του.  
Ὅπως δὲ γράφει ἡ ἱστορία, «διὰ τούτου ἐσκόπει ὁ Πά-  
πας νὰ παραπλανήσῃ τοὺς Ὀρθοδόξους» καὶ ἐπεζήτη «νὰ  
ἐπιτύχῃ τὴν ἀναγνώρισίν του, ἵνα ἐκ τούτου ὠφελῆθῃ ἐν  
καιρῷ». Εὐρόντες ὅμως ἀντιμετώπους τὴν εὐσέβειαν καὶ  
τὸν ὀρθόδοξον ζῆλον οἱ πρέσβεις τοῦ Πάπα ἀπέτυχον τοῦ  
σκοποῦ αὐτῶν καὶ ἐπέστρεψαν ἄπρακτοι

Ἐπίσης ἀπέτυχε καὶ ὁ ἐπιφανὴς Μουρεζίνης ἀποστα-  
λεῖς παρὰ τοῦ πρίγκηπος τῆς Ἑνετίας Νικολάου Δαπόντε  
εἰς ὃν ἀπαντῶν ὁ Πατριάρχης Ἱερεμίας, σὺν ἄλλοις ἔγρα-  
φεν «... εἶπερ ἀληθεία καὶ θεῖω πνεύματι περὶ ἀναγκαίων  
καλῶς ἐσκόπουν, πολλὰ εἰσι τὰ ψυχωφελῆ καὶ οὐχὶ τὰ  
παίγνια τῶν ὠρολογίων τούτων».

Μετὰ τὴν παρ' Ὀρθοδόξοις ἀποτυχίαν, προέβη ὁ Πά-  
πας εἰς ὁμοίαν ἐνεργείαν παρ' Ἀρμενίοις, οἱ ὅποιοι ἐζή-  
τησαν τὴν γνώμην τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως.  
Ἐξ ἀφορμῆς τούτου «συγκροτεῖται Σύνοδος Μητροπολιτῶν  
τῷ 1583 ἐν Κωνσταντινουπόλει, παρόντος καὶ τοῦ Ἀλεξαν-

(10) Ὁ Πάπας οὗτος εἶναι ὁ ἠθικὸς αὐτουργὸς τῶν τρομερῶν σφα-  
γῶν τῆς «Νυκτὸς τοῦ ἁγίου Βαρθολομαίου», αἱ ὁποῖαι ἔμειναν εἰς τὴν  
ἱστορίαν παροιμιώδεις ὡς τὸ ἔσχατον σημεῖον ἀγριότητος καὶ ἀχρεϊό-  
τητος, καταχθονίου συνωμοσίας καὶ αἰμοβορίας. Κατόπιν συνθηματικῆς  
μεταμεσονυκτίου κωδωνοκρουσίας εἰς Παρισίους κατὰ τὴν νύκτα ταύ-  
την (24 Αὐγούστου 1572) καὶ τὰς ἐπομένους ἡμέρας ἐσφάγησαν ἀη-  
λεῶς εἰς τὴν Γαλλίαν 50.000 Οὐγενότοι, ἀντίθετοι τοῦ Πάπα. Ὅπως  
γράφει ἡ ἱστορία: «Διὰ τὰς σφαγὰς τῆς «Νυκτὸς τοῦ ἁγίου Βαρθολο-  
μαίου» ὑπερβολικὴν χαρὰν ἔδειξεν ὁ Πάπας Γρηγόριος ΙΓ', ὅστις διέ-  
ταξεν ἐν Ρώμῃ φωταγίαν, γενικὴν κωδωνοκρουσίαν, λιτανείας καὶ δο-  
ξαλογίας, κοπὴν ἀναμνηστικοῦ νομίσματος καὶ παρήγγειλεν εἰς τὸν Γάλ-  
λον πρεσβευτὴν νὰ γράψῃ εἰς τὸν βασιλέα ὅτι τὸ γεγονός αὐτὸ ἦτο  
ἐκατοντάκις εὐχαριστότερον ἢ πενήτηντα νίκαι κατὰ τῶν Τούρκων».   
Τούτου τοῦ αἰμοδόρου ἀκολουθοῦν τὴν περὶ αὐτοῦ οἱ Νεοημερολογίται.

δρείας Σιλβέστρου καὶ κατεκρίθη τὸ ὑπὸ τοῦ Πάπα Γρη-  
γορίου εἰσαχθὲν καλενδάριον καὶ οὐκ ἀπεδέχθη ἢ Σύνο-  
δος αὐτὸ κατὰ τὴν τῶν Λατίνων αἴτησιν».

Ἐπανελημμένοι Σύνοδοι (1583, 1587, 1593) συγκρο-  
τηθεῖσαι ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου Ἱερεμίου Β', συμμετεχόν-  
των καὶ τῶν Πατριαρχῶν Ἱεροσολύμων Σωφρονίου καὶ Ἀ-  
λεξανδρείας Σιλβέστρου καὶ κατόπιν τοῦ Μελετίου Πηγᾶ  
ἀντιπροσωπεύοντος καὶ τὸν Ἀντιοχείας, κ α τ ε δ ἰ κ α  
σ α ν τ ἧ ν ἔ ο ρ τ ο λ ο γ ἰ κ ῆ ν κ α ἰ ν ο τ ο μ ῖ α ν  
καὶ διὰ Ἱ. Κανόνων «ΑΝΑΘΕΜΑΤΙΣΑΝ τοὺς θέλοντας νὰ  
ἀκολουθοῦν τὸ νεοφεύρετον καλενδάριον τοῦ Πάπα».

Τὴν τοιαύτην «μεταρρύθμισιν» ὁ Πατριάρχης Ἱερε-  
μίας κατακρίνει «ὡς ἐπισφαλῆ, ὡς μὴ ἀναγκαίαν, καὶ ὡς  
πρόξενον πολλῶν σκανδάλων καὶ κινδύνων εἰς πάντα τὰ  
χριστιανικὰ ἔθνη». Ὁ ἀγιώτατος καὶ σοφώτατος Πατριάρ-  
χης Ἀλεξανδρείας Μελέτιος Πηγᾶς (1590) κατακρίνων  
δριμύτως πᾶσαν παρέκκλισιν ἀπὸ τῶν καθεστῶτων, χαρα-  
κτηρίζει αὐτὴν ὡς καινοτομίαν καὶ ἐρρωμένως ἀνθίσταται  
κατὰ τῆς ἀποδοχῆς τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου, συνι-  
στῶν τὴν ἔμμονήν ἐν τῷ Ἰουλιανῷ ἡμερολογίῳ».

Οὕτως ἀντεμετωπιζέτο ἡ ἐπιβουλὴ τῶν καταχθονίων  
ἐχθρῶν τοῦ Θεοῦ, ὅταν τοὺς ἐκκλησιαστικούς θρόνους ἐ-  
λάμπρυνον ἄνδρες εὐσεβεῖς καὶ φοβούμενοι τὸν Θεόν, οὐχὶ  
δὲ ἐπεκάθητο αὐτῶν ὑπηρεταὶ τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων,  
νεοφεύρετοι οἰκουμενισταί, πρόθυμοι νὰ παζαρεύουν τὴν  
πίστιν καὶ ἀποδεχθοῦν ὅ,τι τοὺς ὑποβάλουν.

Τῷ 1895 μαθηματικὸς τις ἐκ Σμύρνης, ὀνόματι Ἐπα-  
μεινώνδας Πολυδώρου, βουλόμενος νὰ «ποιήσῃ ἑαυτῷ ὄ-  
νομα», ὑπέβαλεν εἰς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον πρό-  
τασιν «ἐκκλησιαστικῆς μεταρρυθμίσεως τοῦ ἡμερολογίου»,  
ἡ ὁποία ἀπερρίσθη. Ἡ Ἐπιτροπὴ, εἰς ἣν παρεπέμφθη, «Ἐκ  
τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀπόψεως ἐξετάζουσα τὸ ζήτημα, οὐ-  
δὲν εὐρίσκει τὸ θρησκευτικῶς συνη-  
γοροῦν ὑπὲρ τῆς ἀνάγκης τοῦ ἀπο-  
στηναί τῆς διὰ τῶν αἰώνων καθιερω-  
θεῖσης πράξεως τῆς Ἐκκλησίας, χάριν,  
δηθεν, ἀστρονομικῆς ἀκρίβειας. Εὐπροσδέκτως τῷ Θεῷ ἐ-  
ορτάζουσιν οὐχὶ οἱ τὴν ἀστρονομικὴν ἀκρίβειαν ἐπιτηδεύ-  
οντες περὶ τὴν τήρησιν τῶν καιρῶν, ἀλλ' οἱ ἀκριβεῖς περὶ  
τὴν εὐσέβειαν καὶ τὴν ἀγνότητα τῆς ψυχῆς. Ὅπως ἐπου-  
σιώδεις καὶ δευτερεύοντες θεωρεῖ τοὺς ἄλλους λόγους  
τοὺς ἐκ κοινωνικῆς ἢ πολιτικῆς ἀπόψεως προσαγομένους.



Γινομένης υπό τινων συζητήσεως περί «θέματος» ἡμερολογίου, ὁ Πατριάρχης Ἰωσακείμ Γ' ἀποστέλλει, κατὰ Ἰουλίον τοῦ 1902, πρὸς τὰς λοιπὰς Ὀρθοδόξους Ἐκκλησίας Ἐγκύκλιον, ζητῶν τὰς ἀπόψεις αὐτῶν, «ἵνα καὶ περὶ τούτου διαμορφωθῇ κοινὸν ἐν αὐταῖς φρόνημα, μία δὲ γνώμη καὶ ἀπόφασις τῆς καθόλου Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας».

Εἰς τὰς ἀπαντήσεις των αἱ Ἐκκλησίαι πᾶσαι τονίζουσιν ὅτι ἐπιβάλλεται ἡ ἐμμονὴ ἐν τῷ Ἰουλιανῷ ἡμερολογίῳ. Ἡ τῶν Ἱεροσολύμων ἐγραφεν, ὅτι:

«Πᾶσα περὶ μεταρρυθμίσεως τοῦ κρατοῦντος ἡμερολογίου καὶ δὴ ἐπὶ προτιμήσει τοῦ Γρηγοριανοῦ, ἀπόφασις ἔσται ἐπὶ βλάβῃ τῆς Ὀρθοδοξίας».

Ἡ τῆς Ρωσσίας: «Οὐδαμῶς συγχωροῦντες τὴν ἀντικατάστασιν τοῦ Ἰουλιακοῦ διὰ τοῦ ἦττον λογικοῦ Γρηγοριακοῦ ἡμερολογίου... Ἡ τοιαύτη μεταβολή, ὡς διασαλεύουσα τὴν ἀνεκαθεν καὶ πολλάκις καθγιασθεῖσαν ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας τάξιν, συνεπήγετο ἂν ἀμφιβόλως διασαλεύσεις τινὰς καὶ ἐν τῷ ἐκκλησιαστικῷ βίῳ, ἐν ᾧ ἐν τῇ προκειμένῃ περιπτώσει τοιαῦται διασαλεύσεις οὐδεμίαν ἑαυταῖς εὐρίσκουσιν ἐπαρκῆ δικαιολογίαν».

Ἡ τῆς Ρουμανίας: «Φρονεῖ καὶ ἐξαιτεῖται ἵνα μὴ ναμὲν εἰς ἄπερ εὐρισκόμεθα σήμερον» ἐπειδὴ εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ θίξωμεν τὰς κανονικὰς διατάξεις, ἐὰν ἠθέλωμεν σκεφθῆ περὶ μεταβολῆς τινος ἢ μεταρρυθμίσεως τοῦ Ἰουλιακοῦ ἡμερολογίου, μεθ' οὗ ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ζῆ ἀπὸ τοσοῦτου χρόνου, ἢ καὶ νὰ μὴ αἰσθανθῇ στενοχωρίαν. Ἐκτὸς τούτου οὔτε διὰ τοῦ δακτύλου δὲν ἐπιτρέπεται ἡμῖν νὰ θίξωμεν τὰς ἀπρηχαιωμένας ἀποφάσεις, αἵτινες ἀποτελοῦσι τὴν ἡμετέραν ἐκκλησιαστικὴν δόξαν».

Ἡ τῆς Ἑλλάδος: «Θρησκευτικῆς καὶ θεολογικῆς σπουδαιότητος μετέχει τοσοῦτον μόνον, καθ' ὅσον μετ' αὐτοῦ συνδέεται τὸ Ἐορτολόγιον τῆς Ἐκκλησίας».

Ἡ τοῦ Μαυροβουνίου: «Οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἀνάγκη ἵνα ᾧσι μᾶλλον ἐπιφυλακτικοὶ ὅσον ἀφορᾷ τὸ ζήτημα τοῦτο. Διότι ὡς γνωστόν, ἡ μεταβολὴ τοῦ ἡμερολογίου ἐξυπονοεῖ τὴν μεταλλαγὴν τοῦ Πασχαλίου τ.ἔ. παντὸς τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ συστήματος καὶ τοῦ ὑπολογισμοῦ τῆς ἐνιανοσίου περιόδου καὶ τῶν κινητῶν ἐορτῶν. Γνωρίζομεν ἐκ τῆς ἱστορίας, ὅτι ἐγένοντο καὶ τινες μικρότεροι μεταβολαί, αἵτινες ὅτε ἐφηρομόσθησαν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ προὐκάλεσαν κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἦττον δυσαρέσκαιαν μεταξὺ τῶν πιστῶν. Ταῦτα ἔχοντες ὑπ' ὄψιν οἱ ἀρχηγοὶ τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ὀφείλουσι νὰ ἔχωσι κα-

τὰ νοῦν πάντα τὰ δυνατὰ ἀποτελέσματα, αἵτινα ἐκ τῆς μεταβολῆς τοῦ ἡμερολογίου ἠδύναντο νὰ συμβῶσιν... Ἐπιμεθε τῆς γνώμης, ὅπως καὶ εἰς τὸ ἐξῆς τηρῶμεν τὴν πρᾶξιν τοῦ Ἰουλιακοῦ ἡμερολογίου».

Οὕτως ἐφρόνουσι καὶ ἐπραττοῦσι οἱ ἀρχηγοὶ τῶν Ἐκκλησιῶν, ὅτε ὑπῆρχεν ἐν αὐτοῖς εὐσέβεια καὶ φόβος Θεοῦ καὶ ἐνδιαφέρον διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν ψυχῶν τῶν Χριστιανῶν. Οὐχὶ δὲ ἀρχηγοὶ προβεβλημένοι κατόπιν κάποιων προϋποθέσεων καὶ κατελιημμένοι ἀπὸ τὴν κοσμικότητα καὶ τὸν οἰκουμενιστικὸν οἴστρον.

Ἐν τῇ ἀνταπαντήσει του πρὸς τὰς Ἐκκλησίας ὁ Ἰωσακείμ Γ', διὰ τῆς ἀπὸ 12 Μαΐου 1904 Ἐγκυκλίου ἔλεγε, σὺν τοῖς ἄλλοις:

«Τοῦτο γνώρισμα οὐσιωδέστατον τῆς Ὀρθοδοξίας, τοῦτο τὸ θεμέλιον τοῦ ὅλου αὐτῆς Κανονικοῦ καὶ διοικητικοῦ οἰκοδομήματος, τὸ μὴ «κινεῖν ὄρια αἰῶνια ἃ ἔθεντο οἱ πατέρες ἡμῶν». Τοῦτο μόνον δυνήσεται ἀποκροῦσαι τὰς νεωτερικὰς τάσεις καὶ ἐνεργείας τὰς προϊούσας. Πῶς γὰρ οὐ δίκαιον τὰ ἀπ' αἰῶνας τοσοῦτους κατὰ τάξιν γινόμενα καὶ εὐσχημῶνως ἔχοντα, ταῦτα καὶ τοῦ λοιποῦ κρατεῖν καὶ αἰδέσθαι εἶναι; Τῶν εἰρημῶν πατρικῶν διατάξεων καὶ ὁρίων ἡ ὀλιγορία ἐγέννησεν, ὡς μήποτε ὄφειλε, καὶ τὰ ἐν τοῖς κόλποις τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ὑπάρχοντα πρὸς τοῖς παλαιαῖς νεώτερα λυτηρὰ ὄντως καὶ ἄξια θρηγῶν ρήγματα. Ὡς δὲ ἐκ τῆς ἐκείνων ὀλιγορίας ἐγεννήθησαν, οὕτω καὶ ἐκ τῆς ἐκείνων τηρησεως ἐκποδῶν γενήσονται τοῦ Θεοῦ συναιρουμένου καὶ τῶν ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν τὰ κρείττονα καὶ ἐχόμενα σωτηρίας ὑποτιθεμένων τοῖς ἀκούειν βουλομένοις, καίτοι δυσχερῶς τῷ λόγῳ τῆς ἀληθείας καὶ τοῦδικαίου πείθονται οἱ κατὰ κόσμον ἀγαθὰ καὶ τὰς οἰκείας δόξας ὑπὲρ τὸ κύρος τῆς Ἐκκλησιαστικῆς καὶ Κανονικῆς τάξεως καὶ διδασκαλίας τιθέμενοι. Περὶ δὲ τοῦ καθ' ἡμᾶς ἡμερολογίου τοιαύτην ἔχομεν γνώμην.

Αἰδέσιμον εἶναι καὶ ἐμπεδον τὸ ἀπ' αἰῶνος μὲν ἤδη καθωρισμένον κεκρωμένον δὲ τῇ διηγεῖ τῆς Ἐκκλησίας πράξει Πασχάλιον... ὡς οὐκ ἐξὸν περὶ τοῦτο καινοτομησαι τὸ δέ, παραφυλάσσοντας τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον καὶ τὸ εορτολόγιον ἡμῶν ἀμετακίνητον, ὑπερληθῆσαι μόνον 13 ἡμέρας, ὥστε συμπίπτειν τὰς μηνολογίας ἡμῶν τε καὶ τῶν τῷ ἑτέρῳ ἡμερολογίῳ κατακολουθούτων, ἀνόνητον καὶ ἄσκοπον εἶναι... Ἡμεῖς γὰρ οὐδαμῶς ἀπὸ ἐκκλησιαστικῆς ἀπόψεως ὑποχρεοῦμεθα μεταλλάττειν ἡμερολόγιον καὶ ἢ ἐπιστήμη, ὡςγε παρ' εἰδικῶν ἀνδρῶν βεβαιούται, οὐπω ὀριστικῶς ἀπεφῆναιτο περὶ τῆς ἀκριβείας, μεθ' ἧς τὸ τροπικὸν ἔτος λογίζεται».





## II'

# ΤΑ ΟΡΓΑΝΑ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΥ

ΜΕΛΕΤΙΟΣ ΜΕΤΑΞΑΚΗΣ —  
ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

**Ο** ΠΟΛΕΜΟΣ τοῦ διαβόλου καὶ τῶν ὀργάνων του κατὰ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, δὲν ἔπαυσε οὔτε θὰ παύσῃ ἕως οὔ «ὁ Κύριος ἀναλώσει αὐτὸν τῷ πνεύματι τοῦ στόματος αὐτοῦ καὶ καταργήσῃ τῇ ἐπιφανείᾳ τῆς παρουσίας αὐτοῦ» (Β' Θεσσ. Β' 8). Αὐτὸς ὡθεῖ κατ' αὐτῆς τοὺς διώκτας, αὐτὸς ὑποβάλλει εἰς τοὺς ἀποστάτας τὰς αἱρέσεις καὶ καινοτομίας δι' ἱκανοποίησιν τῆς ὑπερηφανείας καὶ κάποιων παθῶν τῶν.

Αἱρέσεις ἐφευρίσκονται συνεχῶς. Ἐν ὧσιν δὲ οἱ «σκοποὶ» τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ὄντως σκοποὶ πιστοὶ καὶ ἀγρυπνοὶ, «σαλπίζοντες» ἵνα σωθοῦν αἱ ψυχαί, οἱ λύκοι αἰρετικοὶ ἐξουδετεροῦνται καὶ τὸ ποίμνιον σώζεται. Δὲν παύουν αἱ ἐπιθέσεις καὶ ἐπιβουλαὶ τῶν αἰρετικῶν. ἄλλ' ὑπαρχούσης εὐσεβείας, εἰς οὐδὲν λογίζονται. Τότε δὲ προωθοῦνται, ὅταν εὐρεθοῦν τὰ κατάλληλα πρόσωπα, τὰ ὁποῖα ἐξ ἀθεοφοβίας καὶ κοσμικοφροσύνης γίνονται πρόθυμοι ὑπηρέται τούτων. Ὅπως δὲ εἶπεν ὁ ἀοίδιμος Πατριάρχης Φιλόθεος, ἐὰν «ὁ ἀρχέκακος δράκων» χρησιμοποίησιν τοὺς μὴ κατέχοντας ἀξιώματα, δὲν θὰ δυνηθῇ νὰ ἐπιτύχῃ εἰς τὰς ἐπιβουλάς του· διὰ τοῦτο «υποδύεται τοὺς εἰς Πατριάρχας τελοῦντας».

Τοῦτο συνέβη καὶ εἰς τὴν ἐπιβουλήν τῆς ἀθεότητος τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ - Οἰκουμενισμοῦ. Εὐρεν «ὁ πονηρὸς καὶ ἀρχέκακος δράκων» τὰ ἄξια ὄργανά του εἰς τὸν μοιραῖον καὶ μοναδικὸν κατὰ τὴν τὸλημν Πατριάρχην Μ. Μεταξάκην καὶ τὸν ἰσαξίον του ἐν παρανομίᾳ καὶ σατανικῇ ἀνταρσίᾳ «ἀρχιεπίσκοπον» Χρυσ. Παπαδόπουλον, «ἵνα

δυνηθῇ τῶν κατὰ γνώμην τυχεῖν». Ἀμφοτέρους τούτους προώθησαν ὡς «καταλλήλους» εἰς «κατάλληλον» ὥραν (ἐν καιρῷ τρομοκρατίας) αἱ σκοτεινὰ δυνάμεις, διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν κατὰ τῆς Ὁρθοδοξίας σχεδίων τῶν. Προερχόμενοι καὶ οἱ δύο ἀπὸ τὸ Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων, ἀπὸ ὅπου ἐξεδιώχθησαν ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου Δαμιανοῦ διὰ τὴν ἀνταρτικὴν πολιτείαν τῶν, ἀνέβησαν εἰς τοὺς ἐκκλησιαστικοὺς θρόνους παρανόμως καὶ διὰ τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων καὶ ὁ εἰς καὶ ὁ ἄλλος, διὰ νὰ διασπείρουν ὡς ζεῦγος τοῦ διαβόλου τὴν ἀσέβειαν καὶ τὴν ἀπώλειαν μεταξὺ τῶν Ὁρθόδοξων.

### Μελέτιος Μεταξάκης.

Ὁ Μεταξάκης ἤρχισε τὴν προδοτικὴν «σταδιοδρομίαν» του ὡς μητροπολίτης<sup>(11)</sup> Κιτίου, Κύπρου, ὅπου τὸν ἐπέβαλεν ἡ μασωνία. Ὅπως ἔγραψε τὸ ἐπίσημον ὄργανον τῶν μασῶνων «Πυθαγόρας - Γνώμων», οὗτὸς ἔγινε μασῶνος εἰς τὴν στοᾶν «Ἀρμονία» Κωνσταντινουπόλεως τὴν 15 Μαρτίου 1910· εἶχε δὲ τὸν ὕψιστον βαθμὸν ἐν τῇ μασωνίᾳ.

Οὗτος ἀνησύχου πνεύματος ὢν, ἄμα ὡς ἐπεκάθησεν εἰς τὸν θρόνον, ἐνῶ ἡ Ἐκκλησία ἐπὶ τόσους αἰῶνας διοικεῖται καὶ διεξάγει τὰ κατ' αὐτὴν κατὰ τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας καὶ θεσμοὺς τῆς, αὐτὸς πρῶτος ἐνεπνεύσθη τὴν κατασκευὴν «Καταστατικοῦ χάρτου» (1914), διὰ τοῦ ὁποῖου, ἂν καὶ ἀτελοῦς ὄντος, ὡς βεβαιοῦν ἐκ τῶν ἰδίων, διοικεῖται ἡ «ἐκκλησία Κύπρου». Οὗτος ἐφεῦρε καὶ πλῆθος λόγων διαζυγίου, πλὴν τοῦ ἐνόου ὅπου ἐπέτρεψεν ὁ Κύριος, διὰ νὰ προβαίνουν οἱ ὁμοιοὶ του μασῶνοι περαιτέρω πρὸς διάλυσιν τῆς οἰκογενείας. Τότε εἶχεν ἀποφασισθῇ κοινῶς ὑπὸ τῆς ἐκκλησίας Κύπρου καὶ ἡ ἴδρυσις Ἱερατικῆς σχολῆς, ἐνῶ δὲ ἔπρεπε καὶ ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ εἰς τὴν ἀρχιεπισκοπήν, ἔσπευσεν οὗτος νὰ συστήσῃ τὸ περιβόητον «Ἱεροδιδασκαλεῖον» εἰς τὴν ἐπαρχίαν του, εἰς Λάρνακα, τὸ ὁποῖον ὑπῆρξεν ἐκκολαπήριον τῶν δυσσεβεστέρων κομμουνιστῶν.

(11) Ἐνῶ οἱ Κύπριοι οὐδέποτε ἐκλέγουν ἐπίσκοπον ξένον.



Ἀκολούθως οὗτος μετεπήδησεν (Νοέμβριος 1919) εἰς τὴν Μητρόπολιν Ἀθηνῶν καὶ ἀμέσως κατέστρωσε καὶ ἐκεῖ «Καταστατικὸν χάρτην» καὶ ἤνοιξε τὴν ὁδὸν εἰς τοὺς μετ' αὐτόν, ὥστε ἕκαστος «ρηξικέλευθος ἀρχιεπίσκοπος» νὰ κατασκευάζῃ «Καταστατικὸν χάρτην» κατὰ τὰ μέτρα του, ὡσεὶ ἐπρόκειτο περὶ πολιτικῶν τῆς ἐσχάτης φαυλότητος καὶ αὐθαιρεσίας. Οὗτος ἤνοιξε καὶ διηκόλυνε τὴν ὁδὸν εἰς τὸν ἀντίθεον Οἰκουμενισμόν μετὰ τὴν κοσμικὴν σατανικὴν «φιλίαν» τῶν δυσωνύμων αἰρετικῶν λύκων, τοὺς ὁποίους εἰσήγαγε κακοῦργως εἰς τὴν μάνδραν τοῦ Χριστοῦ πρὸς ἀπώλειαν, χάριν τῶν προσωπικῶν του ματαιοδοξιῶν καὶ μασωνικῶν συμφερόντων, διὰ νὰ συμπληρώσῃ τὸ ἔργον οἱ μετ' αὐτόν ὅμοιοι τοῦ Βασιλείου Γ', Ἀθηναγόρας κλπ.

Μετὰ ταῦτα καταλείψας καὶ ταύτην καὶ γυρίζων τὴν Ἀμερικὴν μετὰ παντελόνια καὶ καπέλο ὡσάν λιμοκοντόρος, «κοσμικοῖς ἄρχουσι χρησάμενος» καὶ διὰ τῶν ὄπλων τῶν Ἀμυντῶν, εὐρισκόμενος εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἐπεβλήθη Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως ὑπὸ τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων, ἵνα δι' αὐτοῦ, κατὰ τὸν ἀνωτέρω ἀοίδιμον Πατριάρχην Φιλόθεον, «ὁ ἐνεργῶν ἐν τοῖς υἱοῖς τῆς ἀπειθείας πονηρὸς καὶ ἀρχέκακος δράκων δυνηθῇ τῶν κατὰ γνώμην τυχεῖν». Πῶς καὶ μετὰ ποίους τρόπους καὶ μέσα ἀνερριχήθη οὗτος εἰς τὸν ἕνα μετὰ τὸν ἄλλον τοὺς ἐκκλησιαστικοὺς θρόνους, ἔγραφε σχετικῶς ὁ Κασσανδρείας Εἰρηναῖος εἰς τὸ περίφημόν του «Υπόμνημα» εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἑλλάδος, συγκληθεῖσαν τῇ 14 Ἰουνίου 1929, «λέγων, σὺν πολλοῖς ἄλλοις, περὶ τοῦ μοιραίου Πατριάρχου Μελετίου Μεταξάκη, ὅτι :

«Ὁ ἔπληξ οὗτος», ὡς τὸν χαρακτηρίζει, «ἐικανοποιῶν ἀμαρτανάλως θελήσεις καὶ ἰδιοτελεῖς ἐπιθυμίας ἀλλοδόξων Ἐκκλησιῶν καὶ μυστικῶν ἐταιρειῶν, εἰς τὰς ὁποίας φιλοδοξία τυφλούμενος καὶ εἰς τὴν διαφύμησιν τοῦ ἐγὼ του θυσιάζων τὰ πάντα, ὄφειλε τὴν διαδοχικὴν εἰς τὰ ὑπάτα τῶν ἐπὶ μέρους Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ἀξιώματα ἄνοδον αὐτοῦ...».

Ἐκδιωχθεὶς μετὰ 18μηνον ἐκ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὡς λύκος καὶ περιπλανώμενος τῆδε κάκεισε, μετὰ ταῦτα ἐπέβη καὶ τοῦ θρόνου Ἀλεξανδρείας, ἵνα ἐπιβάλῃ καὶ ἐκεῖ τὴν ἀσέβειαν. Κατόπιν ὑπέβαλε καὶ «ὑποψηφιότητα» διὰ τὸν θρόνον Ἱεροσολύμων, διὰ νὰ συμπληρώσῃ, ὁ κακοῦργος, τὸ κατὰ τῆς Ὁρθοδοξίας ἔγκλημα, ὁ Θεὸς ὅμως δὲν τὸ ἐπέτρεψεν. Ἀποτυχῶν, μετὰ μίαν ἐβδομάδα ἐξεψυξε.

Τὴν 22αν Ἰουλίου 1935 ἐξελέγη Πατριάρχης Ἱεροσολύμων ὁ Τιμόθεος, τὴν δὲ 28 τοῦ ἰδίου μηνὸς ὁ Μεταξάκης ἐξέψυξεν «αἰφνιδίως καὶ ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς δραστηριότητός του». Λέγεται, ὅτι κατὰ τὰς τελευταίας του ἡμέρας ἐξήλθε τῶν φρενῶν καὶ ὑψῶν σχετλιαστικῶς τὰς χεῖρας καὶ οἰμῶζων «ὦχ, ἔσχισα τὴν Ἐκκλησίαν, κατέστρεψα τὴν Ὁρθοδοξίαν» κλπ. ἀπέχρεμψε τὴν ψυχὴν εἰς χεῖρας τοῦ Θεοῦ τῶν μασῶνων... Ἴδου τὸ ὑποκείμενον, τὸ ὁποῖον «ὁ ἀρχέκακος δράκων ὑπεδύθη», ἵνα ἐπιτύχῃ τὰ καταθῦμά του.

Χαρακτηρίζον τὸν ἄνθρωπον τοῦτον τὸ περιοδικὸν «ΖΩΗ», ἔγραψεν ἐν τῇ νεκρολογίᾳ του, σὺν ἄλλοις, ταῦτα:

«... Διεμορφώθη εἰς ἰδιάζουσαν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ φυσιογνωμίαν. Ἐν αὐτῇ ἡ πολιτικὴ προσωπικότης ἀπερρόφα καὶ ὑποκαθίστα τὴν ἐκκλησιαστικὴν τοιαύτην. Ἐνοχλούμενος ἀπὸ τὴν συντηρητικότητα, ἐξεδήλωνεν ἐλευθερίου τάσεις, αἵτινες πολλάκις ἐνεφραίνοντο ἀσυγκράτητοι, μολοντί — διὰ νὰ χρησιμοποιήσωμεν ἰδικὴν του φράσιν — «τὰ πολλὰ σκοντάμματα τὸν ἠνάγκαιον νὰ μετριάζῃ» ταύτας. Ἐν τούτοις καὶ πάλιν δὲν ἐδυσκολευέτο νὰ προσαρμόσῃ, ἢ τοῦλάχιστον ν' ἀποπειράται τὴν προσαρμογὴν Ἐκκλησίας καὶ ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων εἰς τὴν σκοπιμότητα, νὰ θεωρῇ δὲ ἀκόμη καὶ τοὺς ἐκκλησιαστικοὺς θεσμοὺς εὐπροσαρμοστοὺς εἰς τὴν σκοπιμότητα καὶ τὰς ἀπαιτήσεις τῆς ἐποχῆς... Μεγαλοπράγμων, ἀεικίνητος καὶ ἀκαταπόνητος ἄλλα καὶ πολυπράγμων τῶν πρωτοβουλιῶν ἀρχηγὸς καὶ τῶν ἀπραγματοποιήτων σχεδίων ἐφευρέτης καὶ σχεδιαστῆς ἔστρεφε τὴν ὁρμὴν του, ὁσάκις δὲν εἶχεν ἄλλο πεδῖον ἐργασίας πρὸς τοὺς ἐκκλησιαστικοὺς θεσμοὺς, ἐπιζητῶν νὰ δίδῃ διέξοδον εἰς τὴν ἀνήσυχον πρωτοβουλίαν του διὰ μεταβολῶν ἐν τῇ ἐξωτερικῇ ζωῇ τῆς Ἐκκλησίας, προτοῦ γίνῃ ἡ δέουσα ἐργασία διὰ τὴν ἐσωτερικὴν ἀνακαινίσιν αὐτῆς...» (Ἐκ ΖΩΗ, Ἔτος ΚΕ', ἀρ. 1199).

Ἐνῶ, ὅπως ἀνέγραφε τὸ ἐπίσημον ὄργανον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου «ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ»:

«Ἡ ἀναγγελία τῆς ἐκλογῆς ὡς Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου τοῦ Μητροπολίτου Ἀθηνῶν Μελετίου προὐκάλεσε τὴν ἔκρηξιν θυέλλης ἐν Ἀθήναις... Οἱ Ἐπίτῃ ὡς πλειοψηφία τῆς Συνόδου ἐτηλεγράφησαν πρὸς τὸν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Μελέτιον παρακαλοῦντες νὰ μὴ ἀποδεχθῇ τὴν ἐκλογὴν καὶ ἔλθῃ εἰς Κωνσταντινούπολιν χάριν τῆς εἰρήνης τῆς Ἐκκλησίας».

Ὁ δὲ Χρῆστος Ἀνδρουτσος ἔγραψεν ὅτι «π ἄ ν τ ε ς οἱ ἐ ν Κ ω ν σ τ α ν τ ι ν ο υ π ὀ λ ε ι εἰ σ ἰ ν ὠ ν η τ ο ἰ» καὶ διὰ πραγματείας ἀπεδείκνυεν ἀντικανονικὴν



καὶ παράνομον τὴν ἐπίβασιν τοῦ Μεταξάκη εἰς τὸν οἰκου-  
μενικὸν θρόνον.

### Οἱ Προτεστάνται περὶ τοῦ Μελετίου Μεταξάκη.

Ἐνῶ οὕτως ἐδέχθησαν τὴν «ἐκλογὴν» τοῦ οἱ Ὁρθόδο-  
ξοι, οἱ δυσσεβεῖς προτεστάνται καὶ ὅπου γῆς οἰκουμενισταὶ  
ἐπανηγύρισαν ἐνθουσιωδῶς καὶ ἐπλεξαν διθυράμβους διὰ  
τὴν ἐκλογὴν του, γνωρίζοντες ἀπὸ πολλοῦ τὸν ἄνδρα ἐκ  
τῶν μετ' αὐτῶν θεομισήτων ἀντορθοδόξων ἐπαφῶν καὶ  
προδοσιῶν του καὶ βλέποντες ἐν τῷ προσώπῳ του τὸν ἐκ-  
τελεστὴν τῶν κατὰ τῆς Ὁρθοδοξίας σχεδίων των.

Σημειοῦμεν μερικὰ «δειγματικῶς», ἐξ ὧν εἶπον καὶ  
ἔγραψαν οἱ ὅπου γῆς «μεγάλοι» τοῦ προτεσταντισμοῦ - οἰ-  
κουμενισμοῦ ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ του καὶ μετὰ ταῦτα, διὰ νὰ ἐν-  
νοηθῇ «ποίοις κυρίοις ἐδούλευεν» οὗτος καὶ χάριν τίνων  
ἐνήργησεν ὡς ἐνήργησεν.

#### Οἱ CHURCH TIMES τοῦ Λονδίνου ἔγραφον :

«Πρέπει νὰ εἴμεθα εὐχαριστημένοι καὶ ὑ-  
περήφανοι διότι ὁ Θεὸς ἔδωκε τριούτον ποιμενάρχην εἰς  
τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας...».

«ὑπὸ τῆς ἐνταῦθα (Ν. Ὑόρκη) Μεγάλης Ἐπισκοπικῆς  
Θεολογικῆς Ἀκαδημίας ἐγένετο ἡ ἀπονομὴ τοῦ Διπλώματος τῆς  
Θεολογίας πρὸς τὴν Α.Θ. Παναγιότητα τὸν Οἰκουμενικὸν Πα-  
τριάρχην Μελέτιον Δ'... Ὁ Σεβ. Ἐπίσκοπος Νέας Ὑόρκης  
WILLIAM T. MANNING... στρέφων τὸν λόγον περὶ τοῦ  
Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Μελετίου Δ', «τοῦ πατρὸς ἡμῶν καὶ  
ποιμένος» ὡς τὸν ὀνόμασεν, ἐπλεξε τὸ ἐγκώμιον αὐτοῦ ὡς ἱεράρχου  
ἐμπορουμένου ὑπὸ φλογεράς πίστεως καὶ γνησίου χριστιανικῶν  
ιδεωδῶν. Διὰ τοῦτο τιμᾶται ὑφ' ὀλοκλήρου τοῦ κόσμου. Τοιοῦτον  
ὑπέροχον ἱεράρχην τιμῶμεν σήμερον. Ἡ ἀπονεμομένη αὕτη τιμὴ  
πρὸς τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην τὸν πεπνυμένον τοῦτον ἱε-  
ράρχην, τὸν γνωστὸν διὰ τὰ φιλάδελφα αὐτοῦ  
αἰσθηματὰ πρὸς τὴν ἀδελφὴν Ἐπισκο-  
πιανὴν Ἐκκλησίαν, δικαίως μᾶς κάμνει νὰ χαίρομεν  
καὶ νὰ αἰσθανώμεθα ὑπερηφάνειαν διότι εἶναι τιμὴ ἀντανακλώ-  
σα πρὸς ὅλην τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν...». Ὁ αὐτὸς «ἐπί-  
σκοπος», καλέσας τὸν Μεταξάκη, «νὰ εὐλογῆσθαι τὸ πλήρωμα τῆς  
Ἐκκλησίας αὐτοῦ, προητοίμασε μεγαλειώδη δεξίωσιν ἐν τῷ κα-  
θεδρικῷ ναῷ τοῦ ἁγίου Ἰωάννου...».

Εἰς ἐπίσημον προτεσταντικὴν «ἐκθεσιν» περιλαμβά-  
νοντο καὶ ταῦτα :

«Ἡ παρουσία ἐξεχόντων ἀντιπροσώπων τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκ-  
κλησίας ἐν Λονδίῳ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς Συνδιασκεύφου τοῦ  
LAMBETH καὶ ἐν Γενεύῃ, αἱ ἐπισκέψεις εἰς τὴν χώραν ταύτην  
(Ἀμερικὴν) καὶ εἰς τὴν Ἀγγλίαν τῆς Α.Α. τοῦ τότε Μητροπολί-  
του Ἀθηνῶν Μελετίου, ἡ παρατεταμένη διαμονὴ του ἐνταῦθα καὶ  
ἡ ἐκλογὴ αὐτοῦ ὡς Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως καὶ Οἰ-  
κουμενικοῦ Πατριάρχου τῆς ἁγίας Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκ-  
κλησίας, συνετέλεσαν πολὺ εἰς τὴν προπαρασκευὴν τῆς ἐνώσεως  
τῆς Ἀγγλικανικῆς καὶ τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας. Ἡ Α. Πα-  
ναγιότης ἐπανειλημμένως καὶ μάλιστα εἰς τὸν ἐνθρονιστήριον αὐ-  
τῆς λόγον ὑπεσχέθη νὰ συμβάλῃται εἰς τὴν  
ἔνωσιν μεταξὺ τῆς Ἀνατολικῆς, Παλαιοκαθολικῆς καὶ Ἀγ-  
γλικανικῆς Ἐκκλησίας...».

Ὁ ἐκ τῶν τότε καθηγητῶν τῆς σχολῆς Χάλκης Παν-  
τολέων Κομνηνός<sup>(12)</sup>, ὅστις ἦτο ποτισμένος ὅλον τὸ δηλη-  
τήριον τοῦ προτεσταντισμοῦ καὶ Οἰκουμενισμοῦ, ἔγραφε  
διὰ τὸν Μεταξάκη :

«Τὸ ὅλον κήρυγμα τῆς Α.Θ. Παναγιότητος ἀπὸ τῆς ἡμέρας  
τῆς εἰς τὸν θρόνον τῶν Χρυσσοτόμων καὶ τῶν Γρηγορίων ἀναρ-  
ρήσεως αὐτοῦ καὶ ἰδιαιτέρως οἱ πρὸς τοὺς καθηγητὰς τῆς Θεο-  
λογικῆς Ἀκαδημίας ἐμπνευσμένοι λόγοι του ἐμβάλλον πολλὴν  
τὴν ἐλπίδα, ὅτι πρὸς τοῖς ἄλλοις ἀγαθοῖς θὰ ἠγηθῇ ἡμῶν ὡς  
ἄλλοις Μωυσῆς καὶ εἰς τὴν διάνοξιν τῶν οὐρίζοντων, οὗς  
ὑπηνίχθη... ὀφείλομεν νὰ ἔχωμεν πεπλατυσμένην καὶ οὐχὶ στε-  
νήν τὴν καρδίαν πρὸς πάντας... ὥστε νὰ καταστῇ βαθμηδὸν δυ-  
νατόν, ὅπως οἱ χθὲς καὶ πρόην ἀπεξενωμένοι καὶ πολέμοι, αἰ-  
σθανθῶμεν βαθύτερον τοὺς συνδέοντας αὐτοὺς δεσμούς καὶ τείνω-  
σι πρὸς ἀλλήλους δεξιὰς φιλίας καὶ κοινωνίας. Αἱ ἀρχαὶ αὗται,  
μετὰ ἰδιαιτέρου ἀπὸ τινος ζήλου πρεσβευόμεναι καὶ καλλιεργού-  
μεναι ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ Ἀμερικῇ, τείνουσι εἰς τὴν ἐκ παντὸς τρόπου  
ἀνασύνδεσιν τῶν μεχωρισμένων μελῶν τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐνότη-  
τος, πρὸς ὃ καὶ ὕλικά οὐχὶ τυχαία καταβάλλονται μέσα πρὸς συγ-  
κρότησιν συνεδρίων, πρὸς μελέτας καὶ δημοσεύματα...».

(12) Σημειωτέον, ὅτι αὐτὸς ὁ προτεσταντοπληκτος μετ' οὐ πολλῶν  
ἀπέθανεν αἰφνιδίως, εἰς δὲ «τὴν κηδεῖαν αὐτοῦ παρέστη ἐν στολῇ ἱερα-  
τικῇ ὁ πρωτοερεὺς τῆς ἐνταῦθα (Κωνσταντινουπόλεως) Ἀγγλικανικῆς πα-  
ροικίας αἰδ. Μπόρρου... Τῆς ἐπιμηδείου ἀκολουθίας μετέσχον καὶ οἱ  
παριστάμενοι Ἀγγλικανοὶ κληρικοί, οἵτινες ἀνέγνωσαν καὶ ἔψαλαν ἐν  
κατανύξει εὐχὰς ἐπιμηδείους!!



Ἐκ τούτων ἐννοεῖ πᾶς τις «ποίων ἐξελέγη» Πατριάρχης ὁ Μεταξάκης καὶ διὰ ποίους σκοποὺς προωθήθη ὑπ' αὐτῶν ἢ ἀναρρίχῃς του. Σημειωτέον δ' ὅτι ὑπὸ τῶν Ἐπισκόπων τοῦ Πατριαρχείου εἶχε παραπεμφθῆ εἰς δίκην «ὡς ἐνοχὸς σχίσματος καὶ ἐπικαινῶνίας μεθ' αἰρετικῶν» οἱ δὲ Συνοδικοὶ τῆς Ἑλλάδος τὸν ἔθεσαν ὑπόδικον «διὰ ἀντικανονικὰς πράξεις αὐτοῦ καὶ προέβησαν εἰς δίκην καὶ καταδίκην αὐτοῦ εἰς τὴν ἐσχάτην τῶν ποιῶν», (καθαίρεισιν).

Ἐπεμείναμεν εἰς τὴν «σκιαγράφῃσιν» τοῦ πρωτοστάτου τῆς ἀποστασίας τοῦ Νεοημερολογισμοῦ — Οἰκουμενισμοῦ Μεταξάκη, διότι καὶ μόνη ἢ «προσωπικότης» καὶ ἢ πράξις αὐτοῦ ἀρκεῖ διὰ νὰ βεβαιωθῆ ὑπὸ ποίων καὶ διατὶ προωθήθη, ποίων τοὺς σκοποὺς καὶ τὰ σχέδια ἐξυπηρετεῖ, ΔΙΑΤΙ καὶ ΩΣ ΤΙ εἰσῆχθη ὁ Νεοημερολογισμὸς, τοῦ ὁποίου τὴν εἰσαγωγὴν αὐτὸς π ρ ῶ τ ο ς ἀ π ε φ ᾶ σ ε ν. Οὕτω δὲ ἐξηγεῖται καὶ ἡ καύχῃς τῶν μασῶνων, ὅτι «ἐὰν αὐτὴ ἢ λεγομένη κίνησις περὶ ἐνώσεως τῶν ἐκκλησιῶν εὐρίσκεται εἰς καλὸν δρόμον, τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὴν τάξιν μας». Εἰς τὴν ὁποίαν «τάξιν» ἐπρώτευεν ὁ Μεταξάκης. Ἐπομένως κάθε συνεπῆς Ὁρθόδοξος ἀντιοικουμενιστῆς δύναται νὰ συνειδητοποιήσῃ ἂν αὐτὰ συνδυάζονται καὶ μετὰ τὴν ιδιότητα τοῦ Νεοημερολογίτου.

### Οἱ Μασῶνοι περὶ τοῦ Μελετίου Μεταξάκη.

Ἐκτὸς ἀπὸ ὅσα διθυραμβικὰ ἐπλεξαν καὶ ὅσους ἐνθουσιασμοὺς ἐξέφρασαν διὰ τὸν Μεταξάκη οἱ ἄλλοι ἐχθροὶ τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς εὐσεβείας, χρήσιμον εἶναι νὰ σημειώσωμεν καὶ ὀλίγα ἐξ ὅσων αὐτοὶ οἱ μασῶνοι εἰς τὰ ἐπίσημα ὄργανά των ἀναγράφουν<sup>(13)</sup>, ἐγκωμιάζοντες αὐτόν: Ὁ μασῶνος Ἀλέξ. Ι. Ζερβουδάκης, ἐκ προσωπικῆς του γνώσεως, εἶτε ἀντλῶν ἀπὸ ἄλλους, διὰ μακροῦ κειμένου εἰς τὸ «Τεκτονικὸν Δελτίον» καὶ ὑπὸ τὸν τίτλον «Διάσημοι Τέκτονες», «παρουσιάζει σ' ὅλες τὰς ὄψεις τοῦ χαρακτῆρα καὶ τῆς δράσεως του» τὸν Μεταξάκη. Ἐκ τοῦ κειμένου τούτου λαμβάνονται αὐτὰ τὰ ὀλίγα.

(13) Διὰ νὰ γνωρίζουν ἀφ' ἐνὸς οἱ εὐλαβέστατοι Νεοημερολογίται ποῖος ὁ πᾶτερνάς των καὶ τίνας τὰ ἔργα καὶ τὴν θεησιακὴν ἀκολουθοῦν, ἀφ' ἑτέρου νὰ γνωστῆ πῶς θέλει ἡ μασωνία τοὺς μασῶνους, πῶς καὶ ποῖα ὑποκείμενα ἐπιστρατεύει καὶ «φαρμακεύει» ὡς μέλη της.

Περιγράφων οὗτος, μετὰ «καυχήσεως καὶ συγκινήσεως», τὴν συνάντησίν του μετὰ τὸν ἀδελφόν<sup>(14)</sup> Μεταξάκη, λέγει: «Φεύγοντας τὸν ἀποχαιρέτησα σὰν τέκτων ἕνα τέκτονα. Μοῦ χαμογέλασε καὶ μοῦ εἶπε «βλέπω ὅτι με καταλαβαίνετε»!

Μεταξὺ πολλῶν ἄλλων, γράφει περὶ αὐτοῦ:

«Ἦταν πνεῦμα ἀνήσυχο, ἀλλὰ καὶ δημιουργικὸ, μεταρρυθμιστῆς πρὸς ὠφέλειαν<sup>(15)</sup> τῆς Κοινωνίας καὶ τοῦ Ἔθνους. Ἦταν ἀτίθασσος, ριψοκίνδυνος. Ὁ Μελέτιος ἦτο, ὅπου ὑπηρετήσε, ὁ ἐκκλησιαστικὸς συνετὸς μεταρρυθμιστῆς. Ὁ Μελέτιος προηγήθη τῆς ἐποχῆς του. Εἶχε προτερήματα καθαρῶς πολιτικοῦ ἀνδρός: ἦτο καὶ εἰς ἄκρον φιλόδοξος. Εἶχε τολμηρὴ φαντασία. Τὸ σπεῦδε βραδέως ποτε εἰς τὴν ζωὴν του δὲν ἐφήρμοσε. Δὲν τὸν ἀνεχαίτιζεν. Ὅταν μετέβαινεν εἰς τὰς Ἀθήνας νὰ διαπραγματευθῆ τὸν διορισμὸν του ὡς Ἀθηνῶν, τοῦ προεβλήθησαν οἱ κίνδυνοι τῆς θέσεως διὰ τὴν ἀνώμαλον ἐκεῖ πολιτικὴν κατάστασιν: ὁ Μελέτιος μετὰ τῆς γνωστῆς τολμηρᾶς ἀποφασιστικότητός του ἀπήντησεν: «ἢ τοῦ ὕψους ἢ τοῦ βάθους», καὶ ἐδοκίμασεν ὄντως ἀμφοτέρα».

Περιγράφων τὴν παιδικὴν του ἡλικίαν, σὺν τοῖς ἄλλοις λέγει:

«Οἱ δάσκαλοι τοῦ ἦταν ἐνθουσιασμένοι μετὰ τὴν εὐφυΐα ποὺ ἔδειχνε καὶ τὴν ὀξύνοιά του. Ἦταν ὁμοῦ καὶ ἀνήσυχοι, γιατί ὁ μικρὸς εἶχε χαρακτῆρα ἀτίθασσο, καὶ πολὺ ζωνρό. Ἦταν σωστὸς ἀντάρτης. Εἶχε κάνει ἀταξίες στὸ χωριὸ καὶ φοβήθηκε πὸς ὁ ἀγρονόμος θὰ τὸν καταδώσῃ στὸν πατέρα του. Ἐφυγε ἀπὸ τὴν Ἱερράπετρα ξαφνικὰ καὶ πῆγε μετὰ τὰ πόδια στὸ Ἡράκλειο. Ἡ ὄλη του διαγωγὴ, ἕως τώρα, δείχνει πόσο ἀνεξάρτητο, ἀνήσυχο καὶ ἀτίθασσο χαρακτῆρα εἶχε».

Κατὰ τὸν Παῦλο Καρολίδη: «καταγόμενος ἐξ οἴκου ἀσήμου καὶ ἀφανοῦς, γνωστοῦ μόνον ἐκ τῶν ληστρικών πράξεων τοῦ ζωοκλέπτου ἀδελφοῦ του».

Βραδύτερον, εἰς τὴν Σχολὴν τοῦ Σταυροῦ, κατὰ τὸν αὐτὸν Π. Καρολίδην: «Ἐν τῇ σχολῇ διεκρίθη ὁ Μελέτιος ἐπὶ ταραχοποιῶ πνεύματι. Ἔργον του ἢ τὸ 1900 στάσις, δι' ἧς ὁ Μελέτιος ἐπέτυχεν τὴν ἀπομάκρυνσίν τοῦ Διευθυντοῦ ἀρχιμανδριτοῦ Γερμανοῦ Βασιλάκη, διορισθέντος τότε διευθυντοῦ τοῦ ἀρχιμανδριτοῦ Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου».

(14) Δὲν τὸν ὀνομάζει πατριάρχη, ἀλλὰ ἀδελφόν του.

(15) Εἶδομεν ὅποιον «ὠφέλειαν» ἀφοῦ ἐγκωμιάζεται ἀπὸ τὸν μασῶνον!



Ἡ δρᾶσις του βοήθησε καὶ γιὰ τὴν ἄδεια γιὰ τὴν μύση του στὸν Τεκτονισμό (1909).

Τὸν Φεβρουάριο τοῦ 1910, ἐνῶ ἀκόμη ὁ Μελέτιος βρίσκονταν στὴν Κωνσταντινούπολη, ἡ συνέλευση τῆς Μητροπόλεως Κιτίου τὸν ἐκλέγει Μητροπολίτη Κιτίου<sup>(15)</sup>.

Εἰς τὰς Ἀθήνας (ὅπου μετὰ ταῦτα μετεπήδησεν), ὑποβάλλει πρὸς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (Νοέμβριος 1919), ὑπόμνημα μὲ σχέδιον νόμου γιὰ τὴν ἀναθεώρηση τῆς ἐκκλησιαστικῆς νομοθεσίας, τὸ ὁποῖον εἶναι γεμᾶτο ἀπὸ ὑποθήκες πού τοῦ ὑποβάλλει ἡ μεγάλη του καρδιά καὶ ἡ τεκτονικὴ του μύηση. Στὸ ὑπόμνημά του, τὸ θέμα περὶ τῶν σχέσεων τῆς Πολιτείας καὶ Ἐκκλησίας, μὲ καθ' ὁλοκληρίαν τεκτονικὴν ἀντίληψη τοῦ ζητήματος ἐν τῷ συνόλῳ του.

Ἐκεῖνο πού ἐπρόβαλε καὶ ἀνάδειξε τὸν Μελέτιο ἦταν τὸ ταξειῖδι πού ἔκαμε τότε στὶς Η.Π.Α. Τὸ μεγάλο κέρδος ἀπὸ τὸ ταξειῖδι αὐτὸ ἦταν ὅτι συναντήθηκε ἐκεῖ μὲ παράγοντες τῆς Ἐπισκοπελιανῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀμερικῆς. Ἐπιστρέφοντας στὴν Ἑλλάδα συναντήθηκε στὴν Ἀγγλία μὲ ἀγγλικανοὺς κληρικούς, μὲ τοὺς ὁποίους συζήτησε θεολογικά προβλήματα, πού χωρίζουν τὶς δυὸ Ἐκκλησίες, ἔγινε δεκτὸς στοὺς ναοὺς τοῦ Ἁγίου Παύλου καὶ Ἀββαεῖον Οὐεστμίνστερ καὶ στὸ Πανεπιστήμιον τῆς Ὁξφόρδης καὶ τιμήθηκε<sup>(16)</sup> παντοῦ ἐξαιρετικά.

Κυρίως δι' αὐτὴν τὴν ἄνομον καὶ θεήλατον ἐπιμειξίαν του μὲ τοὺς αἰρετικούς καθαιρεῖται τὸν Νοέμβριον τοῦ 1920 καὶ καταδικάζεται εἰς ἀπογύμνωσιν ἀπὸ παντὸς ἱερατικοῦ βαθμοῦ καὶ εἰς περιορισμὸν εἰς τὴν Μονὴν Ἁγίου Διονυσίου Στροφάδων Ζακύνθου. Ἐν τούτοις, τὸν Φεβρουάριον 1921 εὐρίσκεται πάλιν εἰς Ἀμερικὴν.

Ἐνῶ βρίσκεται στὴν Ἀμερικὴ καταγινόμενος στὸ ἔργο τῆς στενώσεως τῶν ψυχικῶν δεσμῶν μετὰ τοῦ ἀγγλοσαξωνικοῦ κόσμου, τοῦ ἔρχεται ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολη ἡ ἀναγγελία, ἡ ἀπροσδόκητη. Εἶχεν ἐκλεγῆ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης, ὡς Μελέτιος Δ'! Στὴν ἐκλογή ἀντιδρᾶ μὲ πάθος ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, ἀλλὰ καὶ μεγάλο μέρος τῶν ἱεραρχῶν ἀπὸ τὸ κλίμα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρό-

(15α) Ἀφοῦ εἶχε γίνει Ἀρχιεπίσκοπος Κύπρου ὁ τέως Κιτίου Κύριλλος. Ἀφοῦ καὶ αὐτός, ὁ Κύριλλος, ἦτο μασσῶνος. Ἐνῶ οἱ Κύπριοι οὐδέποτε ψηφίζουν ξένον ἐπίσκοπον.

(16) Πῶς νὰ μὴ τιμηθῆ; τόσας τοὺς ὑπεσχέθη.

νου, γιὰτὶ ἡ ἐκλογή του θεωρήθηκε, ὅπως ἔγινε, ἀντικανονική. Δὲν ἔλαβαν μέρος ὅλοι οἱ ἱεράρχες τοῦ κλίματος ὅσοι διαφωνοῦσαν ἔφυγαν στὴ Θεσσαλονίκη καὶ ἀπ' ἐκεῖ προσάβησαν νὰ μεταπέισουν καὶ τοὺς ἄλλους.

Εἰς λόγον κατὰ τὴν ἐνθρόνισίν του, λέγει ὅτι πρέπει νὰ γίνῃ ἡ ἔνωσις Ἐκκλησιῶν μετ' ἐκείνων ἐξ αὐτῶν, ὧν καὶ τῶν διαφορῶν ἡ φύσις ἐπιτρέπει τὴν ἐλπίδα Ἀναγνωρίζει τὸ κῦρος τῶν ἀγγλικανικῶν χειροτονιῶν, κ' ἔτσι ἀνοίχτηκαν περισσότερο ἀκόμη οἱ ὀρίζοντες τοῦ οἰκουμενικοῦ διαλόγου. Συγκροτεῖ στὴν Κωνσταντινούπολη Πανορθόδοξο Συνέδριο, ὑπὸ τὴν προεδρία του, (10 Μαΐου - 8 Ἰουνίου 1923), τὸ ὁποῖο ἀπεφάσισε τὴν μεταρρύθμιση τοῦ ἡμερολογίου καὶ ἐτοιμάσθηκε καὶ προώδευσε ἡ μέλλουσα νὰ συνέλθῃ Προσύνδος τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας. Ἀλλὰ βρῆκε καὶ μεγάλη ἀντίδραση ὅταν θέλησε νὰ ἐφαρμόσῃ καὶ στὴν Κωνσταντινούπολη μερικὰ συστήματα τῆς Ἀμερικῆς, ὅπως καὶ γιὰ τὶς νεωτεριστικὰ γνῶμες του περὶ ἡμερολογίου καὶ Πασχαλίου, περὶ γάμου τῶν κληρικῶν καὶ ἄλλες πού ἀνέπτυξε στὸ Πανορθόδοξο Συνέδριο, πού δημιούργησαν ζητήματα καὶ κατακραυγὴ.

Σύρεται ὑπὸ λαοῦ τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἔξω στὴν κλίμακα τοῦ Πατριαρχείου, ἀπειλεῖται νὰ θανατωθῆ ἂν δὲν παραιτηθῆ, ἀναχωρεῖ εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος, ἀπὸ ὅπου στέλλει τὴν παραίτησή του.

Ἐνῶ εὐρίσκεται στὴν Κηφισιά, ἐκλέγεται πατριάρχης Ἀλεξανδρείας, ὡς Μελέτιος Β'. Ὅταν ἐτοιμάζονταν νὰ καταβῆ στὴν Ἀλεξάνδρειαν ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, εἰδοποίησαν τὸν Πατριάρχη Μελέτιον, ὅτι θὰ τοῦ ἔκαμαν πάνδημον τεκτονικὴν ὑποδοχὴν ὅλοι οἱ τέκτονες τῆς Αἰγύπτου. Τότε τοὺς τηλεγράφησεν ὁ Μελέτιος νὰ ἀπόσχουν ἀπὸ τὸ ἐγχεῖρημα πρὸς ἀποφυγὴν δημιουργίας ζητημάτων ἐκ μέρους ἀντιστρατευομένων τὸν Τεκτονισμόν. Ὁ ἀρχιμανδρίτης ἀδελφὸς Νικάνωρ Κανελλόπουλος, Σεβάσμιος Στοᾶς τῆς Μπέιχας, εἶπεν ὅτι ὁ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας Μελέτιος παρευρέθη μαζί του εἰς 2 ἢ 3 ἐργασίαις τῆς Σ. Στοᾶς «Μεγ. Ἀλέξανδρος», ὑπ' ἀριθμὸν 35 Ἀν. Ἀλεξανδρείας τὸ 1930/31.

Τὸ 1931 μεταβαίνει ὁ ἴδιος στὸ Συνέδριο τῆς ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας τοῦ Λάμπεθ στὴν Ἀγγλία, ἐπικεφαλῆς τῆς ὀρθόδοξου ἀντιπροσωπείας, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ συσταθῆ μικτὴ ἐπιτροπὴ γιὰ τὴ μελλοντικὴ ἐργασία καὶ νὰ γίνῃ ἡ ἀναγνώριση τοῦ κύρους τῶν ἀγγλικανικῶν χειροτονιῶν



και από τὸ Πατριαρχεῖον Ἀλεξανδρείας. Καὶ τέλος, ἡ καλλιέργεια φιλίας με τοὺς ἀγγλικανούς.

Ἡ ἀγωνία, πού εἶχε νὰ κατανικήσῃ τὶς ἀντιδράσεις, πού εὗρισκε διαρκῶς στὴν προσπάθειά του νὰ ἐπιβάλῃ καινοτομίες ριζοσπαστικές, ἔφεραν ξαφνικὰ ἓνα γκρέμισμα ἀπροσδόκητο. Τὴν νύκτα τῆς 28 Ἰουλίου ἀνέρχεται πρὸς τὴν Αἰωνίαν Ἀνατολήν.

Κατὰ τὸν Νουβίας Νικόλαον :

«Ἡ αἰσιοδοξία τὸν ὤθει πολλάκις εἰς σχέδια τολμηρὰ καὶ ἐπικίνδυνα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα μετὰ θίας συνεκρατεῖτο ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου. Μεγαλοπράγμων, ὡς ἦτο, ζωηρὸν ἔτρεφεν πόθον καὶ ἐκαλλιέργει τὸ πνεῦμα τῆς ἐνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν. Συνελόντι εἰπεῖν, ἔθεορεῖτο προσοικιότης, ὄχι μόνον Πανορθόδοξος, ἀλλὰ καὶ Παγγρησιανική» (17).

Ἐν συνεχείᾳ, περιγράφει ὁ μασῶνος, ὅτι :

«Ὁ Μελέτιος, μετὰ τὴν τετράγωνη λογικὴν του, τὸ ἀνεξάρτητο καὶ ἀπαλλαγμένον ἀπὸ μικρότητες μυαλό του, δὲν εἶναι παράξενο ὅτι βρέθηκε ἔτοιμος νὰ δεχθῇ καὶ τὸ τεκτ. φῶς».

Τὴν πρώτην φοράν πού πέρασε ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν (1906), γνωρίσθηκε μετέκτονες. Συνεζήτησε μαζί τους καὶ τοὺς ἐντυπωσίασε μετὰ τὸ κριτικὸν καὶ εὐθύ του πνεῦμα, μετὰ τὶς γνώσεις καὶ τὶς γνώμης του ἐπάνω στὰ διάφορα ἐγκυκλοπαιδικὰ, γενικὰ, ἐκκλησιαστικὰ καὶ θρησκευτικὰ ζητήματα. Αὐτοὶ ἐνδιαφέρθησαν νὰ μάθουν ποῖος ἦταν καὶ τί εἶχε κάμει ἕως ἐκείνη τὴ στιγμή. Ὅσα ἔμαθαν τοὺς παρακίνησαν νὰ τοῦ ὑποβάλουν, ἔντεχνα, τὴν δευτέρην φοράν πού ξαναβρέθηκε στὴν Πόλιν (1908), τὴν ἰδέαν νὰ γίνῃ τέκτων. Φαίνεται ὅτι, στὴν περίπτωσιν αὐτήν, οἱ Τέκτονες ἐνέργησαν σωστά, ὥστε τὸ ἐρευνητικὸν καὶ φιλοπερίεργον πνεῦμα τοῦ Μελετίου, πού εἶχε ἕως τότε, πολλὰ ἀκούσει γιὰ τοὺς μασῶνους στὴν Κύπρον καὶ ἄλλου, νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τοὺς συνεργάτας του νὰ τοῦ δώσουν πληροφορίες γιὰ τὸν Τεκτονισμόν, καὶ ἀφοῦ τοὺς ἀκούσει, ν' ἀποφασίσῃ, μετὰ τὴν γνωστὴν ὀρηκτικότητά καὶ ἀποφασιστικότητά του νὰ μιμηθῇ τὸ παράδειγμα τῶν ἀγγλῶν καὶ ἄλλων ἑξέτων ἐπισκόπων καὶ νὰ ζητήσῃ νὰ γνωρίσῃ καὶ μιμηθῇ καὶ αὐτὸς τὰ μυστήρια πού κρύβονταν στὸν Τεκτονισμόν!

Τὸν ἔφεραν τότε στὴν Στοὰ «Ἀρμονία», ὑπ' ἀριθ. 44 τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ζήτησαν ἀπὸ τὴν τότε Μεγάλην Ἀνατολήν τῆς Ἑλλάδος τὴν ἄδειαν νὰ τὸν μιήσουν καὶ ὅταν τὴν ἔλαβαν,

(17) Νὰ τὸν χαίρωνται, οἱ Νεοημερολογίται του.

ὁ Μελέτιος δέχθηκε καὶ τὸ τεκτονικὸν φῶς κατὰ τὶς ἀρχὰς τοῦ 1909 (18).

Παραμένει στὴν Πόλιν ἓνα χρόνον ἀκόμη καὶ μελετᾷ μετὰ πάθος τὴν τεκτονικὴν διδασκαλίαν, πού τοῦ ἐπέτρεψε νὰ χαράξῃ μετὰ πραγματικὰ τεκτονικὰ τρόπον, ὅλες τὶς πράξεις καὶ τὰ λόγια, ὅπως εἶδαμε κατὰ τὴν σύντομην ἐξιστόρησιν τῆς δράσεώς του. Σὲ καθὲν περίπτωσιν, ἡ δικαιοσύνη καὶ οἱ πραγματικῶς τεκτονικῶς ἀρετῆς, θάλλεγε κανεῖς, φυσικὰ καὶ αὐθόρμητα τὸν ὀδηγοῦσαν εἰς τὴν καὶ πῶς νὰ ἐνεργήσῃ.

Ὁ ἀδελφὸς Μελέτιος, μετὰ τὴν μνήσῃ του παρακωλοουθῶσαι τὶς ἐργασίας καὶ τὴν δράσιν τοῦ Τέκτονα παντοῦ ἔδωκεν ἐπὶ τὴν πολυτάραχην ζωὴν του, καὶ οἱ περιστάσεις καὶ τὸ περιβάλλον τοῦ ἐπέτρεπαν. Ὀλίγοι εἶναι ἐκεῖνοι, πού σὺν τὸν ἀδελφῷ Μελετίῳ, δέχθησαν τὸν Τεκτονισμόν καὶ τὸν ἔκαμαν θίωμα των. Καὶ ὑπῆρξε πραγματικὴ ἀπώλεια ὅτι τόσο γρήγορα ἀνακατήθη ἀπὸ τὸν Μ.Α.Τ.Σ. στὴν Αἰωνίαν Ἀνατολήν, πρὶν δλοκλήρωσῃ τὰ ἔργα (19) μετὰ τὰ ὁποῖα ἔστεφάνωσε τὸ πέρασμά του ἀπὸ τὸν κόσμον μας...». (Ἀπὸ τὸ «Τεκτονικὸν Δελτίον», ἀριθ. 71, Ἰαν. - Φεβρ. 1967).

Περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλου, ἡ «περιγραφή Μεταξάκη» ὑπὸ τοῦ μασῶνου, καταδεικνύει κατὰ πόσον πρόκειται περὶ εὐσεβοῦς χριστιανοῦ καὶ ὄντως ἐκκλησιαστικοῦ ἀνδρός, ἢ περὶ ματαιοδόξου τυχοδιώκτου καὶ πολιτικάντη καὶ ἀντάρτου θεομάχου. Ἀφ' ἐτέρου τί «εἶδους» ὑποκείμενα εἶναι οἱ «ἐντιμοὶ» μασῶνοι.

### Χρυσόστομος Παπαδόπουλος.

Ὁ δὲ ἰσαξίος καὶ συνάδελφος αὐτοῦ, ἀπ' ἀρχῆς τῆς ἀνταρσίας καὶ ἐν πᾶσι, Χρυσόστομος Παπαδόπουλος, ὁ δικτατορικὸς προωθητὴς καὶ ἐπιθετικὸς ἐκτελεστὴς τῆς κακουργίας, εἶναι βαρύτερον ὑπεύθυνος ἐγκληματίας, καθ' ὅσον αὐτὸς ἄλλα μὲν ὑπερήσπιζε πρότερον, τὰ ἀντίθετα δὲ ὅταν τὸν ἀνεβίβασαν εἰς τὴν ἐξουσίαν. Καὶ μετὰ τὴν βάνουσον βίαν, μεθ' ἧς τὸν ὠπλίσαν οἱ δικτάτορες, ἐξετέλεσε

(18) Ὅπως εἶδομεν, ὁ «Πυθαγόρας - Γνώμων», ὄργανον τῶν μασῶνων, εἰς τὴν «Νεκρολογίαν» του, ἔγραψεν ὅτι μασῶνος ἔγινεν οὗτος τὸν Μάρτιον τοῦ 1910. Ἀλλ' ὁ γράφων τ' ἀνωτέρω μασῶνος, λέγει ὅτι «εἶναι λάθος, σύμφωνα μετὰ ὅσα ἔμαθε μεταγενεστέρως».

(19) Εἶδομεν ποῖα τὰ ἔργα του, πού δὲν ὀλοκλήρωσε, διότι σὺν τοῖς ἄλλοις, ἐπεζήτει, ὁ ἐλεεινὸς σατανολάτρης, νὰ γίνῃ καὶ πατριάρχης Ἱεροσολύμων.



σατραπικῶς καὶ αὐταρχικῶς τὸ ἐγκλημα καὶ ἐξεστράφη εἰς εἰκονομαχικούς διωγμούς κατὰ τῶν εὐσεβῶν. Αὐτὸς πρῶτος «κοσμικοῖς ἄρχουσι χρησάμενος», μὲ τὴν μοιχικὴν καὶ παράνομον ἐκλογὴν καὶ ἀναρρίχσιν του, ἤνοιξεν ἔκτοτε τὴν ὁδὸν τῆς παρανομίας καὶ ἀντικανονικότητος εἰς τοὺς Ἑλλαδικούς ἐπισκόπους.

Οὗτος μετὰ τὰ Ἱεροσόλυμα, ἀπὸ ὅπου ἐξεδιώχθη, διατρίβων εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ ἐνῶ ὁμοῦ μὲ τὸν ὁμόψυχόν του Μεταξάκην ἐγύριζαν τὴν Ἀμερικὴν μὲ τὰ παντελόνια, γνωστοὶ ὄντες ἀμφοτέρω κατὰ τὰς διαθέσεις, ἐξελέγησαν ὁ μὲν Κωνσταντινουπόλεως, ὁ δὲ Ἀθηνῶν. Περί τοῦ ἐνός εἶδομεν ῥῶς δὲ καὶ ὁ ἄλλος ἐξελέγη:

Εἰς κριρὸν τρομοκρατίας, ἐκ τῆς Μικρασιατικῆς καταστροφῆς, καὶ ἐνῶ ὑπῆρχεν ὁ κανονικὸς Μητροπολίτης Ἀθηνῶν, οἱ δικτάτορες ἐφεῦρον, διὰ πρώτην φοράν, τὴν μέθοδον τῆς περιβοήτου «ἀριστίνδην Συνόδου» ἐκ τῶν πέντε μελῶν τῆς δικτατορικῶς διορισθείσης αὐτῆς «ἀριστίνδην συνόδου» ἐψήφισαν αὐτὸν τρεῖς! Καὶ αὐτὴ εἶναι ἡ «ἐκλογή» τοῦ Χρυσσοστ. Παπαδοπούλου. Κανονικὸς Μητροπολίτης Ἀθηνῶν ἦτο ὁ Θεόκλητος· ἐπομένως αὐτὸς ἦτο καὶ μοιχός.

Φανερῶν καὶ αὐτὸς ποίων ἐγένετο «ἀρχιεπίσκοπος» καὶ τίνων ἐνεργείαις ἐγένετο ἡ ἀναρρίχσίν του, ὧν καὶ τὰ σχέδια προῶθει, ἤδη εἰς τὸν «ἐνθρονιστήριον λόγον» του διεκήρυσσε:

«Δέον νὰ συγχρονισθῇ ἡ Ἐκκλησιαστικὴ δράσις πρὸς τὴν ζωὴν τῆς κοινωνίας, ἀπὸ τῆς ὁποίας φαίνεται σήμερον ἀπομεμακρυσμένη... Ζητοῦντες δὲ τὴν ἔνωσιν τῶν λοιπῶν Ἐκκλησιῶν καὶ χριστιανικῶν κοινοτήτων μετὰ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, δέον, πρὸ παντὸς νὰ ἐπιδιώξωμεν τὴν πραγματικὴν ἐνότητα καὶ ἀδιάλειπτον ἐπικοινωνίαν καὶ συναντίληψιν τῶν δογματικῶς συνηνωμένων αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν, τὸν συντονισμό τῶν ἐνεργειῶν αὐτῶν ὑπὸ τὴν πνευματικὴν πάντοτε ἡγεσίαν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ τὸν καθορισμὸν κοινῆς βάσεως τῶν ἀνέσεων πρὸς τὰς ἑτεροδόξους Ἐν

τας... Πρὸς τοιαύτην συνεργίαν ἡ ἀλληλεγγύη δὲν εἶναι ἀναγκαία προϋπόθεσις ἢ δυσεπίτευκτος, δυστυχῶς, δογματικὴ ἔνωσις διότι ἀρκεῖ ἡ ἔνωσις τῆς ἀγάπης τῆς χριστιανικῆς, ἥτις ἄλλως τε, δύναται νὰ προλείανῃ τὴν ὁδὸν πρὸς τὴν τελείαν ἔνωσιν τὴν πρὸς αὐτὸ τὸ πνεῦμα τοῦ Χριστιανισμοῦ ἀνταποκρινομένην...».

Πρὶν ἀπὸ αὐτοῦ, ἠκούσθησαν ποτε Ὁρθόδοξοι Ἐπίσκοποι νὰ ἐκφωνοῦν τοιοῦτους λόγους; Καὶ δὴ ἐν «ἐνθρονιστήριος λόγους» τὸ ἐνδιαφέρον των ἦτο διὰ τοὺς ἐχθροὺς τοῦ Θεοῦ αἰρετικούς, οὐχὶ δὲ διὰ τὴν στήριξιν καὶ ἐνίσχυσιν τῶν Χριστιανῶν εἰς τὴν ὀρθόδοξον πίστιν τῶν Πατέρων καὶ τὸν χριστιανικὸν βίον;

Οὗτος, ὡς ἱστορικός, ἐπανειλημμένως ἐγραφεν εἰς τὰ βιβλία του περὶ τῆς κατακρίσεως καὶ καταδίκης τοῦ Νεομερολογιτισμοῦ τῶν φράγκων ὑπὸ τῶν Ὁρθοδόξων Πατριαρχῶν. Καὶ ὡς ἀρχιμανδρίτης μὲ Ζῆλον καὶ κατ' ἐπανάληψιν ἐκάκιζε δριμέως καὶ κατεδίκαζε τὴν παράνομον καὶ αὐθαίρετον μεταρρύθμισιν τοῦ Πάπα, χαρακτηριστικῶς ὡς «μίαν τῶν καινοτομιῶν τοῦ Πάπα, παγκόσμιον σκάνδαλον» κλπ. Ἀπεφαινετο δὲ ἐν ἐπισήμοις ἐκθέσεσιν, ὅτι «δὲν ἠδύνατο ἡ Ἑλλαδικὴ Ἐκκλησία νὰ μεταρρυθμίσῃ τὸ ἡμερολόγιον χωρὶς νὰ καταστῇ σχισματικὴ ἀπέναντι τῶν ἄλλων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν». Ἐνῶ δὲ ταῦτα ἐκήρυσσε καὶ ἐβεβαίωεν, ὅταν τοῦ ἔταξαν ἐξουσίαν καί, ἀντὶ τοῦ μητροπολίτου ἀνεπέτασαν ἐνώπιόν του τὸ ὄφθικιον τοῦ ἀρχιεπισκόπου, μητροπολιτῶν δὲ τῶν λοιπῶν Ἑλλαδιτῶν ἐπισκόπων, ὡσάν τὸν Ἰωάννην Βέκκον<sup>(20)</sup>, μετέστη εἰς τὰ ἀντίθετα φρονήματα, ὅτι προηγουμένως ἔπτυε καὶ ἐκεραυνοβόλει, τώρα ἡσπάζετο καὶ περιποιεῖτο.

Οἱ δὲ ἐξηπατημένοι του, οἱ ἀκολουθοῦντες ὀπίσω αὐτοῦ, οἱ θέλοντες νὰ τὰ ἔχουν καλὰ μὲ τοὺς ἐξουσιάζοντας, διὰ τὰ καλῶς ἐννοούμενα ποικίλα συμφέροντα, οἱ μὴ διατεθειμένοι ὑπομεῖναι «τὸν ὄνειδισμόν τοῦ Χριστοῦ» καὶ τὸ μαρτύριον, βουλόμενοι νὰ δικαιώσουν τὸν ἀλλοπροσαλλισμὸν καὶ τὴν ἀσυνέπειαν αὐτοῦ καὶ τῶν ὁμοίων, μᾶλλον δὲ νὰ δικαιώσουν ἑαυτοὺς διὰ τὴν εἰς τοιοῦτους οὐραγίαν, ἀνεκάλυψαν καὶ τοῦτο τὸ νέον εὔρημα, ὅτι οὗτος καὶ οἱ σὺν αὐτῷ ἀποστατήσαντες καὶ ἐκτραπέντες ἀπὸ τὴν αἰωνίαν παράδοσιν καὶ πορείαν τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ λοξῶς πορευόμενοι ἰδίαν ὁδόν, δὲν εἶναι σχισματικοὶ ἐναντι τῶν ἐμμενόντων εἰς τὰ πατροπαράδοτα! Πῶς δικαιολογοῦν αὐ-

(20) Οὗτος, ὡν πρότερον σφοδρὸς πολέμιος τοῦ λατινισμοῦ καὶ υπερασπιστὴς τῆς Ὁρθοδοξίας, ὑπὲρ ἧς καὶ ἐκακοπάθησεν ἐν φυλακαῖς, ὅτε τῷ ὑπεσχέθη ὁ αὐτοκράτωρ Μιχαὴλ ὁ ἀξιμύτης τὴν πατριαρχίαν, ἐτράπη εἰς φανατικὸν λατινόφρονα καὶ μαριώδη διώκτην τῶν Ὁρθοδόξων μέχρι τοῦ θανάτου του.



τό; Διότι, λέγει, πατριαρχεία καὶ ἐκκλησίαι, ὁποῦ ἀκολουθοῦν τὸ αἰώνιον Ἑορτολόγιον τῆς Ὁρθοδοξίας, «δὲν διέκοψαν πνευματικὴν ἐπικοινωνίαν» ἀπὸ τοὺς καταργήσαντας τοῦτο καὶ ἀντεισαγαγόντας τὸν Νεοσημερολογισμὸν.

Τί νὰ σκεφθῆ τις; Εἶναι δυνατόν νὰ πάσχουν τόσην πτωχότητα μυαλοῦ οἱ οὕτω φθεγγόμενοι; Μᾶλλον ἐμπαθῆς προσπάθεια καὶ ἠθελημένη μυωπία καὶ ἀναιδῆς προσπάσεις εἶναι αἰτία καὶ «δικαιολογητικόν» τῶν τοιούτων συλλογισμῶν. Ὁ φόνος εἶναι φόνος διότι ἐπράχθη καὶ εἶναι τοιοῦτος δὲν παύει νὰ εἶναι τοιοῦτος, ἐπειδὴ εἰς τὸν διαπράξαντα τοῦτον, διὰ κάποιον λόγον, δὲν ἐπεβλήθη ἡ ποινή ἐπὶ τινα καιρὸν. Πολὺ «ἀνθρωπίνως» σκέπτονται αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι. Δὲν ἐρευνοῦν τὸ ἔγκλημα καθ' ἑαυτὸ μὲ κριτήριον τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ, τὴν πίστιν, τὴν Ἐκκλησιαστικὴν πρᾶξιν, ἀλλὰ τὸ ἀντιμετωπίζουν ἀπὸ σκοπιᾶς τῆς οἰασθήποτε «συμπεριφορᾶς ἀνθρώπων»! Τοιαύτη «ἐκκλησιολογία» ἠκούσθη ἄλλοτε ποτε;

Αὐτὰ τὰ περίφημα πατριαρχεία καὶ ἐκκλησίαι, τάχα καλῶς καὶ κανονικῶς καὶ ὀρθοδόξως ἔπραξαν, μὴ διακόψαντα ἐπικοινωνίαν μὲ τοὺς ἀποστατήσαντας παρανόμους; Ἐνῶ καὶ αὐτὸς ὁ ἀποστάτης εἰς τὸν ἐνθρονιστήριον λόγον του ἔλεγεν, ὅτι «Παρίσταται ἀνάγκη ὅπως ἐπιδιωχθῆ ἡ στενὴ συνένωσις καὶ συνεργασία πᾶσῶν τῶν Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν ἐν γενικοῖς ζητήμασιν, ἅτινα δὲν δύνανται νὰ λυθῶσι μονομερῶς ὑπὸ ταύτης ἢ ἐκείνης τῆς Ἐκκλησίας». Δὲν ἦτο λοιπὸν «γενικὸν Ζήτημα» τὸ Ἑορτολόγιον τῆς ὅλης Ὁρθοδοξίας; Ὑπῆρχέ τι τὸ ὁποῖον ἐνδιέφερον ἰδιαιτέρως τὰς μὲν τῶν Ἐκκλησιῶν, οὐχὶ δὲ καὶ τὰς ἄλλας; Ὅμως ἐλησμόνησεν ὅτι «δὲν δύνανται νὰ λυθῶσι μονομερῶς» καὶ διὰ τοῦ «ἔτσι θέλω» τὸ ἔλυσε μονομερῶς, χωρὶς ἐν τούτοις νὰ τὸν ἀνακαλέσῃ εἰς τὴν εὐθείαν αἱ «ὀρθόδοξοι» ἐκκλησίαι, τὰς ὁποίας περιεφρόνησεν, ἢ νὰ διαχωρίσῃ τὸς εὐθύνους τῶν. Οὕτω δὲ γίνονται συνυπεύθυνοι εἰς τὴν ἀποστασίαν, ἐνῶ ὠφείλον καὶ ἠδύναντο ν' ἀνακόψουν τὸν οἴστρον πρὸς τὸν Οἰκουμενισμὸν, ἂν ἡ εὐσέβεια ἐνώκει εἰς τοὺς «ἀρχηγούς» τῶν.

Οἱ γνωρίζοντες πράγματα καὶ καταστάσεις δὲν ἐκπλήττονται ἀπὸ αὐτὴν τὴν «συνέπειαν ὀρθοδόξων». Αὐτὰ τὰ ταλαίπωρα πατριαρχεία καὶ ἐκκλησίαι καὶ δὴ τὰ ἄνευ ποιμνίου μὲ τοὺς «τιτουλαρίους» ἐπισκόπους τῶν, εἶναι ἐξηρητημένα ἐν πολλοῖς ἀπὸ τὸ Ἑλληνικὸν ὑπουργεῖον ἐξωτε-

ρικῶν, τελοῦντα δὲ ὑπὸ πολιτικὴν ἢ θρησκευτικὴν δικτατορίαν καὶ κυριαρχούσης τῆς θελήσεως τοῦ ἐνός, οὐδὲν ἔχουν ἐλευθέραν γνώμην. Ἡ δὲ Ζωὴ τῶν εἰς ἄλλα ἀσχολεῖται περὶ Ὁρθοδοξίας θὰ μεριμνήσῃ αὐτοῖ; Ἐκτός ἄλλων πολλῶν ἀφορμῶν «ἐλεγμοῦ», καθ' ἃς ἐδείχθη κατὰ πόσον οἱ ἐν αὐτοῖς ἐνδιαφέρονται διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν, ὁ ἀντίχριστος καὶ ἄθεος Οἰκουμενισμὸς, κατὰ τοῦ ὁποῖου ὄχι μόνον οὐδὲν τῶν πατριαρχείων τούτων ἀντέδρασαν, ἀλλὰ καὶ σπεύδουν ἐν αὐτῷ «ἀγαλλομένῳ ποδί», ἐφάνερωσεν ὅτι ὄχι μόνον δὲν πιστεύουν αὐτοὶ εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν, ἀλλ' εἶναι καὶ πολέμιοί τῆς. Ὁ δὲ μέγας «ζῆλος» τούτων διὰ τὴν «ἐτοιμαζομένην Μεγάλην Σύνοδον», ἡ ὁποία θὰ καταλύσῃ τὰ πάντα ὅσα ὠκοδόμησαν οἱ Πατέρες, δίδει νὰ ἐννοήσῃ τις ἐὰν ἀπὸ τοὺς τοιούτους ἀνεμένετο νὰ διεκδικηθῶν τὰ δικαιώματα τοῦ Θεοῦ καὶ ὑπερασπισθῆ ἡ Ὁρθοδοξία. Οἱ στηρίζοντες εἰς αὐτοὺς τὴν βεβαίωσιν τῆς πίστεως καὶ κρεμώντες ἀπ' αὐτῶν τὴν σωτηρίαν τῶν ψυχῶν, ἃς μάθουν ποῖα εἶναι ἡ Ἐκκλησία καὶ ὅτι, κατὰ τὸν Ἅγιον Θεόδωρον Στουδίτην, «Ἡ Ἐκκλησία ἐστὶ καὶ ἐν τρισὶν Ὁρθοδόξοις ὀριζομένη», Κατὰ δὲ τὸν αὐτὸν Ἅγιον, ἐκεῖνοι εἶναι σχισματικοί, «ὧν ἡ πίστις τὸ ἐνδιάστροφον ἔχει καὶ ὁ βίος τὸ ἀκανόνιστον καὶ ἄθεσμον».







Δ'

## Ο ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΣ ΕΠΙΒΑΛΛΕΤΑΙ ΔΙΑ ΤΩΝ ΟΡΓΑΝΩΝ ΤΟΥ

### ΣΧΕΔΙΟΝ «ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΕΩΝ» «ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΙΣ» ΑΓΓΛΙΚΑΝΙΚΩΝ ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΩΝ

**Α**ΜΑ τῆ, καθ' ὃν εἶδομεν τρόπον, ἀναρριχήσει του εἰς τὸν θρόνον ὁ Μεταξάκης, ἐκτελῶν τὸ πρόγραμμα, ἀνέθεσεν εἰς τὸν Καθηγ. Βασ. Ἀντωνιάδην τὸν ἀκαταρτισμὸν καταλόγου «μεταρρυθμίσεων». Οὗτος εἰς ἀπάντησίν του πρὸς τὸν Μεταξάκην ἔλεγε, σὺν ἄλλοις :

«Ἡ ἀνατεθεισά μοι ἐντολή περὶ νέας τινὸς εἰσγηγήσεως ἐπὶ τῶν ὑπὸ μελέτην ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΕΩΝ, θὰ ἐπεθύμουν νὰ εἶχεν ἀνατεθῆ εἰς ἄλλον διότι ἡ πείρα καὶ τῶν ἀπὸ τριετίας γενομένων διέθηκέ με ἔτι συντηρητικώτερον... Ἐπειδὴ πολλαχῶς ἐξαίρεται ἐπὶ τῶν ἡμερῶν ἡμῶν ὁ συγχρονισμὸς καὶ τὸ συγχρονιστικὸν πνεῦμα καὶ ἐν ὀνόματι αὐτοῦ ἀπαιτοῦνται πολλὰ καὶ ποικίλα ἀπὸ τῆς Ἐκκλησίας, ἀνάγκη νὰ ἐφαρμοσθῆ καὶ ἐνταῦθα τὸ τοῦ Ἀποστόλου «μὴ παντὶ πνεύματι πιστεύετε, ἀλλὰ δοκιμάζετε τὰ πνεύματα, εἰ ἐκ τοῦ Θεοῦ ἐστίν...». Ἄλλος ὁ λόγος περὶ τοῦ ἐτέρου συγχρονισμοῦ, περὶ τοῦ ὑπόπτου συγχρονιστικοῦ πνεύματος, τοῦ ἀξιοῦντος ἠθικὴν πάντη ἀδογματίστον, καὶ πλὴν τῶν ἠθικῶν στοιχείων τοῦ χριστιανισμοῦ, τὰ λοιπὰ αὐτοῦ πάντα, καὶ δόγματα καὶ διδάγματα καὶ μυστήρια, παραπέμποντος εἰς τὴν κρίσιν καὶ ἀνάκρισιν τῶν μεταφυσικῶν... Ἀποτελεῖ διάψευσιν τῆς κλήσεως τοῦ κληρικοῦ καὶ ἀθέτησιν τῆς ἰδίας αὐτοῦ ὁμολογίας, ὅχι βεβαίως τὸ ἔρχεσθαι εἰς σχέσιν πρὸς τὸν κόσμον, ἀλλὰ τὸ τιθέναι τὴν δόξαν τοῦ κόσμου ὑπὲρ τῆν δόξαν τοῦ Θεοῦ, τὸ φιλαρεσκεῖν τοῖς ἀνθρώποις ἐπὶ ζημίᾳ τοῦ κληρικοῦ

ἀξιώματος καὶ τῆς εὐαρεσθήσεως τῷ Θεῷ, ἐπὶ ὀλιγωρία τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ...».

Ἄλλ' ὁ ἀντάρτης καὶ «μοναδικὸς κατὰ τὴν τόλμην πατριάρχης», ὡς τὸν ἐχαρακτήριζον καὶ ὀπαδοί του, ἀκάθεκτος καὶ ἀδίστακτος προυχῶρει εἰς τὸ ἔργον του, βιαζόμενος νὰ προλάβῃ ὅσον περισσότερα! Διότι δὲν ἐπρόκειτο ἢ πρόκειται μόνον περὶ τῆς «μεταρρυθμίσεως τοῦ ἡμερολογίου». Μέγαν κατάλογον ἐκτελεστῶν μεταρρυθμίσεων κατήρτισεν ὁ Μασωνισμὸς - Οἰκουμενισμὸς, διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὸν σκοπὸν του καὶ αἱ ὁποῖαι ἐξετελέσθησαν ἢ βαθυμῶδον ἐκτελοῦνται ὑπὸ τῶν προδοτῶν τῆς πίστεως. Πλὴν τῆς τοῦ ἡμερολογίου, ἥτις ἦτο πρώτη εἰς τὴν σειράν, ἐκαταλογογραφήθησαν : α) ὁ Β' γάμος τῶν κληρικῶν, β) ὁ γάμος τῶν κληρικῶν μετὰ τὴν χειροτονίαν, γ) ἡ ἀπόρριψις τοῦ ράσου, τοῦ γενείου, τῆς κόμης τῶν κληρικῶν, δ) ἡ κατάργησις ἢ συντόμευσις τῶν Ἱερῶν Ἀκολουθιῶν καὶ τῆς Λειτουργίας, ε) ἡ κατάργησις τῶν Νηστειῶν, στ) ἡ μετάρθεσις τῶν ἐντὸς τῆς ἐβδομάδος συμπιπτουσῶν ἑορτῶν εἰς τὴν Κυριακὴν, ζ) ἡ μείωσις τῶν βαθμῶν συεγγενείας διὰ τὸν γάμον, η) ὁ ὀρισμὸς μεγάλου ἔτους διὰ τὴν μοναχικὴν κατάταξιν, θ) ἡ κατάργησις τῆς Βυζαντινῆς μουσικῆς καὶ εἰσαγωγή τῆς Εὐρωπαϊκῆς, ι) ἡ πρόθεσις μεταρρυθμίσεως καὶ τοῦ Πασχαλίου καὶ ἄλλαι ἀκόμη. Ποῖος δὲν γνωρίζει, ὅτι καὶ δι' ὅσας δὲν ἐγίναν ἀκόμη, μέγας ζῆλος ὑπάρχει διὰ νὰ γίνουσι καὶ αὐταὶ καὶ μάλιστα νὰ νομοθετηθοῦν διὰ «ἐτοίμα ζομένης Μεγάλης Συνόδου»;

Μόλις ἐπεκάθησεν ὁ Μεταξάκης, ἀμέσως διὰ διαφορῶν ἀλχημειῶν ἔκαμε τὴν ἀντορθόδοξον καὶ θεοῦβριστον «ἀναγνώρισιν τῶν Ἀγγλικανικῶν χειροτονιῶν»!! Ἀφοῦ τὰ τοιαῦτα εἶχεν ἐν σχεδίῳ ἐκ τῶν προτέρων, δι' αὐτὰ ἀνέλαβεν ὑποχρεώσεις καὶ ἔδειξε «τὴν ἀγάπην του» καὶ δι' αὐτὰ προωθῆθη! Πῶς καὶ διὰ ποῖον λόγον προέβη εἰς τοῦτο, τὸ ἐξηγοῦν αὐτοὶ οἱ προτεστάνται εἰς τοὺς ἐνθουσιῶδεις λόγους καὶ ἐνεργείας των, ἐπομένως περιττεῖται νὰ ἐξηγήσωμεν ἡμεῖς. Παραθέτομεν τινὰς ἐξ αὐτῶν :

«Ὁ ἀρχιεπίσκοπος Κανταουρίας κ. Ράνταλλ ἀπαντῶν πρὸς τὴν Α.Θ. Παναγιότητα ἐκφράζει τὴν εὐγνωμοσύνην τῆς Ἀγγλικῆς Ἐκκλησίας διὰ τὴν ὑπὸ τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου ἐξενεχθεῖσαν διαγνώμην περὶ τοῦ κύρους τῶν Ἀγγλικανικῶν χειροτονιῶν καὶ εὐχεται ὑπὲρ πλήρους ἐνώσεως τῶν δύο Ἐκκλησιῶν...».



Εἰς γράμμα του πρὸς τὸν Μεταξάκην οὗτος ἔγραφε :

«Πράγματι εὐγνωμονῶ μαθὼν τὴν σπουδαίαν ταύτην ὑφ' Ἑμῶν ἀναγνώρισιν τῶν χειροτονιῶν τῶν γενομένων τόσον εἰς τὴν Ἀγγλικὴν ἡμῶν Ἐκκλησίαν, ὅσον καὶ εἰς τὰς Ἐκκλησίας τῶν δοξασιῶν ἡμῶν ἐν γένει. Μετὰ τῆς Ἑμετέρας δὲ Παναγιότητος εὐχομαι εἰς τὸν Ὑψιστον, ὅπως ἡ ἐνδειξις αὐτῆ ἀδελφικῆς ἀγάπης καὶ ἀναγνωρίσεως ἀποβῆ εὐφορὸς καὶ εἰρηνοποιὸς καὶ συντελέσῃ εἰς τὴν ὁλονὲν αὐξάνουσαν προσέγγισιν τῶν Μεγάλων Ἐκκλησιῶν τῶν ὁποίων ἀμφοτέρω προϊστάμεθα...».

Ἡ ἔφημερίς «Ἐκκλησιαστικοὶ Καιροὶ» τοῦ Λονδίνου ἔγραφε :

«Πλήρης ἐπικοινωνία προϋποθέτει πλήρη δογματικὴν συμφωνίαν. Ἡ ἀπόφασις ὁμῶς τῆς Κωνσταντινουπόλεως θὰ ἀνοίξῃ τὴν θύραν εἰς μίαν λίαν στενὴν συνεννόησιν μεταξὺ τῶν δύο Ἐκκλησιῶν καὶ δύναται νὰ ἐπιφέρει μίαν πραγματικὴν ἀλληλεγγύην μεταξὺ αὐτῶν, τῆς ὁποίας τὸ ἀποτέλεσμα θὰ προπαρασκευάσῃ τὴν ὁδὸν διὰ τὴν μέλλουσαν συμφωνίαν. . . Ἀρχίζει νὰ ριζώνεται ἡ πεποίθησις, ὅτι χάρις εἰς τὰς προσπάθειάς τοῦ «Παγκοσμίου συνεδρίου» δὲν θὰ εἶναι μακρὰν ἡ ἡμέρα καὶ τῆς δογματικῆς συνεννοήσεως μεταξὺ τῶν Ἀγγλικανικῶν καὶ τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν...».

Ἡ ἔφημερίς «Ἡμερήσιος Τηλέγραφος» τοῦ Λονδίνου ἔγραφε :

«Δὲν σημαίνει ὅτι θὰ συντελεσθῇ ἀμέσως καὶ πλήρης ἐπικοινωνία, ἀλλ' ὅτι μετὰ μακρὰς φιλικὰς σχέσεις μεταξὺ τῆς Ἀγγλικανικῆς καὶ τῶν Ἀνατολικῶν Ἐκκλησιῶν ἐπετελέσθη τὸ πρῶτον βῆμα πρὸς πλήρη ἐξωτερικὴν ἔνωσιν. Ὁρθόδοξοι ἐδῶ ἢ ἐκεῖ εὐρισκόμενοι, θὰ δύνανται τοῦ λοιποῦ νὰ λαμβάνωσι τὰ μυστήρια καὶ ἄλλας θρησκευτικὰς ὑπηρεσίας ἐκ τῶν χειρῶν τῶν Ἀγγλικανῶν ἱερέων τόσον νομίμως, ὅσον καὶ παρὰ τοῦ ἰδίου αὐτῶν ἱερέως. Οὐδεμία ὑπάρχει συζήτησις περὶ τῆς βαθείας σημασίας τῶν νέων σχέσεων μεταξὺ Κανταουρίας καὶ Κωνσταντινουπόλεως. Πράγματι δὲν εἶναι ὑπερβολὴ νὰ εἴπῃ τις ὅτι ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Μελετίου εἶναι τὸ σπουδαιότατον ἐκκλησιαστικὸν ἔγγραφον ληφθὲν εἰς τὸ Λάμπεθ κατὰ τοὺς τελευταίους χρόνους. Θὰ ἔχη πάντως μεγάλην ἐπιρροὴν ἐπὶ τοῦ ὅλου ζητήματος τῆς χριστιανικῆς ἐνώσεως...».

«Ἡ Ἀγγλικανικὴ Ἐκκλησία τῆς Ἀγγλίας καὶ ἡ Ἐπισκοπιανὴ τῆς Ἀμερικῆς μετὰ πολλῆς χαρᾶς ἐληροφρορήθησαν τὴν ἀπόφασιν ἀναγνωρίσεως τῶν Ἀγγλικανικῶν χειροτονιῶν, ἐκφράσασαι ἅμα τὴν ἐλπίδα ὅτι αὕτη θέλει τύχει τῆς ἐπιδοκιμασίας καὶ

τῶν λοιπῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν. Εὐχόμεθα ἀπὸ καρδίας ὅπως τὸ γεγόμενον ἦδῃ πρὸς τὰ πρόσω βῆμα προαγάγῃ τὸ ἔργον τῆς ἐπιθυμητῆς ἐκατέρωθεν τελικῆς ἐνώσεως...»

«Ἡ ὑπὸ Πρόεδρον τὸν CHARLES GORE Ἐπιτροπὴ τῆς Κινήσεως διὰ τὴν ἔνωσιν τῶν Ἐκκλησιῶν, πληροφορηθεῖσα περὶ τῆς ὑπὸ τῆς Μεγάλῃς Ἐκκλησίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἀποδοχῆς ὡς ἐγκύρων τῶν Ἀγγλικανικῶν χειροτονιῶν, δρᾷται τῆς πρώτης εὐκαιρίας ὅπως ἐκφράσῃ τὴν βαθεῖαν τῆς εὐγνωμοσύνης. Παραδεχόμενον τὸ Κέντρον τῆς Ὁρθοδοξίας αὐτὰς ὡς ἐγκύρους, ἐποίησεν ἐν βῆμα, ὅπερ ἐν τῇ προνοίᾳ τοῦ Θεοῦ, θέλει προαγάγει μὲν τὴν λίαν ἐπιθυμητὴν συντέλεσιν τῆς ἐνώσεως τῶν Ἀγγλικανικῶν Ἐκκλησιῶν μετὰ τῶν ἁγίων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν τῆς Ἀνατολῆς...».

Προτεστάντης τις I. A. DOUGLAS ἔγραφεν :

«Ἡ κατ' οἰκονομίαν ἀναγνώρισις τῶν Ἀγγλικανικῶν χειροτονιῶν ὑπὸ τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας θὰ ἐπανέξῃ τὴν ὑφισταμένην προσέγγισιν μεταξὺ αὐτῶν καὶ θὰ παρασκευάσῃ τὸ ἔδαφος τῆς ἐνώσεως. Καίτοι δὲ ὑπάρχουσι μεταξὺ τῶν Ὁρθοδόξων Θεολόγων οἱ ψέγοντες τὴν συγκατάβασιν ταύτην καὶ τὴν συμπροσευχήν, ἕτεροι ὁμῶς πλείστοι Ὁρθόδοξοι ἱεράρχαι καὶ ἐπέτρεψαν τὴν μετάδοσιν τῆς θ. κοινωνίας, δι' Ἀγγλικανῶν ἱερέων καὶ συμπροσευχήθησαν κατ' ἐπανάληψιν μετ' αὐτῶν.»

«Οὐδεὶς βεβαίως θ' ἀρνηθῆ τὴν σπουδαιότητα, ἣν κέρηται πρὸς σύσφιγγιν τῶν σχέσεων τῶν δύο Ἐκκλησιῶν ἡ ἐπίσημος ὑπὸ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἀναγνώρισις τοῦ κύρους τῶν Ἀγγλικανικῶν χειροτονιῶν καὶ ἡ ἔστιν ὅτε ἀπαραίτητος καθισταμένη μυστηριακὴ ἐπικοινωνία. Τὰ ἐν λόγῳ ζητήματα δύνανται ἀσφαλῶς γὰ προλειάνωσι τὴν ὁδὸν πρὸς τελειωτικὴν δογματικὴν ἔνωσιν...».

Ὁ «ἐπίσκοπος» Γιβραλτάρ κ. Γκρέκ ἐπισκεφθεὶς τὸν Μεταξάκην, προσφέρων εἰς αὐτὸν ράβδον ἀρχιερατικὴν καὶ προσφωνῶν αὐτὸν, εἶπε σὺν ἄλλοις :

«Προσφέρω ὑμῖν τὴν ράβδον ταύτην ὡς τὸ καταλληλότερον δῶρόν μου πρὸς ὑμᾶς, ἔχων ὑπ' ὄψει ὅτι ἐργάζομαι ὡς Ἐπίσκοπος ἀνθρώπων εἰς τὸ Πατριαρχεῖον Ἑμῶν. Παρακαλῶ ὑμᾶς ἐπίσης ὅπως δεχθῆτε ταύτην ὡς τὸ σύμβολον τοῦ κοινοῦ ἡμῶν Ἐπισκοπικοῦ ἀξιώματος... Μετ' ἀπειριγράπτου χαρᾶς ἐλάβομεν τὴν ἀγγελίαν Ἑμῶν περὶ τῆς στενωτέρας ἐνώσεως καὶ τῆς πλη-



ρεστεράς αναγνωρίσεως τῆς οὐσιώδους ἡμῶν ἐνότητος περὶ τὴν ἔγκυρον ἱεροσύνην τῆς Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας. Ἐγνωρίζομεν καλῶς τὸ εὐλικρινές τοῦ Ὑμετέρου φρονήματος, τὸν ζῆλον καὶ τὴν ἐμβροθίαν μεθ' ὧν ἐμελετᾶτε τὸ ζήτημα τοῦτο, ὡς καὶ τοὺς κόπους καὶ τὴν μέριμναν διὰ τῶν ὁποίων συνελέγετε τὰς ἀναγκαιούσας γνώσεις ὑπὲρ τῆς τελικῆς ἀποφάσεως. Ἀγαλλόμεθα ὄχι μόνον δι' αὐτὸ τοῦτο τὸ ζήτημα ἀλλὰ καὶ διότι συνάμα δηλοῖ τὴν ὑπαρξίν ἀνοικτῆς θύρας μεταξὺ ἡμῶν, δι' ἧς, θεία ἀρωγῇ θὰ δυνηθῶμεν νὰ ἀποβάωμεν μέλη μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς οἰκογενείας, γινώσκοντα καὶ ἀγαπῶντα ἀλλήλα καὶ μεταδίδοντα καὶ καθιστῶντα κοινὰ πάντα ὅσα ὁ Θεὸς ἔδωκεν εἰς ἡμᾶς ἐνὶ ἐκάστῳ ἰδιαιτέρως διὰ τὴν ἐδραίωσιν τῆς Ἐκκλησίας ἐν γένει. Νῦν ὁπότε διατελοῦμεν ἡσυχοὶ ἐπὶ τοῦ σοβαροῦ τούτου θέματος καθίσταται δυνατὴ ἀσφαλεστέρα ἀδελφικὴ ἐπικοινωνία, καὶ δυνάμεθα νὰ προσφέρωμεν τὴν Ἱερὰν θυσίαν εἰς τὸ Μέγα Μυστήριον τῆς Ἀγίας Τραπέζης μετὰ νέας βασιμῶν ἐλπίδος, ὅτι θὰ συμπληρῶμεν μίαν ἐνότητα ἀρξαμένην ἤδη θεία ἐπινεύσει... Ἐῖθε ὁ Θεὸς νὰ ἴδῃ ἡμᾶς βαίνοντας ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον εἰς μίαν ἱερὰν κοινωνίαν πίστεως καὶ ζωῆς...».

Πληθος ἄλλων ἐκδηλώσεων ἐνθουσιασμοῦ καὶ ἱκανοποιήσεως ἔκαμαν οἱ προτεστάνται τότε καὶ μετὰ ταῦτα. Φαίνεται λοιπὸν εἰς τὰ τοιαῦτα, ὅτι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἐνήργει ὡς ὀρθόδοξος; διὰ τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ, τὴν τιμὴν τῆς Ὀρθοδοξίας, τὴν ὠφέλειαν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν ψυχῶν ἐνδιεφέρετο καὶ ἐπραττεν; Ἡ ὡς ἀγορασμένος δούλος, διὰ τὴν «τιμὴν» καὶ τὸ συμφέρον τῶν ἀθλίων προτεσταντῶν καὶ τὴν πρόοδον τοῦ ὑπ' αὐτῶν ἐφευρεθέντος Οἰκομνησμοῦ ἐνδιεφέρετο καὶ εἰργάζετο, τὰ πάντα θυσιάζων διὰ τὴν τιμὴν τοῦ κόσμου, διὰ τὴν διαφήμισιν τοῦ ἐγώ του καὶ τὴν ἐξυπηρέτησιν τῆς προωθούσης αὐτὸν μασωνίας; Φαίνεται εἰς αὐτὰ ἵχνος διαθέσεως τῶν αἰρετικῶν νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὴν εὐσεβίαν, ἢ ὡς κακοῦργος ψυχοκτόνος τοὺς ἔκαμνε νὰ ἐπαναπαύωνται ἐκεῖ ὅπου εἶναι, διὰ νὰ κολάζωνται αἰωνίως;

## ΤΟ «ΠΑΝΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ»

Ο «ΑΝΗΣΥΧΟΥ πνεύματος», ὁ «μοναδικὸς κατὰ τὴν τόλμην» καὶ «μοιραῖος Πατριάρχης» Μεταξάκης, προκειμένου νὰ ἐκτελέσῃ τὰς ἐντολάς καὶ τὰ καταθῆμια τῶν ἐχθρῶν τοῦ Θεοῦ καὶ ἰδικῶν του φίλων προτεσταντῶν,

μασῶνων καὶ λοιπῶν σκοτεινῶν δυνάμεων<sup>(21)</sup> δὲν καθυστέρει, ἀλλὰ ἐπείγεται νὰ ἱκανοποιήσῃ ὅλους αὐτοὺς διὸ ἐπιδίδεται εἰς τὸ ἔργον του.

Ἐξαίφνης καὶ ἄνευ ἄλλης προειδοποιήσεως, τὴν 3 Φεβρουαρίου 1923 ὁ Μεταξάκης ἀποστέλλει γράμματα πρὸς τοὺς Πατριάρχας καὶ Προέδρους τῶν Ἐκκλησιῶν, δι' ὧν ἐζήτηι νὰ στειλῶσιν ἀντιπροσώπους των διὰ τὴν συγκρότησιν «συνεδρίου», ἐπὶ τῷ σκοπῷ πραγματοποιήσεως ἐκκλησιαστικῶν μεταρρυθμίσεων. Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη ἤρχιζεν ὡς ἑξῆς:

«Πολλὰ εἰσι τὰ ἐκκλησιαστικὰ ζητήματα τὰ μίαν μὲν ἢ πολλὰς ἢ καὶ πάσας τὰς ἐπὶ μέρους Ἀγίας Ἐκκλησίας ἀπασχολοῦντα, μὴ ἄλλως δὲ διευθετηθῆναι δυνάμενα εἰ μὴ ἐξ ἀποφάσεως κοινῆς τῆς ὅλης Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Πολλὰ δὲ ὄντα καὶ πρότερον, ηὔξηθησαν, ὡς γε εἰκός, ἐν τοῖς ἐσχάτοις τούτοις καιροῖς, ἐν οἷς τὸ ρευστὸν τῶν ἐγκοσμίων ὑπερέβη τὴν ἑαυτοῦ φύσιν. Διὰ τοῦτο π ο λ λ α χ ὀ θ ε ν ὑ π ο δ ἔ δ ε ι κ τ α ι οὐχ ὡς χορησιμον ἀπλῶς, ἀλλὰ καὶ ὡς ἀναγκαῖον τὸ ἐπιληφθῆναι τῆς τούτων μελέτης καὶ ἐπιζητηθῆναι τὴν κοινὴν ἐπ' αὐτῶν τῆς ὅλης Ἐκκλησίας διάσκεψιν ἐπὶ τῷ τέλει κανονικῆς αὐτῶν ἐπιλύσεως...».

Ποῖα εἶναι αὐτὰ τὰ «πολλὰ ζητήματα», περὶ ὧν ἐμερίμνα; Μήπως ἡ κινητοποίησις διὰ τὴν στέρωσιν τοῦ λαοῦ εἰς τὴν πίστιν τῶν Πατέρων; Μήπως ἡ ἀντιμετώπισις τοῦ ὄργιου τῶν αἰρέσεων καὶ τῶν ἀθεϊστικῶν ἰδεῶν καὶ κινήσεων καὶ τῆς ἐπιπολαζούσης διαφθορᾶς. Μήπως ἡ ἀνάληψις προσπαθείας διὰ τὴν σταθερὰν ἐμμονὴν τῶν Χριστιανῶν εἰς τὰ πατροπαράδοτα καὶ τὰ ὅσα ἀφοροῦν εἰς τὸ συμφέρον τῶν ψυχῶν; Ὅχι! Πᾶν τούναντίον! Τὰ πολλὰ ζητήματα τοῦ Μεταξάκη ἦσαν: «ἢ ἄθεος μεταστοιχείωσις τῶν πάντων», ἡ ἀνατροπὴ τῶν αἰωνίων θεσμῶν καὶ ὅλων ἐκείνων δι' ὧν χαρακτηρίζεται ἡ Ὀρθοδοξία, οἱ κομικὸι καὶ ἀσεβεῖς νεωτερισμοί, δι' οὓς εἶδομεν καὶ θὰ ἴδωμεν κατωτέρω, αὐτὰ ἦσαν τὰ «προβλήματα», τὰ ὁποῖα πρῶτος αὐτὸς ἀνεκίνηι, διὰ νὰ τὰ συνεχίσουν οἱ μετ' αὐτόν. Ποίους δὲ ἐννοεῖ, λέγων ὅτι «π ο λ λ α χ ὀ θ ε ν ὑ π ο δ ἔ δ ε ι κ τ α ι», εἰμὴ τοὺς ὁμοίους του μασῶνους καὶ κοσμικόφρο-

(21) Εἰς τὰς ὁποίας ὁ φιλοδοξία τυφλούμενος καὶ εἰς τὴν διαφήμισιν τοῦ ἐγώ του θυσιάζων τὰ πάντα, ὄφειλε τὴν διαδοχικὴν εἰς τὰ ὑπάτα τῶν ἐπὶ μέρους Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ἀξιώματα ἄνοδον αὐτοῦ.



νας και άσεβεις; (22). Αὐτὰ ἦταν τὸ φρόνημα καὶ τὸ συμ-  
φέρον τοῦ εὐσεβοῦς λαοῦ;

Ἐνῶ κάμνει λόγον εἰς τὴν ἐπιστολὴν περὶ «πολλῶν Ζη-  
τημάτων», εἰς τὴν συνέχειαν φθέγγεται μόνον διὰ «τὸ τ ο ὤ  
Ἡ μ ε ρ ο λ ο γ ί ο υ», λέγων:

«Ἐπειδὴ γὰρ ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς ἀμαρτολοῖς τῶν γενικῶν  
πολέμων καιροῖς προδηλοτέρα κατέστη ἡ ἀνάγκη τῆς χρήσεως  
ἐνὸς κοινοῦ μετὰ τῆς λοιπῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀμερικῆς ἡμε-  
ρολογίου, πάντα τὰ ὀρθόδοξα Κράτη, τέως ἐν ἀναμονῇ τῆς ἐπι-  
τεύξεως τρίτου τινὸς κρείττονος ἡμερολογίου διατελοῦντα, προε-  
θιμήθησαν προσχωρῆσαι ἀλληλοδιαδόχως εἰς τὸ Εὐρωπαϊκὸν Ἡ-  
μερολόγιον. Καὶ ἀφῆκε μὲν ἡ κρατικὴ αὐτῆ πρὸς τὸ Γρηγορια-  
νὸν Ἡμερολόγιον προσχώρησις ἄθικτον τὸ ἑορτολόγιον τῆς Ἐκ-  
κλησίας, τῆς χρήσεως τοῦ νέου ἡμερολογίου κηρυχθείσης ἐν ἰσχύϊ  
διὰ μόνας τὰς κοσμικὰς σχέσεις, προδήλον μὲντοι ἔστιν ὅτι οὐ σι-  
κρά προσγίγνεται ἐν τῷ βίῳ ἡ δ υ σ κ ο λ ί α ἐκ τῆς χρήσεως  
δύο ἡμερολογίων...».

Ἰδοὺ λοιπὸν ἐξ ἀρχῆς καὶ ἐπισήμως ἡ διακήρυξις, πῶς  
καὶ διατὶ εἰσῆχθη ὁ Νεοημερολογισμὸς μετὰ τῶν Ὀρ-  
θοδόξων διὰ τὰ ἔχουν «κοινὸν μετὰ τῆς Εὐρώπης καὶ Ἀ-  
μερικῆς ἡμερολόγιον» καὶ ὄχι διὰ τὰ περὶ ἀστρονομίας καὶ  
λοιπά, ὡς ἐξαπατοῦν τὸν λαόν, ἅτινα εἶναι ἐπιχειρήματα,  
τὰ ὁποῖα ἐφευρίσκουσι πάντοτε οἱ αἰρετικοὶ καὶ καινοτόμοι.  
Ποῖα δὲ «δ υ σ κ ο λ ί α» συμβαίνει ἐκ τῆς χρήσεως δύο ἡ-  
μερολογίων; Ὅλα τὰ ἔθνη τῆς γῆς καὶ τὸ πλεῖστον τῶν  
Ὀρθοδόξων χρησιμοποιοῦντες τὸ νέον ἡμερολόγιον διὰ  
τὰ κοσμικά, ἔχοντες δὲ ἄλλο διὰ τὰς ἑορτάς, ἔχουν δυσκο-  
λίαν, ἢ μᾶλλον καυχῶνται διὰ τὰ ἰδιαιτέρως; Ἄλλ' εἰς  
αὐτὰ τὰ «Πρακτικά» τοῦ ἰδίου «συνεδρίου» ἐγράφετο ἀκρι-  
βῶς τὸ ἀντίθετον· «Ἐν τῷ ἐσωτερικῷ ἐκκλησιαστικῷ καὶ  
ἐθνικῷ τῶν Ὀρθοδόξων βίῳ ὄχι μόνον δυσκολία τις ἐκ τῆς  
χρήσεως τοῦ παλαιοῦ ἡμερολογίου δὲν ὑπῆρχεν, ἀλλὰ τοῦ-  
ναντίον τὸ διαφέρον ἡμερολόγιον ἐχρησίμεισε δι' αὐτοὺς  
καὶ ὡς τις ἰδιαίτερος δεσμός, τονῶντων ἐπὶ πλέον τὴν ἐνό-  
τητα αὐτῶν ὡς ἰδιαιτέρας χριστιανικῆς ὀλότητος».

Ἐν συνεχείᾳ μεριμνᾷ διὰ τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ Νεοημε-  
ρολογισμοῦ ἐν τοῖς κοσμικοῖς καὶ τοῖς θρησκευτικοῖς διὰ

(22) Ὡς ὁ Κασσανδρείας Εἰρηναῖος ἔγραψεν, ὁ Μεταξάκης ἐνήγο-  
ρει οὕτως «εὐσητεῶν τὰ σποραδικῶς κατὰ τὸ ἀρέσκον ἐκάστω διακηρυσσ-  
όμενα ἐν περιοδικῶς καὶ τῷ ἡμερησίῳ Τύπῳ καὶ πλατυστόμῳ εὐκαί-  
ρως καὶ ἀκαίρως διαδιδόμενα».

σκοποὺς ὑλιστικούς, «ἀλλὰ καὶ πρὸς ἐξυπηρέτησιν ἐν γε-  
τούτῳ τῷ μέρει τῆς παγχριστιανικῆς ἐνότητος, πάντων τῶν  
ἐπικαλουμένων τῷ ὀνόματι Κυρίου ἑορταζόντων τὴν αὐ-  
τὴν ἡμέραν τὴν Γέννησιν αὐτοῦ καὶ τὴν Ἀνάστασιν...».

Ἰδοὺ πῶς ὁ πρωτεργάτης τῆς ἀποστασίας ἔκαμνε διὰ  
τοῦ Νεοημερολογισμοῦ «τὸ πρῶτον βῆμα» εἰς τὸν Οἰκου-  
μενισμόν. Ἦδη ἀπὸ τῆς πρώτης συνεδρίας τοῦ «συνεδρίου»  
τούτου ὠρίζε τὸν σκοπὸν του: «Διὰ τῆς μεταβολῆς τοῦ  
θρησκευτικοῦ ἡμερολογίου ἐπαυξάνομεν καὶ τὰ σημεῖα  
τῆς ἐπαφῆς πρὸς τὰς λοιπὰς χριστιανικὰς Ἐκκλησίας.  
Καὶ τὸ νέον τοῦτο σημεῖον τῆς ἐπαφῆς ὁσονδήποτε ἐξω-  
τερικὸν καὶ ἂν εἶναι, θὰ προξενήσῃ χαρὰν μεγάλην εἰς ὅ-  
λον τὸν χριστιανικὸν κόσμον».

Ὡς ἔγραφε καὶ τὸ τότε ἐπίσημον ὄργανον τοῦ Οἰκου-  
μενικοῦ Πατριαρχείου «ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ» (23),  
«Δὲν ἠθέλησαν νὰ συμμετάσχωσι τοῦ Πανορθοδόξου τού-  
του συνεδρίου αἱ Ἐκκλησίαι Ἱεροσολύμων, Ἀλεξανδρείας  
καὶ Ἀντιοχείας. Αἱ μὲν δύο πρῶται καὶ διότι δὲν ἀνε-  
γνώρισαν τὸν καλοῦντα τὸ συνέδριον ὡς κανονικῶς  
κατέχοντα τὸν Οἰκουμενικὸν Θρόνον, ἢ δὲ τρίτη διότι πάν-  
τως δὲν ἐθεώρησεν, ὅπως καὶ αἱ δύο ἄλλαι, συμφέρουσαν  
εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τὴν μελετωμένην διαρρύθμισιν τῶν Ἐκ-  
κλησιαστικῶν πραγμάτων».

Οὐδὲν τῶν Πατριαρχείων συμμετέσχεν, οὔτε αὐτὸ τῆς  
Κωνσταντινουπόλεως κανονικῶς. Εἰς τοιαύτης σημασίας  
θέματα, ἀφορῶντα εἰς τὴν ὅλην Ὀρθοδοξίαν, ἀντὶ νὰ συν-  
εδρεύσῃ καὶ ἡ ὅλη Ἱεραρχία τοῦ Πατριαρχείου, δὲν συμ-  
μετέσχεν οὐτε ἡ Σύνδοσις, διωρίσθη δὲ μόνον ἐν εὐ-  
τελεῆς ἀνδρείκελον τοῦ Μεταξάκη, ὁ Κυζίκου Καλλίνικος  
καὶ εἰς καθηγητῆς. Ἐκ δὲ τῶν τεσσάρων Ἐκκλησιῶν, αἰ-  
τινες ἔλαβον ὑπ' ὄψιν τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Μεταξάκη, σχε-  
δὸν οὐδεμία ἐστειλεν ἰδικούς της κανονικοῦς ἀντιπροσώ-  
πους, ἀλλὰ διώρισαν καὶ ξένους καὶ δὴ ἐκ τῶν ὑποκειμέ-  
νων εἰς τὸν ἴδιον ἢ ἀκαταλλήλους· ἢ τῆς Κύπρου τὸν φα-  
νατικὸν μασῶνον κατ' ἐξοχὴν Νεωτεριστὴν, Ὁριγενιστὴν  
καὶ φιλοθεατριστὴν μητροπολίτην Νικαίας Βασίλειον, ὅστις  
ἔγινε κατόπιν διάδοχος τοῦ Μεταξάκη βαναυσάτερος ἐκεί-  
νου· ἢ τῆς Ἑλλάδος τὸν Δυρραχίου Ἰάκωβον, ἐπίσης  
δεινὸν οἰκουμενιστὴν, ἢ τῆς Σερβίας τὸν Μαυροβουνίου

(23) Ἐκ τοῦ ὁποίου λαμβάνονται τὰ πλεῖστα τῶν ἐνταῦθα κεμένων.



Γαβριήλ και ένα λαϊκόν και ή της Ρουμανίας ένα αρχιμανδρίτην και ένα λαϊκόν. Έν τούτοις τὸ τοιοῦτον ἄθροισμα ὠνομάσθη «Πανορθόδοξον» και αἱ ἀποφάσεις του ἐνομίσθησαν ὡς ἀποφάσεις οἰκουμενικῆς συνόδου.

Περὶ τοῦ «Πανορθόδοξου συνεδρίου» τούτου και τῶν ἐνεργειῶν τοῦ Μεταξάκη ὁ Κασσανδρείας Εἰρηναῖος ἐγράφεν εἰς τὸ περίφημόν του «Υπόμνημα εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἑλλάδος» (14 Ἰουνίου 1929), ὡς ἐξῆς :

«Τὸ πνεῦμα τῶν νεωτερισμῶν και τῆς ἀνταρσίας κατὰ τοῦ εὔτε και καλῶς ἐν παντὶ ἔχοντι κανονικοῦ καθεστῶτος τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐνεσαρκώθη ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ μοιραίου Πατριάρχου Μελετίου Μεταξάκη, ὅστις νόθετῶν τὰ σποραδικῶς κατὰ τὸ ἀρέσκον ἐκάστῳ διακηρυσσόμενα ἐν περιοδικοῖς και τῷ ἡμερησίῳ Τύπῳ και πλατυστόμῳ εὐκαίρως και ἀκαίρως διαδιδόμενα, και ἰκανοποιῶν ἁμαρτωλὰς θελήσεις και ἰδιοτελεῖς ἐπιθυμίας ἀλλοδόξων Ἐκκλησιῶν και μυστικῶν ἐταρειῶν, εἰς τὰς ὁποίας ὁ φιλοδοξία τυφλούμενος και εἰς τὴν διαφήμησιν τοῦ ἐγὼ του θυσιάζων τὰ πάντα ὄφειλε τὴν διαδοχικὴν εἰς τὰ ὑπάτα τῶν ἐπὶ μέρος Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ἀξιώματα ἀνοδοῦν αὐτοῦ, συνεκάλεσε τὸ ἀσυνήθει τίτλῳ και ἐκκλησιαστικῇ φρασεολογίᾳ τιτλοφορούμενον Πανορθόδοξον Συνέδριον, κατ' ἀλήθειαν δὲ ἀντορθόδοξον τοιοῦτον, κατὰ Μάϊον τοῦ 1923 ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἔνθα, ἐπὶ προφανεῖ και ἀσεβεῖ καταπατήσει τοῦ 34 Ἀποστολικοῦ Κανόνος ἐντελλομένου· «Τοὺς ἐπισκόπους ἐκάστου ἔθνους εἰδέναι χρὴ τὸν ἐν αὐτοῖς πρῶτον, και ἡγεῖσθαι αὐτὸν ὡς κεφαλὴν, και μηδὲν τι πράττειν περιττὸν ἀνευ τῆς ἐκείνου γνώμης... Ἀλλὰ μηδὲ ἐκεῖνος ἀνευ τῆς πάντων γνώμης ποιεῖτω τι, οὕτω γὰρ ὁμόνοια ἔσται, και δοξασθήσεται ὁ Θεός, διὰ Κυρίου, ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι ὁ Πατὴρ, και ὁ Υἱός, και τὸ Ἅγιον Πνεῦμα», — και τὸ Ἐκκλησιαστικὸν Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον παρὰ πᾶσαν σχετικὴν ἀπαγόρευσιν διὰ τοῦ Γρηγοριανοῦ ἀντικατέστη· και τὴν ἀντικατάστασιν τοῦ ἀποφάσει τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου συνταχθέντος αἰωνίου διὰ τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν Πασχεαλίῳ ἀπεφάσισε και εἰς τὰ ἀστεροσκοπεῖα Βουκουρεστίου, Βελιγραδίου και Ἀθηνῶν, ἀνέθηκε τὸν καταρτισμὸν ἀστρονομικῶς τελειότερου τοιοῦτου· και τὴν κουρὰν τῆς κόμης και τὴν ἀντικατάστασιν τῆς σεμνῆς κληρικῆς ἐνδυμασίας διὰ τῆς τῶν Ἀγγλων Παστόρων ἐπέτρεψε· και τὸν γάμον τῶν ἱερωμένων και τὴν δευτερογαμίαν αὐτῶν ἀντικανονικῶς εἰσήγαγε· και τὸν γά-

θορισμὸν τῶν ἡμερῶν τῆς νηστείας και τὸν τρόπον τῆς τηρήσεως αὐτῶν εἰς τὴν κρίσιν τῶν ἐπὶ μέρος Ἐκκλησιῶν ἐνεπιστεῖθη, καταστρέφων οὕτω τὴν ὁμοιομορφίαν και εὐταξίαν τὴν ἐπικρατοῦσαν ἐν ταῖς ἐπὶ μέρος Ἀυτοκεφάλαις Ὁρθοδόξαις Ἐκκλησίαις τῆς Ἀνατολῆς.

Οὕτω δὲ ἐνεργῶν διάπλατα ἤνοιξε τὰς πύλας πρὸς πάντα νεωτερισμὸν καταργῶν οὕτω τὸ διακριτικὸν γνώρισμα τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, καθ' ὃ αὕτη διετήρει ἀπαρχαράκτως και ἀκαινοτομήτως πᾶν ὅ,τι παρέλαβε παρὰ τοῦ Κυρίου, τῶν Ἀποστόλων, τῶν Πατέρων, τῶν Οἰκουμενικῶν και Τοπικῶν Συνόδων.

Τὸ διακριτικὸν δὲ τοῦτο γνώρισμα ἀποτελεῖ τὴν καύχησιν παντὸς ἀληθινοῦ Ὁρθοδόξου τέκνου τῆς Ἐκκλησίας και τὴν Ἐπίδα παντὸς ἀληθοῦς ἐπιστήμονος Θεολόγου οἰασθήποτε Χριστιανικῆς ὁμολογίας, ὅτι ἡ Πρεσβυγενῆς Ἀνατολικῆ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἡμέραν τινα θέλει χρησιμεύσει ὡς θάσις ἐνώσεως τῶν διαφόρων Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν και ὁμολογιῶν...».

Περαιτέρω δὲ κακίζων τὴν ἀνταρσίαν και παρανομίαν αὐτοῦ, λέγει: «Ποῖον δικαίωμα εἶχεν ὁ ἔπηλος οὗτος ἀνευ τῆς γνώμης τῶν ἐπὶ μέρος Μητροπολιτῶν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου νὰ συγκαλέσῃ Πανορθόδοξον Συνέδριον; Και κατὰ ποῖον νόμον ἢ κανόνα ὁ ἀρχηγὸς μιᾶς ἐπὶ μέρος Ἐκκλησίας ἀπεφάσισε τὴν ἀκύρωσιν ἀποφάσεως ὄλων τῶν Πατριαρχῶν τῆς Ἀνατολῆς, γενομένης ἐν τῇ ὑπὸ τῶν ἐξεχόντων μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως Ἐκκλησιαστικῇ Ἱστορίᾳ Πατριαρχῶν, Ἱερεμίου τοῦ Β' Κωνσταντινουπόλεως, τοῦ Ἀλεξανδρείας Μελετίου τοῦ Πηγᾶ, τοῦ Ἀντιοχείας Ἰωακείμ και Ἱεροσολύμων Σωφρονίου, ἐπὶ τοῦ ζητήματος τοῦ ἡμερολογίου και Πασχαλίου;

Ἐπιτρέπεται ἡ ἀκύρωσις ἀποφάσεως μείζονος Δικαστηρίου ἐν τοῖς πολιτικοῖς ὑπὸ ἐλάσσονος; Δικαιοῦται τὸ Πρωτοδικεῖον λόγου χάριν νὰ ἀνατρέψῃ ἀπόφασιν τοῦ Ἐφετείου; Τοὺς ἀσεβοῦντας ἀπέναντι τοῦ καθεστῶτος τῆς ἰδίας Ἐκκλησίας ἐπισκόπους δὲν σέβονται οὔτε οἱ ἄρχοντες οὔτε ὁ λαός. Τοὺς ἐκλαϊκεύοντας τοὺς ἱερεῖς τοῦ Ὑψίστου και διὰ διαφόρων καινοτομιῶν ἐκτροχιάζοντας τὴν Ἐκκλησίαν ἀπὸ τῆς ἱερᾶς και ἁγίας Βασιλικῆς ὁδοῦ, ἦν διεχάραξαν αὕτῃ Πατέρες θεόφρονες και Σύνοδοι θεοσύλλεκτοι, ἐξευτελίζει και περιφρονεῖ ὁ λαός. Ἴδου ποῦ κεῖται τὸ βαθύτερον αἴτιον τῆς κακοδαμονίας τοῦ κλήρου...».

Εἰς τὰ πρακτικὰ τοῦ περιβοήτου αὐτοῦ «Συνεδρίου» φαίνεται, ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, ὅτι ἡ ὄλη κατασκευὴ του και αἱ θεοστυγεῖς «ἀποφάσεις» του, οὐδὲν ἄλλον ἦσαν



ειμή ή εισαγωγή εις τόν αντίθεον Οικουμενισμόν, ή κατάργησις τών θεσμών τής Ὁρθοδοξίας και ὁ πλησιασμός πρὸς τοὺς προτεστάντας και λοιποὺς αἰρετικούς, διὰ νὰ γίνουσι ἓνα μὲ αὐτοὺς, νὰ χωρίσουν δηλαδὴ τοὺς Ὁρθοδόξους ἀπὸ τὸν Θεόν. Παραθέτομεν ἐξ αὐτῶν μερικὰ μόνον στοιχεῖα τής οἰκουμενιστικῆς προδοσίας και ἀσεβείας.

Εἶδομεν, ὅτι ἀπ' αὐτῆς τής ἐπιστολῆς, δι' ἧς ὁ Μεταξάκης ἐκάλει διὰ τὸ συνέδριον τοῦτο, τὸν Νεοημερολογισμὸν ὑπέβαλλε «πρὸς ἐξυπηρέτησιν ἔν γε τούτῳ τῷ μέρει τής παγχριστιανικῆς ἐνότητος»! Ὅποιας ἐνότητος; Ἐν Ὁρθοδοξίᾳ; Πᾶν τούναντίον διὰ τής καταργήσεως τών τής Ὁρθοδοξίας και παραδοχῆς ἐκείνων τών αἰρετικῶν.

Ὅπως ἔλεγεν ὁ ἴδιος εις τὴν ἐναρκτήριον προσφώνησίν του:

«Τὴν ἐνότητα διατηρηθεῖσαν ἐπὶ δεκατρεῖς συναπτοὺς αἰῶνας διέσπασεν ἀπὸ τριῶν και ἡμίσεως αἰῶνων ἡ μονομερῆς ἀπόφρασις τοῦ Ἀρχηγοῦ μᾶς μεγάλης χριστιανικῆς Ἐκκλησίας. Πιπτεύομεν ὅτι ἦλθεν ἡ ὥρα τής ἐκ νέου ἀποκαταστάσεως τής ἐνότητος τών Χριστιανῶν τοῦλάχιστον ἐν τῷ σήμερῳ τούτῳ».

Περὶ τούτου ἔγραφε σχετικῶς και ὁ προαναφερθεὶς Ἱηρναῖος:

«Κόπτεται ὁ κύριος Μεταξάκης ἐν τινι τῶν εἰσηγήσεων αὐτοῦ ἐν τῷ Πανορθόδοξῳ Συνεδρίῳ, διότι ὁ Πάπας Γρηγόριος ὁ Π' διὰ τής παρατόλμου καινοτομίας τής ὑπ' αὐτοῦ εισαγωγῆς εις τὴν Δυτικὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου διέσπασε τὴν ἐνότητα ἐν τῷ ἑορτολογίῳ και ἠνοιξε τὸ χάσμα τὸ διαχωρίζον ἀμφοτέρους τὰς Ἐκκλησίας ζῆτεῖ δὲ παραδόξως διὰ τής ἀποδοχῆς τής Παπικῆς καινοτομίας, ὅπως γεφυρώσῃ τὸ διανοιχθὲν ὑπὸ τοῦ Παπικοῦ ἡμερολογίου χάσμα!»

Δηλαδὴ, ἀντίστροφα τὰ πράγματα! Ἄντι νὰ ἐπιστρέψῃ ὁ παρανομήσας διὰ νὰ γίνῃ ἐνότης, νὰ παρανομοῦν οἱ Ὁρθόδοξοι, διὰ... ἐνότητα ἐν παρανομίᾳ! Καὶ ἐνόμισεν ὅτι αὐτὸν ἐπερίμενεν ἡ οἰκουμένη νὰ ἀποκαταστήσῃ τὰ πράγματα!

Εἶδομεν ἐπίσης, ὅτι ἀπὸ τής πρώτης συνεδρίας τούτου ἐφθέγγετο οὗτος, ὅτι «Διὰ τής μεταβολῆς τοῦ θρησκευτικοῦ ἡμερολογίου ἐπαυξάνομεν και τὰ σημεῖα τής ἐπαφῆς πρὸς τὰς λοιπὰς χριστιανικὰς ἐκκλησίας».

Οἰκουμενιστικῶς ὁμιλῶν ὁ Μεταξάκης ἐν αὐτῷ, ἔλεγεν Ἐώρα πρόκειται νὰ σκεφθῶμεν ἐπὶ τοῦ σημείου τοῦ

ἀφορῶντος εις τὴν ἐξεύρεσιν νέου ἡμερολογίου και τὸ σημεῖον τοῦτο θὰ ἀπασχολήσῃ ἡμᾶς ὡς μέλη τής παγχριστιανικῆς ἀδελφότητος»<sup>(24)</sup>.

Ὁ Ἀγγλικανὸς «ἐπίσκοπος» Ὁξφόρδης GORE, «Πρόεδρος τής Ἐπιτροπῆς τής κινήσεως διὰ τὴν ἔνωσιν τών Ἐκκλησιῶν», ταξειδεύων εις τὰς Ἀνατολικὰς χώρας, «τυχαίως» δὲ εὑρεθεὶς εις Κωνσταντινούπολιν γινομένου τοῦ «συνεδρίου», ἐζήτησε νὰ παρευρεθῇ εις αὐτό, γενομένης εὐμενῶς δεκτῆς τής ἐπιθυμίας του ὑπὸ τοῦ Μεταξάκη. Προσελθὼν εις τὴν Ε' συνεδρίαν (23 Μαΐου 1923), «καταλαμβάνει θέσιν ἐκ δεξιῶν τοῦ Πατριάρχου». Εἰς διαλογικὴν συζήτησιν Πατριάρχου και Ἀγγλικανοῦ ἐνώπιον τοῦ «Πανορθόδοξου συνεδρίου», ἐλέχθησαν σὺν ἄλλοις και ταῦτα:

— Πατριάρχης: Μεταξὺ τών Ζητημάτων, τὰ ὁποῖα θὰ μᾶς ἀπασχολήσουν, ἔχομεν καταγράψει και τὰ ἀφορῶντα εις τὴν ἔνωσιν ὅλων τών Ἐκκλησιῶν και ἰδιαίτερος εις τὴν ἔνωσιν τής Ὁρθοδόξου και τής Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας. Γνωρίζομεν τὴν ὑμετέραν Σεβασμιότητα, ὅτι ἐπιθυμεῖ διακαῶς τὴν ἔνωσιν και ὅτι ἐργάζεται ἀνευδότητος δι' αὐτό, θὰ χαρῆ δὲ ἀναμφιβόλως πληροφορουμένη ἐπὶ συνεδρίας τοῦ Πανορθόδοξου Συνεδρίου, ὅτι ὁ πόθος τής ἐνώσεως και ἡ πίστις εις τὸ δυνατόν αὐτῆς ἐν μέλλοντι προσεχεῖ ἠύξησε σημαντικῶς εις ὅλας ἐν γένει τὰς Ὁρθόδοξους Ἐκκλησίας.

— Ὁ Ἀγγλικανός. Δι' ἡμᾶς τοὺς ἐν τῇ Δύσει θὰ ἦτο μεγάλη πνευματικὴ εὐχαρίστησις νὰ εὑρεθῶμεν εις θέσιν, ὥστε νὰ συνεορτάζωμεν τὰς μεγάλας χριστιανικὰς ἑορτάς, τής Γεννήσεως, τής Ἀναστάσεως και τής Πεντηκοστῆς. Ἐγένετό τι τὸ ὁποῖον ἀφορᾷ τὴν προσέγγισιν τών δύο Ἐκκλησιῶν, τής Ὁρθοδόξου και τής Ἀγγλικανικῆς, και τὸ ὁποῖον ἐπλήρωσε χαρᾶς τὴν καρδίαν μου. Τὸ γεγονός τοῦτο<sup>(25)</sup> ἀποτελεῖ ἐν βῆμα πρὸς τὴν ἔνωσιν τὸ δεῦτερον βῆμα θὰ μᾶς κάμῃ τὸ ἡμερολογιακὸν ζήτημα, τὸ ὁποῖον θὰ μᾶς φέρῃ εις τὸν συνεορτασμὸν τών ἑορτῶν. Θὰ ἦτο καλὸν νὰ ἐπιτευχθῇ μία διαρρῦθμισις ἡμερολογιακῆ

(24) Βεβαίως, ὄχι ὡς μέλη τής Ὁρθοδοξίας, ὡς μέλη «ἀδελφότητος» μασωνοειδοῦς.

(25) Ἐννοεῖ τὴν ἀναγνώρισιν τών Ἀγγλικανικῶν χειροτονιῶν.



τοιαύτη, ή όποία νά συντελέση ώστε όλοι οι Χριστιανοί νά συνεορτάζωμεν ταυτοχρόνως τό άγιον Πάσχα.

— Πατριάρχης· Θά παρακαλέσω τήν Ύμετέραν Σεβασμιότητα νά ανακοινώση εις τόν άρχιεπίσκοπον Κανταουρίας ότι είμεθα διατεθειμένοι νά δεχθώμεν τό νέον ήμερολόγιον, τό όποιον θά έξευρίσκετο υπό τής Δύσεως...» (26).

Ύπάρχει όμοιον προηγούμενον εις τήν ιστορίαν τής Έκκλησίας, συνεδριαζόντων Όρθοδόξων, νά προσέρχεται και γίνεται δεκτός μετ' εύμενείας και τιμών ό φοβερός και ύπουλος αίρετικός και νά κάμνη και εισηγήσεις και ύποδείξεις και νά του διδεται ή βεβαίωσις ότι προθύμως θά γίνη κατά τά θελήματα έκείνων;

Συνεχώς επαναλαμβάνεται εις τά πρακτικά του «συνεδρίου», ότι τό επιζητούμενον ήτο: «ό έν τή αὐτῇ ήμέρᾳ έορτασμός τής Γεννήσεως και τής Άναστάσεως του Χριστου υπό πάντων των εις αὐτόν πιστευόντων» (και έννοεί με τούτο και όλα τά άθροίσματα των δυσσεβών αίρετικών, χάριν των όποιων έγινε).

«Ό ταυτόχρονος παρά πάντων, ει δυνατόν, των χριστιανών συνεορτασμός των μεγάλων και κοσμοσωτηρίων τής ήμετέρας πίστεως γεγονότων».

«Η ανάγκη του ταυτοχρόνου έορτασμού των μεγάλων χριστιανικών έορτών, των Χριστουγέννων και του Πάσχα, υπό πάντων των χριστιανών τονίζεται ιδιαίτερος και έν τή προς τας Αὐτοκεφάλους Έκκλησίας προσκλήσει του Οικουμενικού Πατριαρχείου εις τήν παρούσαν Διορθόδοξον Έπιτροπήν. Ό ταυτόχρονος έορτασμός θά άρη τας υλικάς ζημίας του λαου, αιτινες προκύπτουσι νύν εκ του διπλου έορτασμού και τής διπλής άργίας έν πολλαίς χώραις όπου είναι μικτός ό χριστιανικός πληθυσμός».

«Άλλος επί πλέον λόγος προς άμεσον εφαρμογήν και του Πασχαλιου είναι ή μεγάλη ήθικη σημασία και έντύπωσις ήν θά παραγάγη εις όλον τον πεπολιτισμένον κόσμον ή δια τής άβιάστου πρωτοβουλίας τής Όρθοδόξου Έκκλησίας προσέγγισις των δύο χριστιανικών κόσμων τής Άνατολής και τής Δύσεως έν τῷ έορτασμῷ των μεγάλων χριστιανικών έορτών...».

«Τό Πανορθόδοξον Συνέδριον διεκήρυξε τήν αλληλεγγύην τής Όρθοδόξου Έκκλησίας έν τῷ γενικωτέρῳ ζητήματι τής απο-

(26) Πῶς νά μη είναι ικανοποιημένοι και υπερήφανοι δι' αὐτόν οι αίρετικοί τής Δύσεως, ως προσελέγη, και νά μη εκφράζουν τόν ένθουσιασμόν των;

κτήσεως υπό του πεπολιτισμένου κόσμου ένός κοινου ήμερολογίου».

«Διά τής ύφ' ήμῶν αποκοπῆς των 13 ήμερῶν αποκαθίσταται ή χρονική ένότης(27) έν τῷ έορτασμῷ των Χριστουγέννων!»

«Η εισαγωγή του νέου Πανορθόδοξου Ήμερολογίου είναι ό πρώτος λίθος δια τό οικοδόμημα τής ένώσεως πασῶν των Έκκλησιῶν τοῦ Θεοῦ».

«Τό κοινόν πάντων των άγαθῶν θά είναι ή κοινή πάντων των εις τόν Κύριον πιστευόντων όμοφροσύνη και άδελφική ένωσις...».

Κατά πόσον ήτο χριστιανικόν όρθόδοξον αὐτό τό «συνέδριον» τής άνομίας, καταφαίνεται και από τας «αποφάσεις» τας όποιάς έξήνεγκε, δι' ὧν οι αιώνιοι θεσμοί τής Όρθοδοξίας και τής εκκλησιαστικής Ζωής καταπατοῦνται και καταργοῦνται με άσέβειαν και άναισχυντίαν πρωτοφανή. Πλήν τής περι ήμερολογίου, καθ' ήν «Άηλεϊφθησαν αι 13 ήμέραι του Ίουλιανου Ήμερολογίου», απέφασισε και ταῦτα :

Τήν αποδοχήν τυχόν άλλου μεταγενεστερου ήμερολογίου, τό όποιον «ήθελον αποδεχθῆ άπασαι αι Χριστιανικαι Έκκλησiai».

Νά συμφωνήσουν «έν ή περιπτώσει αι άλλαι Έκκλησiai συμφωνήσωσιν εις τήν αποδοχήν νέου ήμερολογίου άπαιτούντος τήν διακοπήν τής συνεχείας τής εβδομάδος».

«Ότι «Έφ' ὅσον θά επήρχετο κοινή συγκατάθεσις των Χριστιανικών Έκκλησιῶν, είναι πρόθυμοι νά κηρυχθῶσιν υπέρ τής μονιμοποιήσεως τής έορτῆς του Πάσχα».

«Θεωρεῖ κατ' άρχήν επιτρεπόμενον τόν γάμον των ιερέων και διακόνων μετὰ τήν χειροτονίαν».

«Θεωρεῖ επιτρεπόμενον τόν δεύτερον γάμον εις τούς συνεπεία θανάτου χηρεύσαντας ιερείς και διακόνους».

Όρίζει κατώτατον έτος ήλικίας δια τήν χειροτονίαν διακόνου τό 21ον, πρεσβυτέρου τό 24ον, επισκόπου τό 30όν.

«Όπως κείρηται ή κόμη των κληρικῶν, και ὅπως ή έν τῇ κοινωνίᾳ έξωτερική περιβολή αὐτῶν, μη απομακρυνομένη του ρυθμου τής ένδυμασίας των λαϊκῶν, τηρη άπαρεγκλίτως τας περιχρωμάτων και πολυτελείας άρχαίας κανονικας διατάξεις».

«Η μοναχική εὐχή συνισταμένη εις τό μικρόν και μέγα σχῆ-

(27) Ένδιαφέρονται δια «συνεορτασμών» με τούς κακοδόξους, καταστρέφοντες τόν συνεορτασμόν των Όρθοδόξων!



μα θεωρείται υποχρεωτικῶς τηρητέα ἰσοβίως, ἐφ' ὅσον ἐδόθη οὐ-  
χὶ ἐνωρίτερον τοῦ 25ου ἔτους τῆς ἡλικίας.

«Ἐπαφίεται εἰς τὰς ἐπὶ μέρους Ἐκκλησίας ὅπως ρυθμίζωσιν  
ἐκάστοτε τὸν χρόνον τοῦ μετ' ἀργίας ἑορτασμοῦ τῶν ἐν μέσῳ  
τῆς ἑβδομάδος συμπιπτουσῶν ἑορτῶν τῶν ἁγίων».

Τὴν κατάργησιν τῶν νηστειῶν καὶ τὴν κοινωνίαν τούτων  
ὡς βούλεται ἕκαστος ἐπίσκοπος.

Ἐτέθησαν ἀκόμη καὶ θέματα περὶ περιορισμοῦ τῶν κωλυ-  
μάτων τοῦ γάμου, περὶ συντομεύσεως τῶν Ἱερῶν Ἀκολουθιῶν,  
περὶ μεταθέσεως εἰς τὴν Κυριακὴν τῶν ἐντὸς τῆς ἑβδομάδος συμ-  
πιπτουσῶν ἑορτῶν καὶ ἄλλα.

Ἐνῶ δὲ ἔφασκεν ὁ Μεταξάκης, ὅτι :

«Πρέπει νὰ λεχθῆ σαφῶς ὅτι ἡμεῖς δὲν εἴμεθα συγκεκρι-  
τημένοι εἰς Σύνοδον, ἧς αἱ ἀποφάσεις θὰ ἤξιουν νὰ ἐφαρμοσθῶ-  
σιν ὡς κανονικαὶ διατάξεις καὶ ὅτι «Αἱ ληφθεῖσαι ἀποφάσεις δὲν  
εἶναι ἀφ' ἑαυτῶν ἐκτελεσταί, ἀλλ' ἔχουσιν ἀνάγκην τῆς ἐγκρί-  
σεως τῶν Ἱερῶν Συνόδων τῶν ἐπὶ μέρους Ἀγίων τοῦ Θεοῦ Ἐκ-  
κλησιῶν», ἐν τούτοις κατὰ τὴν λήψιν ἐκάστης ἀποφάσεως» ἐλέ-  
γετο ὅτι «Τὸ μέτρον τοῦτο λογίζεται κανονικῶς ἔγκυρον μέχρι  
τῆς συγκλήσεως Πανορθόξου Συνόδου, ἣτινι μόνῃ ἀπόκειται  
ὅπως περιβάλλῃ τὴν διάταξιν ταύτην διὰ κύρους καθολικοῦ».

Τὰς τοιαύτας ἀποφάσεις καὶ τὸν τρόπον ἐκτελέσεως  
τῶν ἔχων ὑπ' ὄψιν ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ Πατριαρχείου Σερ-  
βίας, ὁ Ἀχρίδος Νικόλαος, εἰς τὴν λεγομένην «Προσύνο-  
δον» ἐν Βατοπεδίῳ Ἁγίου Ὁρους (8-23 Ἰουνίου 1930),  
ἔλεγεν :

«Ἐχόντες πικρὰν τὴν πείραν ἐξ ἄλλης συσκέψεως, ἀναγκα-  
ζόμεθα νὰ εἴμεθα ὡμῶς εἰλικρινεῖς. Εἶναι γνωστὸν ὅτι αἱ ἀποφά-  
σεις τῆς Συνελεύσεως ἐκείνης, καίπερ μὴ γενόμεναι ἀποδεκταί,  
ἔθεωρήθησαν ὡς ἀποφάσεις Οἰκουμενικῆς Συνόδου, καὶ τοῦτο  
ἐδημιούργησεν εἰδός τι σχίσματος. Μήπως ἡ παρούσα συνέλευ-  
σις ἔχει σχέσιν τινὰ πρὸς τὸ Πανορθόξον συνέδριον Κωνσταν-  
τινουπόλεως, ἐκ τοῦ ὁποίου προῆλθον αἱ τοῖς πᾶσι γνωσταὶ ἀνω-  
μαλῖαι; Ἡ Ἐκκλησία τῆς Σερβίας ἐξεπλάγη ἰδοῦσα τὰς ἀποφά-  
σεις τοῦ συνεδρίου ἐκείνου τιθεμένας εἰς πρᾶξιν καὶ ἐφαρμογὴν».

Τὸ γελσίον δὲ, καὶ διὰ νὰ φανῆ ἡ ἀναίδεια τοῦ Μετα-  
ξάκη, εἰς τὸ ἐπίσημον ὄργανόν του ἐγράφετο ὅτι :

«Ἐκ τῶν Ἐκκλησιῶν ἐνέκρινε τὰς ἀποφάσεις τοῦ Πανορθο-  
δόξου Συνεδρίου ἡ Ἐκκλησία Κωνσταντινουπόλεως!... Αἱ λοι-  
παί, πρὸς τὰς ὁποίας καὶ ἀνεκοινώθησαν αἱ ἀποφάσεις, ἦ δὲν  
ἀπηγγήσαν εἰσέτι, ἢ ἀπαντήσασαι εἰς τὴν Μ. Ἐκκλησίαν ἐδήλω-

σαν, ὅτι δὲν θεωροῦσι τὸν χρόνον τοῦτον ἐκείνον κατὰ τὸν ὁποῖον  
πρέπει νὰ τεθῶσιν εἰς ἐφαρμογὴν αἱ ἀποφάσεις αὐταί».

Σημειωτέον, ὅτι κατὰ τὰς ἐπὶ τῇ λήξει προσφωνήσεις,  
ὁ Νικαίας Βασίλειος, μέγας καὶ φανα-  
τικὸς μασῶνος καὶ νεωτεριστῆς, ἀπευ-  
θύνεται ὡς ἐξῆς: «Παναγιώτατε Οἰκουμενικὲ Πατριάρχα,  
τιμιώτατοι Ἐταῖροι...». Προσφώνησις ἥκιστα  
Ὀρθόδοξος, μᾶλλον δὲ μασωνικὴ καὶ τὸ ὅλον περιεχόμε-  
νον τῆς προσφωνήσεώς του ἦτο μασωνικῆς ὑφῆς. Νὰ ἦ-  
ταν ἄρα γε ὅλοι μασῶνοι οἱ συγκροτήσαντες αὐτὸ τὸ συνέ-  
δριον; καὶ ἐπομένως κατάλληλος ἢ προσφώνησις; Οἱ κο-  
ρυφαῖοι εἶναι βέβαιοι ὅτι ἦσαν τοιοῦτοι. Ἴδου ποῖων τὰς  
ἀποφάσεις ἐκτελοῦν καὶ συνεχίζουν καὶ εἰς ποίους οὐρα-  
γοῦν οἱ Νεοημερολογίται.

## ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ ΕΝΘΟΥΣΙΑΣΜΟΣ ΤΩΝ ΔΥΣΣΕΒΩΝ

**Δ**ΙΑ ΤΟ «Πανορθόξον Συνέδριον» τοῦτο καὶ τὰς «ἀ-  
ποφάσεις» του, ἐξέφρασαν καὶ πάλιν τὴν μεγάλην  
χαρὰν καὶ σφοδρὰν ἱκανοποίησιν τῶν οἱ κοσμικοὶ κύ-  
κλοι τῆς Εὐρώπης καὶ οἱ αἰρετικοί, χάριν τῶν ὁποίων, ἄλ-  
λωστε, ἐγίνοντο πάντα ταῦτα καὶ πρὸς τοὺς ὁποίους ὁ  
Μεταξάκης ἔσπευσε νὰ τὰ ἀνακοινώσῃ. Ὡς ἔγραφε τὸ ἐπί-  
σημον ὄργανον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου :

Ὁ «ἀρχιεπίσκοπος» Οὐψάλης Νάθαν Σόνδερμπλομ<sup>(28)</sup>,  
ἔγραφε πρὸς Μεταξάκην :

«Εὐχαρίστως ἐνωτίσθην τὴν ἀνακοίνωσιν ἣν τὸ Πατριαρ-  
χεῖον Κωνσταντινουπόλεως ἀπέστειλέ μοι καὶ χαίρω, διότι τὸ Πα-  
νορθόξον Συνέδριον κατέληξεν εἰς τόσον μεγάλα ἀποτελέσμα-  
τα. Φρονῶ ὅτι τὸ Πατριαρχεῖον Κωνσταντινουπόλεως ἔχει μεγα-  
λυτέραν ἀποστολὴν ὅσην δὲν εἶχε ποτὲ κατὰ τὴν μακρὰν αὐτοῦ  
ἱστορίαν...».

Κατὰ τοὺς «Ἐκκλησιαστικοὺς Καιροῦς» τοῦ Λονδίνου: Ἡ  
εἰσαγωγή τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου τυγχάνει μόνον μέρος  
τῆς παγκοσμίου πρὸς τὸ ὁμοίμορφον καὶ τὴν ἀπλότητα τοῦ ἡμε-  
ρολογίου κινήσεως...».

Ἐἰς τοὺς «Τάξις» τοῦ Λονδίνου καταχωροῦνται αἱ ἀποφάσεις  
τοῦ Πανορθόξου Συνεδρίου αἱ σχετικαὶ πρὸς τὴν ἡμερολογια-  
κὴν μεταρρύθμισιν. Ἐν τοῖς αὐτοῖς γράφεται περὶ τῆς μελλού-

(28) Ὁ μέγας δημιουργὸς καὶ προσθητῆς τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.



σης νὰ συνέλθῃ ἐν Γενεῇ διεθνoῦς — κοσμικῆς καὶ Ἐκκλησιαστικῆς — Ἐπιτροπῆς πρὸς λύσιν τοῦ αὐτοῦ ζητήματος ἀπὸ ἀπόψεως τοῦ κατὰ τὴν ἰδίαν ἡμερομηνίαν καὶ ἡμέραν τῆς ἐβδομάδος ἑορτασμοῦ τοῦ Πάσχα».

«Ἐφημερίδες τῆς Πράγας καὶ τοῦ Βερολίνου ἀναφέρουν ὅτι αἱ ὑπὸ τοῦ Πανορθοδόξου Συνεδρίου ληφθεῖσαι σχετικαὶ ἀποφάσεις ἐπὶ τοῦ ἡμερολογιακοῦ ζητήματος ἔχουσι κοσμοϊστορικὴν σημασίαν».

«Ὅλος ὁ Εὐρωπαϊκὸς Τύπος ἐξαίρει τὴν ἀπόφασιν τοῦ Πανορθοδόξου Συνεδρίου, καθ' ἣν τοῦτο οὐ μόνον ἀπεδέχθη τροποποίησιν τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου, ἀλλὰ καὶ ἐδήλωσεν ὅτι δὲν θὰ ἔφερον ἀντίστασιν τινα ἐὰν νέον ἡμερολόγιον ἐπροτείνετο παγκόσμιον, ἐν ἣ περιπτώσει τὸ τοιοῦτον παρεδέχοντο ὅλαι αἱ χριστιανικαὶ Ἐκκλησίαι...»

Ἴδου διατί καὶ χάριν ποίων εἰσήγετο ὁ Νεοημερολογισμός. Διὰ τὴν ἱκανοποίησιν τῆς ἰδικῆς του κοσμικῆς ματαιοδοξίας, διὰ «τὴν διαφήμησιν τοῦ ἐγῶ του» καὶ τὴν ἐεπιηρέτησιν τῶν σχεδίων τῆς μασωνίας ὁ ἀσεβὴς ἀντάρτης ἀρχιμασῶνος Μεταξάκης κατέστρεφε τὴν Ὁρθοδοξίαν διὰ τὴν ἱκανοποίησιν καὶ τὰ συμφέροντα τῶν κακοδόξων!

Περὶ τοῦ πῶς ἀντελαμβάνετο καὶ ἐσέβετο τοὺς Ἱερούς Κανόνας, τοὺς θεσμοὺς τῆς Ὁρθοδοξίας, τὴν αἰωνίαν πορείαν τῶν Πατέρων καὶ περὶ τοῦ εἰς ποίους ἐνδιεφέρετο νὰ «ἀρέσῃ», φανερῶνουν τὰ ὅσα ἐγράφοντο εἰς τὸ ἐπίσημον ὄργανόν του, ὅποια τὰ τοιαῦτα:

«Ὁ τρόπος τῆς τηρήσεως ταύτης ἢ ἐκείνης τῆς νηστείας, τὸ πατριαρχικὸν ἢ συνοδικὸν σύστημα ἐν τῇ διοικήσει τῆς Ἐκκλησίας, ὁ γάμος ἢ ἡ ἀγαμία τούτων ἢ ἐκείνων τῶν βαθμοῦχων τῆς ἱερωσύνης, ἢ τοιαύτη ἢ τοιαύτη ἐνδυμασία τοῦ κλήρου, ὁ ἑορτασμός τῶν χριστιανικῶν ἑορτῶν κατὰ τοῦτο ἢ ἐκεῖνο τὸ ἡμερολόγιον καὶ ἄλλα παρόμοια ἀνήκουν εἰς τὴν τάξιν τῶν στοιχείων ἐκείνων, τὰ ὅποια ἀποτελοῦσι τὸν ἐξωτερικὸν βίον τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὰ ὅποια ὡς τοιαῦτα, εἶναι δεκτικὰ μεταβολῆς... Τὸ Πανορθόδοξον Συνέδριον εἶναι μία πανηγυρικὴ διάψευσις τῆς κατὰ τῆς Ἀνατολῆς προσασπομένης κατηγορίας ὡς ἀμεταβλήτου»!!

Ἔστε οἱ δυσσεβεῖς αἰρετικοὶ εἶναι τὸ κριτήριον περὶ τοῦ πῶς θὰ πορεύηται καὶ κρατῆ ἡ Ὁρθοδοξία! Ἀντιλαμβάνεται κανεὶς τί θὰ γίνῃ καὶ τί θὰ μείνῃ, ἂν «μεταβληθoῦν» ὅσα χαρακτηρίζονται ὡς ἀποτελοῦντα «τὸν ἐξωτερικὸν βίον τῆς Ἐκκλησίας».

Ἐνῶ συνεχίζοντο αἱ ἐργασίαι τοῦ συνεδρίου τούτου, τὴν 1ην Ἰουνίου 1923, πληθὸς πολὺ λαοῦ καθοδηγούμενον ὑπὸ ἀνθρώπων τοῦ Πατριαρχείου, εἰσβαλὼν εἰς αὐτό, ἐσυρβραίως τὸν Μεταξάκην διὰ νὰ τὸν ἐξώσῃ τοῦ Πατριαρχείου καὶ τὸν ὑποχρέωσῃ, εἰς παραίτησιν, διὰ τὰ κατὰ τῆς Ἐκκλησίας καθoύργα σχέδια τῶν μεταρρυθμίσεών του, μωλωπίσαντες αὐτόν· ὁ ὀφθαλμὸς του, ὅπου ἐκτυπήθη, ἐπρίσθη σοβαρῶς, κατὰ μαρτυρίαν τῶν τότε ἐκεῖ εὑρισκομένων. Ἐν τούτοις εἶχε τὸ σθένος ὁ παντολημτίας νὰ συνεχίσῃ, διὰ νὰ συμπληρώσῃ τὸ ἔργον του.

Σημειωτέον καὶ τοῦτο, ὅτι καθ' ὃν χρόνος αὐτὸς μέσα «συνεδρίαζε» διὰ τὴν βεβήλωσιν τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ συνευχεῖτο «εὐφραινόμενος λαμπρῶς», διότι, ὡς ἔγραφεν αὐτὸ τὸ ὄργανόν του, «Τοῦ Πανορθοδόξου Συνεδρίου ἐκάστη συνεδρία λήγει διὰ Πατριαρχικῆς Τραπέζης, ἐν ἣ ἅπαντες παρακάθηνται καὶ ἐν μιᾷ τῶν ὁποίων παρεκάθισε καὶ ὁ Ἄγγλος ἐπίσκοπος Γκορέ», εἰς τὸν αὐτὸν χρόνον εἰς τοὺς στρατῶνας καὶ τὰ πλοῖα καὶ τοὺς δρόμους τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἀπέθνησκον<sup>(29)</sup> κατὰ χιλιάδας οἱ ἐκ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας Ἕλληνες πρόσφυγες.

Τὴν δὲ 10ην Ἰουλίου 1923 ὁ Μεταξάκης, ἀφοῦ ἔσπειρεν ἀνέμους καὶ θυέλλας, ἐγκαταλείπει τὰ πάντα καὶ φεύγει ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν, διὰ νὰ συνεχίσῃ... ἄλλοῦ τὸ «ἔργον» τοῦ λύκου. Εἰσελθὼν ὡς κλέπτης καὶ ληστής καὶ ἐπὶ 18 περίπου μῆνας κατασχὼν τὸν οἰκουμηνικὸν θρόνον, εἰς τὸν ὅποιον εἶδομεν ποῖοι καὶ πῶς τὸν ἀνερρίχθησαν, ἀφοῦ ἐξετέλεσε «τὸ ἔργον του», φεύγει πάλιν ὡς κλέπτης καὶ ληστής, οὔτε Θεὸν φοβούμενος οὔτε ἀνθρώπους ἐντρεπόμενος.

(29) «Κατὰ τὴν ἐκθεσιν τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν, ἀπὸ τῆς 14 Φεβρουαρίου μέχρι τῆς 5 Ἀπριλίου ἀπέθανον ἐν ὄλῳ 2675 πρόσφυγες ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἔμειναν δὲ ἔτι εἰς τοὺς 12 καταυλισμοὺς ἐν ὄλῳ 20.325. Ἡ κατάστασις περιγράφεται οἰκτρὰ ὑποδεικνύονται δὲ διάφορα μέτρα πρὸς βελτίωσιν αὐτῆς. Οἱ θάνατοι τῆς τελευταίας ἐβδομάδος εἶχον κατέλθει εἰς 440 ἀπέναντι 580 οἴτινες εἶχον σημειωθῆ δύο ἐβδομάδας πρότερον».

Ἀκριβῶς δὲ αὐτὸν τὸν ἴδιον καιρὸν ἐπέλεξεν ὁ Μεταξάκης διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ἐγκλήματός του. Διότι, ὡς γνωστόν, «ὁ λύκος στὴ θαρρχειμωνιά χαίρεται». Καὶ αἱ τοιαῦτα κατὰ τῆς Ὁρθοδοξίας ἐπιβουλαὶ τεχνουργοῦνται εἰς καιρὸν τρομοκρατίας καὶ δυστυχίας, ὅποτε εἶναι φοβισμένος ὁ λαός, διὰ νὰ μὴ ἀντιδράσῃ ὁμοθυμαδόν.



“Όταν, κατ’ ἐντολήν του, εἰσήγετο τὸ Νέον ἡμερολόγιον εἰς τὰς κοσμικὰς σχέσεις τοῦ Πατριαρχείου καὶ τῶν ὑπ’ αὐτοῦ ἐξαρτωμένων ἰδρυμάτων, σχολῶν κλπ., πρὸ μιᾶς ἀκριβῶς ἑβδομάδος ἀπέθανεν ἡ μήτηρ του. Λέγεται δὲ ὅτι ὁ πατήρ του τὸν κατηράσθη, εἰπὼν ὅτε τὸν συνήντησεν” «ὅτι ἐγίνες πατριάρχης καὶ μᾶς ἐτίμησες, σ’ εὐχαριστοῦμεν” ὅτι ἄλλαξες τὸ ἡμερολόγιον καὶ ἔσχισες τὴν Ἐκκλησίαν νὰ ἔχῃς τὴν κατὰρα μου».

Ὁ αὐτὸς κατόπιν, κατὰ τὸν προαναφερθέντα τρόπον, εἰσεπήδησεν εἰς τὸν θρόνον Ἀλεξανδρείας καὶ κατήργησε καὶ ἐκεῖ τὸ Ἐορτολόγιον, τὸ ὁποῖον ἕως τότε (1929) ἦτο ἀμετάβλητον. Κενωθέντος τοῦ θρόνου Ἱεροσολύμων διὰ τοῦ θανάτου τοῦ Πατριάρχου Δαμιανοῦ, τῷ 1935, ὑπέβαλεν ὁ κακοῦργος ὑποψηφιότητα καὶ διὰ ἐκεῖ, διὰ νὰ συμπληρώσῃ «ὄλον τὸ ἔργον». Ἀποτυχῶν ὁμως, μετὰ ἔξ ἀκριβῶς ἡμέρας ἐξέψυξεν ἐκ λύπης, πορευθεὶς εἰς τὰ ἐκεῖσε δικαιωτήρια. Λέγεται δ’ ὅτι ἐξῆλθεν ἀπὸ τὰς φρένας του καὶ τρίζων τοὺς ὀδόντας ἐν ἀπελπισίᾳ καὶ ὑψῶν σχετλιαστικῶς τὰς χεῖρας, οἴμωζε γοερῶς: «ἀλλοίμονον, ἔσχισα τὴν Ἐκκλησίαν, κατέστρεψα τὴν Ὁρθοδοξίαν» καὶ οὕτως ἐξέχρεμψε τὴν ψυχὴν, ἀξια ὧν ἐπραξεν ἀποληψόμενος, τοῦ ὁποῖου τὴν τύχην ἐζήλωσαν καὶ θὰ συμμερισθοῦν οἱ ὅμοιοι αὐτῷ οἰκουμενισταί.

### «ΜΕ ΤΟ ΤΣΕΚΟΥΡΙ»

**Η** ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ «ἱστορία» χαρακτηρίζει τὸν τρόπον, καθ’ ὃν ἐσκέπτετο καὶ ἐνήργει ὁ Μεταξάκης φανερώνει πῶς ἀντιμετώπιζε τὴν Ὁρθοδοξίαν καὶ τοὺς θεσμούς της καὶ δεικνύει ἄν θεαρέστως, διὰ τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ, τὴν ὠφέλειαν τῆς Ἐκκλησίας, τὴν σωτηρίαν τῶν ψυχῶν «εἰργάζετο». Οὗτος, ὡς γνωστὸν, ἔκαμεν ἐναρξιν ἀναρριχήσεώς του εἰς τοὺς ἐκκλησιαστικούς θρόνους ἀπὸ τὴν Μητρόπολιν Κιτίου τῆς Κύπρου. Οἱ Κύπριοι, οἱ ὁποῖοι μετέχουν ὅλοι εἰς τὴν ψηφοφορίαν ἐκλογῆς τῶν μητροπολιτῶν, οὐδέποτε ψηφίζουν μὴ Κυπρίους. Ἐν τούτοις τὸν Μεταξάκην, γνωρίσαντες οἱ μασῶνοι τῆς Λάρνακος (Κιτίου) ὅτι εἶναι καὶ αὐτὸς μασῶνος<sup>(30)</sup>, ὅταν οὗτος

(30) Τοιοῦτος, ὡς ἐλέχθη ἐν τοῖς πρόσθεν, ἔγινε τὴν 15 Μαγίου 1910 εἰς τὴν Στοάν «Ἀρμονία» τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

ἐπεσκέφθη τὴν Κύπρον ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων διὰ τὸ «Ἀρχιεπισκοπικὸν Ζήτημα» (1901-1910), μετ’ ὀλίγον τὸν ἐπέβαλον καὶ τὸν μετέφεραν μητροπολιτὴν Κιτίου.

Εἰς τὴν μητρόπολιν αὐτὴν ὑπάγεται ἡ Μονὴ Σταυροβουνίου. Ἱερομόναχος τῆς Μονῆς ταύτης εἶχεν ὑπηρετήσει ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ Μεταξάκη εἰς ἄλλην Μονὴν ἐπὶ τινα καιρὸν καὶ εἶχον ἐγκαρδίους σχέσεις. Ὅταν, μετὰ τὴν ἐκδίωξίν του ἐκ Κωνσταντινουπόλεως, ὁ Μεταξάκης διέτριβεν εἰς Κηφισσίαν τῶν Ἀθηνῶν, ὁ ἀνωτέρω ἱερομόναχος, ἐπιστρέφων ἐξ Ἀμερικῆς, ὅπου διενήργησεν ἔρανον ὑπὲρ τῆς Μονῆς — ἡ ὁποία διὰ τῶν «σοφῶν» εἰσηγήσεων αὐτοῦ τοῦ Μεταξάκη εἶχε χρεωκοπήσει — τὸν ἐπεσκέφθη ἐκεῖ, ἀκριβῶς ὀλίγον τινα χρόνον μετὰ τὴν μασωνοδικατορικὴν ἐπιβολὴν τῆς ἀντροθόδου οἰκουμενιστικῆς ἡμερολογιακῆς «μεταρρυθμίσεως».

Μετὰ τὰς συνήθεις προσηρσεις ἐπὶ τῇ συναντήσει, ὁ ἱερομόναχος εἶπε πρὸς Μεταξάκην: «Παναγιώτατε, δὲν νομίζετε ὅτι αὐτὴ ἡ μεταβολὴ τοῦ ἡμερολογίου, ἔπρεπε νὰ μελετηθῇ καλῶς μὲ τὸν καιρὸν καὶ μὲ ἡσυχίαν, ὅπως κάμνει πάντοτε ἡ Ἐκκλησία; Μήπως αὐτὴ ἡ ἀπότομος ἀπόφασις σκανδαλίση τοὺς Χριστιανούς καὶ βλάβῃ τὴν Ἐκκλησίαν;». Ὁ δὲ Μεταξάκης ἰδοῦ τί ἀπήντησε, δείξας διὰ τούτου πόσον ἐξετίμα τὸ Ἑλληνικὸν Γένος καὶ ποῖον ἠνόει τρόπον μεταχειρίσεως τῶν θεσμῶν τῆς Ἐκκλησίας: «Βρὲ ἀδερφέ, αὐτοὶ οἱ Ρωμιοὶ δὲν εἶναι ἄνθρωποι νὰ τελειώσουν ἓνα ζήτημα καὶ νὰ ἐκδώσουν μίαν ἀπόφασιν μίαν ὑπόθεσιν θὰ τὴν κοσκινίζουν καὶ θὰ τὴν ἀναβάλλουν καὶ δὲν θὰ τελειώνη ποτέ. Ἔτσι τοὺς χρειάζεται καὶ μόνον μὲ τὸ τ σ σ κ ο ὕ ρ ι τ ε λ ε ι ὡ ν ε ι ἔ ν α ζ ῆ τ ἡ μ α»!!

Αὐτῶν τῶν «τσεκουρηδόν» ἐξαχθεισῶν «ἀποφάσεων» τὰ ἀποτελέσματα ἰσχύουν σήμερον εἰς τὴν «ἐκκλησίαν» τῶν Νεοημερολογιτῶν. Ἐν τούτοις αὐθαιρέτως καὶ ψευδῶς ἐπιμένουν νὰ τὴν ἀποκαλοῦν «ὀρθόδοξον», ἐνῶ, λοξοδρομήσαντες οὗτοι καὶ «διανοίξαντες νέας ὁδοὺς», κατὰ ἰδίας τῶν ἐκφράσεις, δὲν συνεχίζουν τὴν Ὁρθοδοξίαν, δὲν ἔχουν τὸ αἰώνιον γνώρισμά της, βαθμηδὸν ἀλλοιώσαντες καὶ καταργήσαντες τὰ αὐτῆς καὶ μὴ τηροῦντες τίποτε ἀπολύτως ὅ,τι καὶ ὅπως τὰ παρελάβομεν ἀπὸ τοῦς Πατέρας ἡμῶν. Οὔτε εἰς τὰς Ἱεράς Ἀκολουθίας, οὔτε εἰς τὴν Θ. Λειτουργίαν, οὔτε εἰς τὰ Μυστήρια, οὔτε εἰς τὰς Νηστείας



καὶ ἄλλους θεσμούς, οὔτε εἰς τὴν ἐξωτερικὴν στολὴν καὶ μορφήν τῶν κληρικῶν, οὔτε εἰς τὴν τήρησιν τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ τῶν Ὁρῶν τῆς πίστεως, οὔτε εἰς τὴν ἀντιμετώπισιν τῶν αἰρετικῶν, χάριν τῶν ὁποίων παρεδέχθησαν τὸν Νεοημερολογισμὸν - Οἰκουμενισμὸν τῶν καὶ ἀπαλείφουν τὰς πρὸς αὐτοὺς «διαφοράς» τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἐν γένει δὲν ἀφῆκαν τίποτε τῆς Ὁρθοδοξίας ὅπως τὸ παρέλαβον καὶ ὁμως προβάλλουν ὡς «ὀρθόδοξοι»<sup>(31)</sup>!

Αὐτὰς δὲ τὰς ἀντορθόδοξους παρατροπὰς τῶν ἐτοιμάζονται ὀλοταχῶς οἱ Νεοημερολογῖται νὰ τὰς... νομοθετήσουν καὶ μὲ «Μεγάλην Ἀγίαν Σύνοδον». Ὅπως ἀκριβῶς τὸ προεῖπε πρὸ 100ετίας καὶ πλέον «ὁ ὀσιομάρτυς καὶ ἀθλητὴς τοῦ Χριστοῦ» Κοσμᾶς Φλαμιᾶτος ὅτι αὐτὰ τὰ νεωστὶ καθιδρυθέντα «σεμινάρια» Κερκύρας, Χάλκης, Ἀθηνῶν, θὰ νοθεύσουν «κατὰ τὸ πνεῦμα τῆς διαφθορᾶς καὶ τῆς πλάνης καὶ τὸν προσηλυτισμὸν τῆς Ἀγγλίας, ὅλους τοὺς ἐσομένους Πατριάρχας καὶ ὄλην ἐν γένει τὴν Ἱεραρχίαν τῆς Ἀνατολῆς, ὅπως μίαν ἡμέραν ν ο μ ο θ ε τ η θ ῆ δ ῖ Ο ἰ κ ο υ μ ε ν ι κ ῆ ς Σ υ ν ᾶ δ ο υ η κ α τ ᾶ ρ η σ ι ς τ ῆ ς Ὁ ρ θ ο δ ο ξ ῖ α ς...».

«Καλὴ» ἐφεύρεσις αὕτη. Ὅταν αἱ σκοτεινὰ δυνάμεις ἐπιβουλεύονται τὴν Ὁρθοδοξίαν καὶ τὴν σωτηρίαν τῶν ψυχῶν τῶν Χριστιανῶν, νὰ προωθοῦν σατανικῶς καὶ σατραπικῶς ἐν πάσῃ παρανομίᾳ καὶ δολιότητι εἰς τὸν οἰκουμενισμὸν καὶ λοιποὺς ἐκκλησιαστικοὺς θρόνους τὰ ἄθλια ὑποζύγια τῶν τοῦς μασῶνους καὶ λοιποὺς προδότας ὄργανά των, οἱ ὁποῖοι καὶ προβαίνουν χωρὶς ἀναβολὴν καὶ ἄνευ ἴχνους φόβου Θεοῦ καὶ ἐντροπῆς ἀνθρώπων καὶ συνειδήσεως χριστιανικῆς εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἐντολῶν ἐκείνων, οἱ δὲ Χριστιανοὶ νὰ θεῶνται ἀπαθῶς ἢ σιωπηρῶς τὴν βεβήλωσιν καὶ ἐκποίησην τῆς πίστεως των, ἥτις εἶναι προσωπικὸν τῶν κτῆμα θεοπαράδοτον καὶ πατροπαράδοτον, διὰ τοῦ ὁποῖου μόνου ἔχουν ἐλπίδα ν' ἀξιωθοῦν τῆς Βασιλείας τῶν οὐρανῶν! Ἀρκοῦμενοι μόνον εἰς μίαν ἰδέαν, ὅτι αὐτὸς εἶναι «ὁ πατριάρχης» (καὶ γνωστὸν ὅτι τὸν σεβασμὸν πρὸς τὸ Πατριαρχεῖον ἐκμεταλλεύονται θεοκαπῆλως οὔτοι οἱ ψυχοκτόνοι), μὴ συνειδητοποιοῦντες ὅτι ἀφ' ἧς στιγμῆς οὔτος ἐπεβουλεύθη κἂν εἰς τὸ ἐλάχιστον τὴν

(31) Κλεμένο ἔχουν τὸ ὄνομα, ὡπὼς καὶ οἱ φραγκοπαπιστὰὶ ἀκείωθησαν ὀνομασίαν «καθολικοὶ» καὶ οἱ θεοκτόνοι «Ἐβραῖοι» ὀνομάσθησαν «ισραήλ», ἐνῶ κάθε ἄλλο παρὰ τοῦτοι εἶναι.

πίστιν καὶ τὰ τῆς πίστεως, μοντιάρχης εἶναι, κατὰ τὸν ἄγιον Θεόδωρον Στουδίτην, ὄχι πατριάρχης, ὄχι ποιμὴν ἀλλὰ λύκος, ὄχι διδάσκαλος ἀλλὰ ψευδοδιδάσκαλος καὶ ἀπὸ τῶν τοιούτων «δεῖ φεῦγειν μακρὰν ἐν τάχει».

## ΠΕΡΙ ΑΣΤΡΟΝΟΜΙΚΗΣ ΑΚΡΙΒΕΙΑΣ

**Ο**ΛΟΙ οἱ αἰρετικοὶ καὶ σχισματικοὶ καὶ ὄλοι οἱ εὔρεται καὶ εἰσαγωγεῖς «νέων» πραγμάτων, τὰ ὁποῖα εἶναι γεννήματα τῆς ὑπερρηφανείας καὶ ἀποβλέπουν εἰς ὠφελήματα κοσμικῆς ἐμπαθείας, ἐφευρίσκουν πάντοτε καὶ ποικίλα ἐπιχειρήματα, διὰ τῶν ὁποίων νὰ φαίνωνται ὅτι δικαιώνονται τάχα τὰ ἀσεβῆ καὶ κοσμικῶς συμφεροντολογικὰ εὐρήματα τῆς κοιλίας των. Εἰς τοῦτο δὲν ἠδύναντο νὰ ὑστερήσουν οἱ νεοφανεῖς εὔρεται καὶ εἰσαγωγεῖς τοῦ Νεοημερολογισμοῦ - Οἰκουμενισμοῦ ἔπρεπε κάπως καὶ κάπου νὰ στηρίξουν τὸ διὰ τὴν ἀθέτησιν καὶ κατάργησιν τῆς Ὁρθοδοξίας ἀσεβὲς εὐρημα καὶ παρουσιάσουν τινὰ «εὐλογοφάνειαν», διὰ τὴν ἐξαπάτησιν πολλῶν ἀφελῶν καὶ ἀνιδέων καὶ μὴ γνωριζόντων ἢ ὑποπτευόντων περὶ τίνος ἀληθῶς πρόκειται.

Οὕτως ἀνεκάλυψαν καὶ οὔτοι τὸ ψευδὲς καὶ παραπλανητικὸν δικαιολογητικὸν περὶ «ἀστρονομικῆς ἀκρίβειας», ἐν γνώσει των ὅτι ψεύδονται καὶ ὑποκρίνονται καὶ ἐξαπατοῦν τὸν λαόν. Διότι ὁ Νεοημερολογισμὸς οὔτε ἀστρονομικὴν ἀκρίβειαν ἔχει, οὔτε ἐξ ἀρχῆς δι' ἀστρονομικὴν ἀκρίβειαν προεβλήθη καὶ ἀνεκινήθη θέμα, ἀλλ' ὡς παραδοχὴ ἐκείνων ὁποῦ ἔχουν οἱ αἰρετικοὶ φράγκοι, διὰ τὸν παραμερισμὸν τῶν διαφορῶν, οὕτως ὥστε νὰ ὁμοιάσουν μὲ αὐτοὺς καὶ «ἀπροσδοκῆτως νὰ εὔρεθοῦν ἐνωμένοι», ὡς «πρῶτον βῆμα» πρὸς ἀντίθεον «ἐνωσιν» μὲ αὐτοὺς δηλ. τὸν ἄθεον Οἰκουμενισμὸν.

Ὅτι ὁ Νεοημερολογισμὸς δὲν εἰσῆχθη διὰ ἀστρονομικὴν ἀκρίβειαν καὶ ὅτι δὲν ἔχει τοιαύτην τὸ παραδέχονται καὶ ἐκεῖνοι εἰς τοὺς ὁποῖους τὸ Πατριαρχεῖον ἀνέθεσε νὰ ἀσχοληθοῦν καὶ ὑποβάλουν ἔκθεσιν ἐπὶ τοῦ θέματος, ὅτε ἀρχικῶς ἀνεκινήθη, λέγοντες χαρακτηριστικῶς, ὅτι «ἡ κατασκευὴ ἡλιακοῦ ἡμερολογίου τὴν ἀπόλυτον ἀκρίβειαν κεκτημένου, εἶναι ἀδύνατος».

Ἡ Ἐπιτροπὴ, τὴν ὁποίαν διώρισεν ἡ Σύνοδος τοῦ Πατριαρχείου μετὰ τὴν ὑπὸ τοῦ Βιζύης Ἀνθίμου γενομένην



(10 Ιανουαρίου 1919) «πρότασιν περί αναθεωρήσεως και μελέτης του Ζητήματος του Ήμερολογίου» και την κατά την αυτήν ημέραν ανακίνησιν, διά πρώτην φοράν, «του Ζητήματος της ενώσεως των επί μέρους Έκκλησιών» υπό του Δωροθέου Προύσης ως Τοποτηρητού, και ή όποια άπετελείτο από κληρικούς και λαϊκούς καθηγητάς, μαθηματικούς, άστρονόμους, μετά πολύμηνον έργασίαν υπέβαλεν έκτενή «Έκθεσιν», έν ή και τά έξής :

«... Η κατασκευή ήμερολογίου κατέχοντος την άπόλυτον ακρίβειαν τυγχάνει αδύνατος, διά τόν λόγον ότι τό μέσον μήκος του τροπικού έτους δέν είναι ακριβώς καθωρισμένον, άφ' έτέρου δέ δέν είναι και απαραίτητος ή άπόλυτος ακρίβεια, διότι του μέσου μήκους του πολιτικού έτους αποτελούντος μονάδα χρόνου ή επί τό μέζον ή επί τό έλαττον διαφορά αύτου από του μέσου μήκους του τροπικού έτους ούδεμίαν επίδρασιν δύναται να άσκήση επί της ακριβοῦς μετρήσεως του χρόνου».

Ο αύτός δέ "Ανθιμος Βιζύης, κύριον μέλος της Έπιτροπής, όστις έξ ών έγραφε φαίνεται ότι πολύ διηκόλυνε τόν Μεταξάκην, ό όποίος πολλάκις χρησιμοποiei σχεδόν αύτολεξεί τά λόγια του, έγραφεν :

«Η Άστρονομία έν τώ ζητήματι του μήκους του ακριβοῦς ήλιακού έτους, δέν είπεν ακόμη την τελευταίαν λέξιν, ώς βεβαιούται έν της διαφοράς έν τοίς σχετικοίς ύπολογισμοίς των διασημοτέρων μέχρι τουδε μαθηματικών και άστρονόμων (Μέτωνος, Ίππάρχου, Κοπερνίκου, Νεύτωνος, HALLET, MATER, DELAMBRE, LALANDE, Α. Σπαθάρη, Ήλ. Βαλσαμάκη, Δ. Αιγινήτου, Γ. Λιανοπούλου κ.ά.), διό και ή κατασκευή ήλιακού ήμερολογίου την άπόλυτον ακρίβειαν κεκτημένου είναι αδύνατος». «Όπως δ' έγραφε πάλιν ό ίδιος «Μετά την λήξιν του Εύρωπαϊκού πολέμου... οι λαοί δέν επιδιώκουν έν τώ ήμερολογιακώ ζητήματι τόσον την έπίτευξιν ήμερολογίου ακριβεστερου έπιστημονικάς και πρακτικότερου, όσον την ύπαρξιν κοινού μετά των λοιπών πεπολιτισμένων λαών ήμερολογίου, πιεζόμενοι έν τούτω ίσχυρώς και παρά των οικείων κυβερνήσεων».

Κατά τάς συζητήσεις της «Έπιτροπής», προβαλλομένων διαφόρων ήμερολογίων, μεταξύ των όποιων να έκλέξουν, ό έκ των μελών αύτης Γεώργιος Λιανόπουλος μαθηματικός - άστρονόμος, εκφράζων την θέσιν του, ή όποία δέν είναι υπέρ του Γρηγοριανού ήμερολογίου του όποιου άριθμεί τάς άτελείας, λέγει τελικώς :

«... Άλλ' επειδή άν ποτε ή Όρθόδοξος Έκκλησία μεταβάλη ήμερολόγιον, θα πράξη τούτο ίνα συμφωνήση ό Έλληνικός λαός

μετά των λοιπών πεπολιτισμένων λαών του κόσμου, ή συμφωνία δέ αύτη ούδαμώς άλλως δύναται να έπέλθη ή διά της άποδοχής του Γρηγοριανού ήμερολογίου, φρονεί ότι δύναται νύν ή Έκκλησία ν' αύξήση τάς μηνολογίας του Ίουλιανού ήμερολογίου κατά 13 ήμέρας και να καταλίτη τοῦς άπογόνους ήμών τό καθήκον να εκλέξωσιν ήμερολόγιον, όταν τή 1 Μαρτίου 2100 θα προστεθῆ δεκάτη τετάρτη ήμέρα...».

Ίδου πώς και διατί εισήχθη ό Νεοημερολογιτισμός και όχι διά τά επιχειρήματα της άπάτης. Πόση ή «άκρίβεια» του Νεοημερολογιτισμού καταδεικνύεται και από την συνεχή... αναζήτησιν διά την εύρεσιν άλλου «νέου ήμερολογίου»! Και θα εύρεθῆ κάποιος Έβραίος να τοῦς τό έφεύρη. Ίσως υίοθετήσουν τό υπό τινος Έβραίας τεχνουργθῆν, με 13 μήνας, 28 ήμέρας έκαστον μήνα, λευκάς ήμέρας και λοιπά!...

Ότι ψευδής και εξαπατητική είναι ή περι «άστρονομικής ακριβείας» έφεύρεσις, βεβαιό και ή από 12 Μαΐου 1904 Έγκύκλιος του Πατριάρχου Ίωακείμ, σὺν τοίς άλλοις λέγουσα :

«Τό μεταρρυθμίσαι τό Ίουλιανόν ήμερολόγιον, ώς δήθεν έπιστημονικάς ανακριβές... πρόωρον τό γε νύν και δίως περιττόν ήγγούμεθα ήμείς τε γάρ ούδαμώς από εκκλησιαστικής άποψεως ύποχρεοῦμεθα μεταλλάττειν ήμερολόγιον, και ή έπιστήμη, ώς γε παρ' ειδικών άνδρῶν βεβαιούται, οὔπω οριστικώς άπεφάνη νατο περι της ακριβείας, μεθ' ής τό τροπικόν έτος λογίζεται...».

Η δέ Έκκλησία της Ρωσίας, άπαντώσα εις τόν αύτόν Πατριάρχη, άφου έθεσε τό Ζήτημα εις την Ρωσικήν Άκαδημίαν των Έπιστημών, σὺν τοίς άλλοις έλεγεν :

«Άλλ' εάν θίξωμεν τό Ζήτημα της καθαρώς έπιστημονικής έξεγγυότητος αύτης τε και εκείνης της χρονολογίας, οι άυθεντικότεροι των ήμετέρων λογίων κλίνουσι μάλλον υπέρ του Ίουλιανού ήμερολογίου... Ούδαμώς συγχωρούντες την αντικατάστασιν του Ίουλιανού διά του ήττον λογικού, κατά τά συμπεράσματα αύτης (της Άκαδημίας των Έπιστημών) Γρηγοριανού ήμερολογίου...».

Αύτη λοιπόν, ώς δεικνύεται έκ των ιδίων, ή «ειλικρίβεια» ώς πρός τά περι άστρονομικής ακριβείας επιχειρήματα και ώς πρός τό άν χάριν αύτης εισήχθη ό Νεοημερολογιτισμός! Τό νέον ήμερολόγιον δέν έχει την άστρονομικήν ακρίβειαν και δέν εισήχθη ως άστρονομική ακρίβεια. Και έκ των ιδίων λέγουν χαρακτηριστικώς, ότι «τό Γρηγοριανόν έχει περισσότερα έλαττώματα από τό Ίουλιανόν».



νόν», ότι «Και τὸ Γρηγοριανὸν ἔτος δὲν εἶναι κατὰ πάντα σύμφωνον πρὸς τὸ ἀκριβὲς ἡλιακόν» κλπ. Εἶναι δὲ περιέργων, πῶς οἱ φάσκοντες περὶ «ἀστρονομικὴ ἀκρίβεια» καὶ παρουσιαζόμενοι ὡς... ἀνακαλύψαντες αὐτὴν κατὰ τοὺς καιροὺς τούτους, δὲν ἐντρέπονται κἂν τοὺς ξένους, οἱ ὁποῖοι θὰ διερωτῶνται, ἂν τώρα τὴν ἀνεκάλυψαν οἱ Ἕλληνες! Ἐνῶ οἱ παπισταὶ τὴν εἰσήγαγον ἀπὸ τεσσάρων αἰώνων, οἱ προτεστάνται ἀπὸ τριῶν καὶ πλέον αἰώνων, ἤτο δὲ γνωστὴ καὶ πρὸ τοῦ Νικηφόρου Γρηγοῦ, ὅστις ἀνεκίνησε θέμα, ἀπορριφθὲν ὑπὸ τοῦ εὐσεβοῦς αὐτοκράτορος Ἀνδρονίκου Β' Παλαιολόγου (1324) καὶ πρὸ τοῦ Ζ' αἰῶνος.

Διατί καὶ ὡς τί εἰσήχθη ὁ Νεοημερολογιτισμὸς εἰς τὸν ὀρθόδοξον χῶρον ἀρκοῦντως εἶδομεν, συνεχῶς δὲ ἐπαναλαμβάνει ὁ προρρηθεὶς Ἔνθιμος Βιζύης ἐν τῷ βιβλίῳ του «Τὸ Ἡμερολογιακὸν Ζήτημα» (1922), ὅστις, ἐνῶ ἀναγράφει ὅλα τὰ ἀπ' αἰώνων σχετικὰ στοιχεῖα, μὲ ἄκρατον νεωτεριστικόν, ἀντορθόδοξον καὶ μωροφαντασιῶδες φρόνημα φθέγγεται τοιαύδε :

«Ἐπιβάλλεται ἡ ἡμερολογιακὴ ἡμῶν μεταρρυθμίσις καὶ ἀποβαίνει ἀναγκαῖα ἢ ταυτότης τῆς μηνολογίας ἡμῶν μετὰ τῆς τοῦ λοιποῦ πεπολιτισμένου κόσμου... Ὅ,τι ὅμως μέχρι τοῦδε δὲν ἐγένετο, οὐδεὶς πλέον λόγος ἀποχωρῶν ὑπάρχει ν' ἀναβάλλεται, ἀφ' οὗ ἡ μετ' ἀναγκαιότης τῆς διαρρυθμίσεως ἀκολουθεῖ ὑφισταμένη, διὰ ταύτης δὲ μόνον δύναται νὰ πραγματοποιῆ τὸ ποθοῦμενον ἀποτελεσμα καὶ ὁ ἐπιδιωκόμενος σκοπός, ὅστις εἶναι ὅπως ὅλοι ἀνεξαιρέτως οἱ χριστιανικοὶ λαοὶ ἔχωμεν τὴν αὐτὴν μηνολογίαν καὶ ἐορτάζωμεν ταυτοχρόνως τὸ ἅγιον Πάσχα καὶ τὰς λοιπὰς ἐορτάς. Ἀποδοχῆς τοῦ μέτρου τούτου ὑπὸ τε τῆς ἡμετέρας καὶ τῶν λοιπῶν Ἐκκλησιῶν ἔσται ἀμφιβόλως ἢ ποθομένη ταυτόχρονος ἐορτῆ τοῦ Πάσχα καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ ἐξαρτωμένων κινήτων ἐορτῶν ὑπὸ πάντων τῶν χριστιανικῶν λαῶν. Κατ' ἀνάγκην ἐπιβάλλεται πρωτίστως ἡ ἐνέργεια περὶ τῆς ταυτότητος τοῦ ἡμερολογίου καὶ εἶτα νὰ ἐπακολουθήσῃ ἡ σκέψις περὶ τῆς μονομοιοποιήσεως τοῦ Πάσχα. Ἡ διαρρυθμίσις τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου θέλει ἐπιφέρει καὶ τὴν ἐνότητα ἀφ' ἐνὸς τοῦ ἡμετέρου ἡμερολογίου πρὸς τὸ ἐν χρήσει παρὰ τοῖς λοιποῖς πεπολιτισμένοις λαοῖς καὶ ἀφ' ἑτέρου τὸν ταυτόχρονον ἐορτασμὸν τοῦ τε θείου Πάσχα καὶ τῶν ἄλλων ἐορτῶν παρὰ πάντων τῶν χριστιανικῶν ἔθνων...».

Συνεχῶς δ' ἐπαναλαμβάνει καὶ καταλήγει εἰς τὸ ὅτι :

«Διὰ τοῦ ζητήματος τοῦ ἡμερολογίου, ἐπιτυχχανομένης τῆς ἐνοποιήσεως αὐτοῦ, θέλει ἀναμφισβητήτως ἐπιτελεσθῆ τὸ πρῶ-

τον σπουδαῖον βῆμα πρὸς ἐπίτευξιν τῆς μελετωμένης καὶ ὑπὸ τῶν πραγμάτων ἐπιτακτικῶς ἐπιβαλλομένης Κοινωνίας τῶν Ἐκκλησιῶν...».

Εἰς τοσαύτην δ' ἄθεοφοβίαν καὶ αναισχυντίαν ἔφθασεν οὗτος «ὁ ἀναιδὴς προσώπων», ὥστε νὰ ἐξερευχθῆ, ὅτι θὰ... μειωθῆ ἢ εὐλάβεια τῶν εὐσεβῶν ἂν ἐμμένουν εἰς ὅ,τι παρέλαβον, ὅπερ οὐδεὶς ἄλλος πάντολμος ἐφθέγγετο:

«Πρακτικῶς, λέγει, τοῦτο εἶναι συνδεδεμένον μετὰ τοῦ θρησκευτικοῦ συναισθήματος ἢ ἐπέκτασις μὲν ἐπὶ τῆς χριστιανικῆς συνειδήσεως τῆς νέας μηνολογίας ὡς ἀληθεστέρας, περιορισμὸς δὲ ἐπὶ τῆς αὐτῆς συνειδήσεως τῆς Ἰουλιανῆς ὡς θεσμοῦ ἀτηρηχαιωμένου καὶ ἤττον ἀκριβοῦς, εἶναι δυνατὸν νὰ συνεπιφέρῃ καὶ ἀνάλογον μείωσιν καὶ αὐτοῦ τοῦ θρησκευτικοῦ συναισθήματος καθισταμένου οὕτω γνωστοῦ ὅτι τοῦτο τροφοδοτεῖται διὰ θεσμῶν ἀτηρηχαιωμένων καὶ ἀνακριβῶν!!! Τὸ ἀντίθετον δηλ. ἀκριβῶς ἐκεῖνου ὅπερ συνέβη διὰ τῆς ἀσεβοῦς λοξοδρομήσεως. Ἔως ποῦ φθάνει ἡ ἄδικος προσπάθεια καὶ ἡ ἀπόρριψις τοῦ φόρου τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς ἐντροπῆς!

Ὁ ἴδιος, πεποιθῶς ἐπὶ τὴν «ἐλληνικὴν ἰδιοφυῖαν» του, «ἠσυχλήθη περὶ τὴν σύνταξιν Νέου Ἡμερολογίου» ἐκ 13 μηνῶν μὲ 28 ἡμέρας ἕκαστον<sup>(31)</sup>, μὲ λευκὰς ἡμέρας κλπ.!! Ἀδιαφορῶν δὲ διὰ τὰς «Γενεθλίους ἡμέρας» τῶν Ἀγίων, ἐνδιαφέρεται διὰ τὰ ἰδικὰ του «γενεθλία», λέγων ὅτι «ἡ ἐπέτειος τῶν γενεθλίων ἡμῶν... μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἡμέραν τῆς ἐβδομάδος θὰ συμπίπτῃ μέχρι συντελείας τοῦ αἰῶνος!». Ὁνειρευθεὶς καὶ παγκόσμιον δόξαν, ἠλπίζε νὰ τῷ δοθῆ «ἀφορμὴ ἐθνικῆς ὑπερηφανείας καὶ χαρᾶς ἐκ τῆς προτιμήσεως ἐλληνικῆς καὶ αὔθις ἐπινοήσεως ἡμερολογίου...». Μόνον ὅπου δὲν ἐσώθη ὁ κόσμος δι' αὐτοῦ.

## ΝΕΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΙΣΜΟΥ ΠΑΡΑΤΡΟΠΑΙ

ὍΣΑΙ καὶ ὁποῖα παραβάσεις καὶ ἀθετήσεις, καινοτομίαι, παρανομίαι, καταργήσεις καὶ ἀντεισαγωγαὶ «νέων» ἐγένοντο διὰ τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ, ἐλέχθη καὶ ἐγράφη πολλάκις ἀπὸ τότε μέχρι σήμερον ἐν λεπτομερείαις. Εἰς τὸ παρόν, τοῦ ὁποῖου κύριος σκοπὸς εἶναι νὰ δεῖξῃ ὅτι ὁ Νεοημερολογιτισμὸς εἶναι ἡ εἰσαγωγή τοῦ Οἴκου

(32) Ἐνῶ ἄλλοι πρὸ αὐτοῦ ἔκαμαν αὐτὰς τὰς ἀνακαλύψεις.



μενισμού εις τὸν ὀρθόδοξον χῶρον, αὐτὸς ὁ Οἰκουμενισμὸς ἐν τῇ πράξει, παρατίθενται τούτων ἐν συντομίᾳ αἱ κυριώτεραι :

Α΄) Διὰ τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ κατεστράφη ἡ λατρευτικὴ ὁμοφωνία, ὁ συνεορτασμὸς τῶν ὅπου γῆς Ὁρθοδόξων, τοῦθ' ὅπερ εἶναι τὸ κυριώτερον ἐξωτερικὸν γνώρισμα αὐτῶν καὶ ἐντολὴ Θεοῦ. Ἡ αὐτὴ ἡμέρα διὰ τοὺς μὲν εἶναι μεγάλη παγκόσμιος Δεσποτικὴ ἐορτὴ, ἀργία κλπ., ἐνῶ διὰ τοὺς δὲ δὲν ἔχει τινὰ σημασίαν, εἶναι ἐργάσιμος, δὲν τοὺς ἐνθυμίζει τίποτε. Οὕτω κατεστρατηγήθη ὁ ἐπὶ 16 αἰῶνας ἰσχύων Ὁρος τῆς Ἁγίας Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου περὶ τοῦ «ἐν μιᾷ καὶ τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἐπιτελεῖν» τὰς ἐορτάς. Ὅταν οἱ Ὁρθόδοξοι ἐορτάζουν τὰ κοσμοσωτήρια γεγονότα καὶ τὰς ἐορτάς τοῦ Κυρίου, τῆς Παναγίας καὶ τῶν Ἁγίων ὡς ἐορτάζοντο ἀπ' ἀρχῆς, ἄλλοι λεγόμενοι «ὀρθόδοξοι» δὲν συνεορτάζουν. Ὅταν δὲ κραυγάζουν οἱ Νεοημερολογίται, λόγου χάριν, «Σήμερον ἡ Βηθλεεμ», ἢ «Σήμερον ἐν Ἰορδάνῃ» κλπ., ψεύδονται. Ἄλλ' ἡ ὀρθόδοξος πίστις καὶ τὸ δόγμα τῆς ἐνότητος δὲν συνίστανται μόνον εἰς τὴν θεωρίαν καὶ τὴν γνῶσιν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν διὰ τῆς ὁμοχρόνου καὶ ὁμοιομόρφου λατρείας ἐκδήλωσιν καὶ ἐξωτερικευσιν αὐτῆς τῆς πίστεως, εἰς τὴν ἐμπρακτον ἀπόδειξιν τῆς δογματικῆς ἐνότητος. Ἐπομένως οἱ Οἰκουμενισταὶ - Νεοημερολογίται καταστρέψαντες τὴν φανεράν, λατρευτικὴν ἐνότητα, κατέστρεψαν καὶ τὴν ἐνότητα τῆς πίστεως, τῆς ὁποίας ἡ λατρευτικὴ ἀπετέλει τὴν ἔκφασιν. Σημειωτέον, ὅτι ὁ Μεταξάκης μὲ τὰ «κοπέλια» του, κατὰ τὸν ἅγιον Μᾶρκον Εὐγενικόν, εἰς τὸ «συνεδριόν» του μετ' ἀθεοφόβου ἀναιδείας ἐπεκαλέσθη τὸ «ἐν μιᾷ καὶ τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ» διὰ «τὸν ταυτόχρονον ἐορτασμὸν» μὲ τοὺς αἰρετικούς, ἐνῶ προεκάλει τὴν καταστροφὴν τοῦ ταυτοχρόνου ἐορτασμοῦ τῶν ὀρθοδόξων!!

Β΄) Διὰ τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ συμβαίνει μετακινούμενοι «ὀρθόδοξοι» νὰ μὴ ἐορτάσουν καθόλου τὰς ἐορτάς, ἢ νὰ τὰς ἐορτάσουν... δύο φορές ὅπερ εἶναι παράνομον, διότι κατὰ τὸν νόμον καὶ τὰς Διατάξεις τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων ἀλλὰ καὶ τὴν λογικὴν συνέπειαν καὶ τὴν εὐσέβειαν, τὰ ἅπαξ τελεσθέντα γεγονότα ἅπαξ καὶ ἐορτάζονται ἐν ἐνὶ ἔτει.

Γ΄) Διὰ τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ γίνεται ὁ παράνομος συνεορτασμὸς μὲ τοὺς αἰρετικούς· ἐνῶ, κατὰ τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας Ζ΄ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καὶ Α΄ τῆς ἐν Ἄντιο-

χεῖα Συνόδου, καταδικάζονται οἱ ἐορτάζοντες «μετὰ Ἰουδαίων»· καὶ δὲν ἐννοεῖται βεβαίως τὸ νὰ ἐορτάζουν μαζί μὲ αὐτούς, τὸ ὁποῖον εἶναι τελεία ἀσέβεια, ἀλλὰ τὸ νὰ ἐορτάζουν ὁμοχρόνως. Ἀλλὰ, ὅπως εἶδομεν πολλάκις, ἐκεῖνο ἀκριβῶς εἰς τὸ ὁποῖον ἀπέβλεπεν ὁ Νεοημερολογιτισμὸς ἦτο «ὁ ταυτόχρονος ἐορτασμὸς τῶν μεγάλων χριστιανικῶν ἐορτῶν ὑπὸ πασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν», τῶν αἰρετικῶν συναγωγῶν δηλαδή, καὶ δι' αὐτὸν ἐπεισέχθη.

Δ΄) Διὰ τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ κατεστράφη τὸ ἐμφανέστερον ἐξωτερικὸν ἰδιαίτερον γνώρισμα τῶν Ὁρθοδόξων, διὰ τοῦ ὁποίου αὐτοὶ ἐξεχώριζον ἀπὸ τοὺς αἰρετικούς ὅπου καὶ ἂν εὐρίσκοντο εἰς ὅλην τὴν γῆν καὶ κατερίφθη ὁ σωτήριος φραγμὸς, ὅστις προεφύλασσε τὴν Ὁρθόδοξον ποιμνὴν ἀπὸ τῆν εἰσδύρησιν τῶν ἀγρίων μονιῶν αἰρετικῶν. Περὶ τοῦ ὁποίου, ὡς εἶπομεν, ὁ Κασσανδρείας Εἰρηναῖος ἔλεγεν ὅτι :

«Τὸ Ἐορτολόγιον τῆς Ἁγίας ἡμῶν Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἀποτελεῖ τὸ ἰδιαίτερον χαρακτηριστικὸν αὐτῆς γνώρισμα, περιφρουρεῖ ὡς ἄλλος Ἄγγελος φύλαξ τὴν πίστιν, τὰς παραδόσεις, τὰ ἦθη καὶ ἔθιμα τῶν ἀνὰ τὸ πρόσκαιρον τῆς γῆς διεσπαρμένων αὐτῆς τέκνων καὶ ὑπομνησκει εἰς αὐτά, ὅτι ἐορτάζονται κατ' αὐτὸ ἀνήρως εἰς τὴν Μίαν καὶ Μόνην Προσβυγενῆ καὶ ἀκαταπόνητον τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν, τὴν φέρουσιν καταφανῆ τὰ γνωρίσματα τῆς Ἀποστολικότητος, Καθολικότητος καὶ κατὰ Χριστὸν Ἀγιότητος· καὶ ὡς ἐκ τούτου πολλὰ διαφέρουσιν τῶν εἰς καὶ ν ο τ ο μ ί α ς π ε ρ ι π ε σ ο υ σ ῶ ν...». Καὶ αὐτοὶ οἱ «συνεδριασταὶ» τοῦ Μεταξάκη, συμφώνως πρὸς τὰ πρακτικὰ τοῦ «συνεδρίου» του ἐβεβαίωσαν ὅτι «Τὸ διαφέρον ἡμερολόγιον ἐχρησίμεισε διὰ τοὺς Ὁρθοδόξους καὶ ὡς τις ἰδιαίτερος δεσμὸς, τονώων ἐπὶ πλέον τὴν ἐνότητα αὐτῶν ὡς ἰδιαίτερος χριστιανικῆς ὁλότητος»! Αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ Βιζύης Ἄνθιμος ὁ προαγωγὸς τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ ἔγραφεν· «Ἡ Ἐκκλησία τὴν διαφορὰν τοῦ ἡμερολογίου ἐθεώρει τόσον ἐκκλησιαστικὸν προπύργιον ὅσον καὶ ἐθνικὸν χαράκωμα κατὰ τοῦ προσηλυτισμοῦ, τὸν ὁποῖον αἱ ἐκκλησίαι τῆς Δύσεως ἐπεχείρησαν πολλάκις κατ' αὐτῆς». Ἴδου δὲ βλέπομεν ἤδη εἰς τὰς ἡμέρας ἡμῶν, ὅτι ὅ,τι δὲν ἐπέτυχον «αἱ ἐκκλησίαι τῆς Δύσεως», ἐπιτυχάνουν νῦν διὰ τῆς καταρρίψεως τοῦ φραγμοῦ καὶ τοῦ προπυργίου καὶ τῆς φυγαδεύσεως τοῦ Ἀγγέλου φύλακος καὶ ἀντισταγωγῆς τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ.



Ε΄) Διά του Νεοημερολογιτισμοῦ κατεστράφη ἡ τάξις καὶ ὁμοιομορφία τῆς τηρήσεως τῶν Νηστειῶν ὑπὸ πάντων τῶν Ὁρθοδόξων· διὰ τούτου καταπατεῖται καὶ ὁ ΝΣΤ΄ Ἱ. Κανὼν τῆς ΣΤ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου ὁ ὀρίζων «Τὴν κατὰ πᾶσαν τὴν οἰκουμένην τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίαν, μὴ κατακολουθοῦσαν τάξει, τὴν νηστειάν ἐπιτελεῖν». Καὶ οὕτω, ἐνῶ οἱ Ὁρθόδοξοι νηστεύουν καὶ πενθοῦν, οἱ Νεοημερολογίται κατὰ τὸν αὐτὸν ἀκριβῶς χρόνον «ἐορτάζουν» καὶ πανηγυρίζουν καὶ εὐωχοῦνται· δεικνύοντες μὲ τοῦτο, ὅτι δὲν ἀνήκουσιν εἰς τὴν Μίαν, τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν.

ΣΤ΄) Διά του Νεοημερολογιτισμοῦ περικόπτεται ἡ ἀπὸ τῆς ἐπαύριον τῆς Κυριακῆς τῶν Ἁγίων Πάντων ἀρχομένη Νηστεία τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, ὅταν δὲ τὸ Πάσχα συμπέσῃ ἀπὸ τῆς 20 Ἀπριλίου καὶ πέραν, καταργεῖται ἐντελῶς. Διότι οὕτω ἡ τοιαύτη ἐορτὴ τῶν Ἁγ. Ἀποστόλων γίνεται... προτοῦ ἀρχίσῃ ἡ Νηστεία των! Ἄλλ' ἡ Νηστεία αὕτη ὠρίσθη ὑπ' αὐτῶν τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, λεγόντων εἰς τὰς Διαταγὰς των: «Μετὰ οὖν τὸ ἐορτάσαι ὑμᾶς τὴν Πεντηκοστήν· ἐορτάσατε μίαν ἑβδομάδα, καὶ μετ' ἐκείνην νηστεύσατε μίαν» (Ε΄ 20). Οἱ δὲ Ἅγιοι Πατέρες, πρὸς τιμὴν αὐτῶν τῶν Ἀποστόλων, εἰς τῶν ὁποίων τοὺς κόπους, τὸ κήρυγμα, τὰ αἵματα, τοὺς θανάτους ὀφείλομεν τὸ ὅτι ἔχομεν τὴν ὀρθὴν πίστιν, παρέτειναν τὴν Νηστείαν μέχρι τῆς ἐορτῆς των. Οἱ Πατριάρχαι Κωνσταντινουπόλεως Ἱερεμίας Γ΄ (1725) καὶ Καλλίνικος (1783) ἐπιχειρήσαντες νὰ περιορίσουν τὴν Νηστείαν ταύτην εἰς ὠρισμένας ἡμέρας, ἐξεβλήθησαν τοῦ θρόνου καὶ ἐξωρίσθησαν. Κατὰ δὲ τὸν 10΄ Κανόνα τῆς ἐν Γάγγρα Συνόδου ἀναθεματίζεται ὁ «τὰς παραδεδομένας νηστείας εἰς τὸ κοινὸν καὶ φυλασσομένας ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας παραλύων». Ἀπὸ δὲ τοὺς νεωτέρους «θεολόγους» ὑπάρχουν οἱ φρονουῦντες, ὅτι... νὰ μετακινηθῇ ἡ ἐορτὴ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων διὰ τὴν καταργουμένην νεοημερολογικῶς νηστειάν των! Ἔτσι εὐκόλα θεωροῦν τὰ πάντα δυνάμενα νὰ γίνουν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν!!

Ζ΄) Διά του Νεοημερολογιτισμοῦ ἡ ἐορτὴ τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου (23 Ἀπριλίου) δυναμένη νὰ συμπέσῃ νεοημερολογικῶς καί... πρὸ τῆς Ε΄ Κυριακῆς τῶν Νηστειῶν, ὅπερ δὲν συμβαίνει ποτὲ ὀρθοδόξως, οὐσιαστικῶς καταργεῖται, μὴ τελουμένη ὅπως ἐξ ἀρχῆς ἐγένετο. Ἐπειδὴ ἡ Ἱ. Ἀκολουθία τῆς, συνυφασμένη οὕσα τῇ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, δὲν δύναται νὰ τελεσθῇ καὶ

ψηλὴ πρὸ τοῦ Πάσχα'... μετατίθεται ἔστιν ὅτε καὶ 16 ἡμέρας καὶ ὁπόταν θέλει ὁ κάθε Νεοημερολογίτης ἐπίσκοπος ἢ ἄλλος. Γίνεται δηλαδὴ ὁ Ἅγιος Γεώργιος «μεταχείρισμα» κάθε καινοτόμου νεωτεριστοῦ, πρᾶγμα ἀσεβὲς καὶ θεομπαϊκτικόν, ὅπερ δὲν συνέβη ἄλλοτε εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Ἐκκλησίας.

Η΄) Διά του Νεοημερολογιτισμοῦ ἐξ ἄλλου, ἡ ἐορτὴ τῶν Ἁγίων Τεσσαράκοντα Μαρτύρων (9 Μαρτίου) δύναται νὰ συμπέσῃ νεοημερολογικῶς ἔξω τῆς Ἁγίας Τεσσαρακοστῆς (ὅπερ ὀρθοδόξως δὲν συμβαίνει ποτέ). Μὴ ὑπαρχούσης δὲ τοιαύτης περιπτώσεως εἰς τὰς τυπικὰς διατάξεις, κάμνει καθένας ὅπως νομίζει! Φανερώνει καὶ τοῦτο κατὰ πόσον τιμοῦν καὶ σέβονται τοὺς Ἁγίους καὶ τὴν θεάρεστον ὁμοφροσύνην.

Θ΄) Διά του Νεοημερολογιτισμοῦ ἡ Τυπικὴ διάταξις τῶν Ἀκολουθιῶν ὅλου τοῦ ἔτους ἀνατρέπεται. Ἐπειδὴ ἡ Ἀκολουθία ἐκάστης Κυριακῆς εἶναι εἰς κρῖκος εἰς τὴν χρυσὴν ἄλυσον τῆς ὁποίας ἀρχὴ εἶναι τὸ Ἅγιον Πάσχα, τὸ ὁποῖον ὀρίζεται κατὰ τὸ βάσει τοῦ Ἰουλιανοῦ αἰώνιον Ἐορτολόγιον τῆς Ὁρθοδοξίας, ὅταν αἱ ἀκίνητοι ἐορταὶ ὅλου τοῦ χρόνου δὲν γίνονται κατ' αὐτὸ τὸ Ἐορτολόγιον ἀλλὰ κατὰ τὸ φραγκικὸν ἡμερολόγιον τῶν Νεοημερολογιτῶν, κατὰ συνέπειαν προκαλεῖται σύγχυσις καὶ ἀνατροπὴ. Λόγου χάριν· ἐκτὸς ἀπὸ τὰς ἐπὶ μέρους «συμπώσεις» εἰς μίαν ἐκάστην ἡμέραν τοῦ χρόνου, εἰς τὸ διάστημα ἀπὸ τῆς Κυριακῆς τῶν Ἁγίων Πάντων μέχρι τῆς Κυριακῆς πρὸ τῆς Ὑψώσεως τοῦ Σταυροῦ, ἡ ὁποία νεοημερολογικῶς γίνεται δύο ἑβδομάδας ἐνωρίτερον τῆς Ὁρθοδόξου, ἐξαφανίζονται δύο Κυριακαὶ καὶ αἱ Εὐαγγελικαὶ περικοπαὶ τῶν συναφανίζονται. Εἰς τὸ διάστημα ἀπὸ τῆς Κυριακῆς μετὰ τὰ Φῶτα μέχρι τῆς Κυριακῆς τοῦ Τελώνου καὶ Φαρισαίου (ἐναρξίς Τριωδίου), αἱ Κυριακαὶ ὅπου δυνατόν νὰ μεσολαβήσουν καὶ εἰς τὸ ὀψιμώτερον Πάσχα εἶναι τέσσαρες, εἰς ἐκάστην τῶν ὁποίων ὀρίζει ἡ Τυπικὴ Διάταξις ποῖον Ἀποστολικὸν καὶ ποῖον Εὐαγγελικὸν ἀναγνώσματα θὰ λεχθοῦν. Ἐνῶ διὰ τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ εἰς τὸ διάστημα τοῦτο δυνατόν νὰ συμπέσουν ἐξ Κυριακαί. Μὴ ὑπαρχούσης δὲ τοιαύτης περιπτώσεως εἰς τὸ Αἰώνιον Πασχάλιον, κάθε Νεοημερολογίτης ἐπίσκοπος καὶ ἱερεὺς καὶ ψάλτης κλπ. λέγει ὅ,τι θέλει καὶ ὅπως νομίζει, καὶ ὅσοι ἄνθρωποι δυνατόν καὶ τόσαι αἱ γνῶμαι καὶ διατάξεις! Τοιαύτη ἡ ἀγάπη καὶ εὐλάβεια καὶ σεβασμὸς πρὸς τοὺς Πατέρας καὶ τὴν



αιώνιαν τάξιν και παγκόσμιον ὁμοφωνίαν και τὴν ἐντολήν τοῦ Θεοῦ «ἵνα τὸ αὐτὸ λέγητε πάντες». Καὶ τοιαύτη ἡ τήρησις τῶν ὄσων παρέδωκεν ἡ Ἐκκλησία!

Ι΄) Διὰ τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ δὲν γίνεται ποτὲ «Κύριον Πάσχα», δηλαδὴ εἰς τὴν ἡμέραν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου, 25 Μαρτίου, καθ' ἣν ἐγένετο ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ. Οὔτε γίνεται καθόλου Πάσχα εἰς τὸν Μάρτιον, ἐνῶ γίνεται τὸ γελοιῶδες τῆς παροιμίας, ἢ μᾶλλον ἀντορθόδοξον «Πάσχα τὸν Μᾶη»!

ΙΑ΄) Διὰ τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ οἱ Ἅγιοι: Κοδρᾶτος μετὰ τῶν σὺν αὐτῷ, Σωφρόνιος Πατριάρχης Ἱεροσολύμων, Θεοφάνης Ὁμολογητής, Νικηφόρος Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, Βενέδικτος, Ἀγάπιος μετὰ τῶν σὺν αὐτῷ, Σαβίνος, Ἀλέξιος, Κύριλλος Ἱεροσολύμων, Χρῦσανθος καὶ Δαρεία, Ὁσιομάρτυρες τῆς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Σάββα, Ἰάκωβος Ὁμολογητής, Βασίλειος Ἱερομάρτυς, τῶν ἡμερῶν 10 ἕως 23 Μαρτίου, καθὼς και οἱ λοιποὶ Ἅγιοι οἱ εἰς ἐκάστην τῶν ἡμερῶν τούτων ἐορτάζοντες... κατεβροχθίσθησαν και δὲν ὑπῆρχε δι' αὐτοὺς ἡμέρα τῷ 1924, ἔκτοτε δὲ ὄλαι αἱ ἐορταὶ τοῦ Κυρίου και τῆς Θεοτόκου και τῶν Ἁγίων μικραὶ και μεγάλαὶ δὲν τελοῦνται εἰς τὴν ἡμέραν των καθὼς ἐξ ἀρχῆς ἀνὰ τοὺς αἰῶνας ἐκάστη και ἐκάστοτε ὠρίσθησαν. Καὶ οὕτως οἱ ἐχθροὶ τοῦ Θεοῦ ἐπλήρωσαν τὸ θεομαχικὸν «Δεῦτε και καταπαύσωμεν πάσας τὰς ἐορτάς τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τῆς γῆς».

ΙΒ΄) Διὰ τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ ἡ αὐτὴ ἡμέρα εἶναι διὰ τοὺς μὲν Ὁρθοδόξους ἐορτὴ μεγάλη και παγκόσμιος, ἀναμνησκουσα και δοξολογοῦσα μέγιστα κοσμοσωτήρια γεγονότα ἢ φέρουσα εἰς μνήμην και τιμῶσα μέγλους Ἁγίους, τελουμένη δι' ἀργίας κλπ. δι' ἄλλους δὲ λεγομένους «ὀρθοδόξους» δὲν εἶναι «τίποτε», εἶναι ἡμέρα ἐργάσιμος, δὲν τοὺς ἐνθυμίζει τι και δὲν «ξεχωρίζει» δι' αὐτοὺς ὡς Ὁρθοδόξους. Ἡ πάλιν ἡ αὐτὴ ἡμέρα διὰ τοὺς μὲν εἶναι ἡμέρα νηστείας, πένθους, ἔργων ἀσκήσεως και μετανοίας και ψυχικοῦ καθαρμοῦ, ἐνῶ διὰ τοὺς δὲ δὲν εἶναι «τίποτε», ἢ εἶναι ἡμέρα πανηγύρεων και εὐωχιῶν. Καὶ οὕτως, ὅ,τι μὲ θεϊκὸν ζῆλον ἢ ἀγία Α΄ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος και ὁ Μ. Κωνσταντίνος ὠκοδόμησαν, εἰς τοὺς καιροὺς τούτους οἱ ἐπίβουλοι τῆς Ὁρθοδοξίας κατέλυσαν. Ὅταν ἡ ἴδια ἡμέρα εἶναι διὰ τοὺς μὲν ἐορτὴ μέγιστη, ἀργία κλπ., και διὰ τοὺς δὲ «δὲν εἶναι τίποτε», δύναται τις νὰ ἐννοήσῃ ἂν τοῦτο προξενῇ τὸν σεβασμὸν τῶν Χριστιανῶν πρὸς τὰς ἐορτάς και ἂν τονώσῃ τὴν εὐλάβειάν των.

ΙΓ΄) Διὰ τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ, καταργηθεῖσις δι' αὐτοῦ τῆς αἰώνιου παραδόσεως τοῦ Ἑορτολογίου τῆς Ὁρθοδοξίας και καταπατηθέντων και ἀθετηθέντων τῶν Ἱερῶν Κανόνων και τῶν θεσμῶν αὐτῆς, διεβρώθη τὸ θρησκευτικὸν αἶσθημα τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, μειωθεῖσις διὰ τούτου και καταστραφείσις τῆς πίστεως και τῆς πεποιθήσεως τῶν Χριστιανῶν ἐπὶ τὸ αἰώνιως ἀναλλοίωτον τούτων τῶν παραδόσεων και Κανόνων και θεσμῶν. Μὲ τὰ πρωτάκουστα εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν ἐφευρήματα, ὅτι «αὐτὸ δὲν εἶναι δόγμα», «τοῦτο εἶναι μικρόν», αὐτὸ δὲν πειράζει», «αὐτὸ δὲν εἶναι τίποτε» κτλ., ἀφήρσαν ἀπὸ τὰς καρδίας τῶν Χριστιανῶν τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ και τὸν σεβασμὸν πρὸς τὰ πατροπαράδοτα, διὰ νὰ τοὺς ὀδηγήσουν εἰς τὴν πλήρη ἀσέβειαν και θνητοψυχίαν και τὴν ἀπομάκρυνσιν ἀπὸ τὸν Θεόν, δι' ἣν πικρῶς πάντες θὰ θρηνησοῦν.

ΙΔ΄) Διὰ τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ κατεστράφη ὁ σωτήριος ἐκεῖνος «φραγμός», διὰ τοῦ ὁποῦ ἀφ' ἐνός οἱ πανταχοῦ τῆς οἰκουμένης Ὁρθόδοξοι ἐξεχώριζον ἀπὸ τοὺς αἰρετικούς και ἐπονώνετο ὁ δεσμός των ὡς ἰδιαίτερας ὀλόγητος, ἀφ' ἐτέρου ἐφρουροῦντο και ἐπροφυλάσσοντο ἀπὸ τὸν προσηλυτισμὸν τῶν δυσσεβῶν και τὴν εἴσοδον τῶν ἀγρίων μονιῶν τῶν ἐπιβουλευομένων τὴν πίστιν και τὰ τῆς πίστεως. Διὰ τῆς καταρρίψεως τούτου βλέπομεν ἤδη ὅτι εἰσήλασαν ἀκάθεκτοι εἰς τὴν μάνδραν τῆς Ὁρθοδοξίας οἱ δυσώνυμοι αἰρετικοί, οἱ «ὀρθόδοξοι» ἔχουσιν αὐτοὺς «ἀδελφούς» και τοὺς ἐναγκαλίζονται, «ἀναμέσον ἁγίου και βεβήλου οὐ διαστέλλουσι και ἀναμέσον ἀκαθάρτου και τοῦ καθαρῶ οὐ διαστέλλουσιν» (Ἰεζεκ. ΚΓ' 26), συναγελάζονται, συμπροσεύχονται, συμπορεύονται μὲ αὐτοὺς εἰς τὸν ἄδην! Ἀκόμη και διαφήμισιν και ἐκθειασμὸν αὐτῶν κάμνουσιν «ὀρθόδοξοι» εἰς βάρος τῆς Ὁρθοδοξίας.

Λόγου χάριν, ὅταν οἱ παπισταὶ κάμνουν εἰς Βηθλεὲμ «χριστούγεννα», οἱ Νεοημερολογίται εἰς Ἑλλάδα και Κύπρον διαλαλοῦν περὶ «χριστούγεννα εἰς Βηθλεὲμ», προπαγανδίζουν δηλ. τοὺς φράγκους, χωρὶς νὰ ἐξηγοῦν τί «χριστούγεννα» εἶναι και ὅτι δὲν τελοῦν τότε οἱ Ὁρθόδοξοι Χριστούγεννα. Αὐτὰ εἶναι τὰ «ἀγαθὰ» τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ!

ΙΕ΄) Διὰ τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ, ὅστις, κατὰ τὰς διακηρύξεις τῶν πρωτεργατῶν του, ἦτο «τὸ πρῶτον βῆμα πρὸς τὴν Κοινωνίαν τῶν Ἐκκλησιῶν», δηλαδὴ πρὸς τὸν ἀντίθεον Οἰκουμενισμὸν, ἠνοιχθῆ ἢ θύρα διὰ τὴν εἰσβολὴν τῆς



αίρέσεως, τῶν μεταρρυθμίσεων, τῶν καινοτομιῶν, τῶν νεω-  
τερισμῶν, τῶν περαιτέρω βημάτων τῆς ἀποστασίας. Ἡ ἀ-  
πάλειψις τοῦ Ἑορτολογίου ὡς τῆς ἐμφανεστερας πρώτης  
διαφορᾶς, ἦτο ἡ ἀρχὴ τῆς βαθμιαίας ἀπαλείψεως «ὄλων  
τῶν διαφορῶν», ὥστε, ὅπως εἶπεν ὁ ἀποστάτης ἀρχιμασῶ-  
νος Ἀθηναγόρας, «ἀπροσδοκῆτω νὰ εὑρεθοῦν ἐνωμένοι»!  
"Ὅχι ἐν Ὁρθοδοξίᾳ, ἀλλ' ἐν ἀσεβείᾳ, ὄχι κατὰ Χριστόν,  
ἀλλὰ κατ' ἀντίχριστον. "Ὅχι μόνον ὑπὸ «ὀρθοδόξων» ἀλλὰ  
καὶ ὑπὸ τῶν ἄλλων οἰκουμενιστῶν διακηρύσσεται, ὅτι διὰ  
τοῦ Νεοημερολογισμοῦ εἰσηλθε καὶ προωθήθη ὁ Οἰκου-  
μενισμός, εἶναι αὐτὸς ὁ κατὰ πρᾶξιν Οἰκουμενισμός.

Ἐπὶ τόσας δεκαετηρίδας οἱ εἰσαγωγεῖς τοῦ Νεοημε-  
ρολογισμοῦ, ἐπιχειροῦντες νὰ ἐξαπατήσουν τὸν λαόν, ἐ-  
φθέγγοντο ὅτι «μεταρρυθμίσαμεν τὸ ἡμερολόγιον ἀλλὰ τὸ  
Πασχάλιον ἀφήσαμεν ἄθικτον»!! Ἐνῶ αὐτὰ εἶναι ἀλλη-  
λένδετα καὶ συνυφασμένα καὶ δὲν εἶναι δυνατὸν ὅταν θιγῇ  
τὸ ἐν νὰ μὴν τὸ ἄλλο ἄθικτον. "Ὁμως, ἀφοῦ ἐπροχώρη-  
σαν τὰ «βήματα», ἐλησμόνησαν καὶ τὰ περὶ «ἄθικτον τὸ  
Πασχάλιον» καὶ ἐντατικῶς «ἐργάζονται» νὰ κάμουν τὸ Πά-  
σχα «κοινόν» μὲ τοὺς αἰρετικούς καὶ ἀσεβεῖς κοινόν εἰς  
τὴν ἐκκλησιαστικὴν γλῶσσαν σημαίνει μολυσμένον, ἀκά-  
θαρτον καὶ τοιοῦτο σπεύδουν νὰ ποιήσουν τὸ Πάσχα!!  
"Ἄν καταπατοῦν τοὺς Ὁρους καὶ τοὺς Κανόνες τῶν Ἀ-  
γίων Ἀποστόλων καὶ τῶν Συνόδων καὶ ἂν ὑπέκεινται εἰς  
τὰς ἀρὰς καὶ τὰ ἀναθέματά των, δὲν τοὺς ἐνδιαφέρει!  
Τοὺς ἐνδιαφέρει ὅμως ὁ Οἰκουμενισμός! Ἄλλ' οἱ εὐσε-  
βεῖς, ὁμοῦ μετὰ τῶν Συνόδων καὶ τῶν Πατέρων, εἰς τὰ  
τοιαῦτα ἀναφωνοῦν ΑΝΑΘΕΜΑ.

## ΕΚ ΤΩΝ ΛΕΠΤΟΜΕΡΕΙΩΝ ΤΗΣ ΕΚΤΕΛΕΣΕΩΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ Ο Γ'.

Ὡς εἶδομεν, τὴν ἀπόφασιν διὰ τὴν κατάργησιν τοῦ  
Ἑορτολογίου τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ ἀντεισαγωγὴν τοῦ  
Νεοημερολογισμοῦ ἐξήγαγεν «ὁ μοναδικὸς κατὰ τὴν  
τόλμην» καὶ «τ σ ε κ ο υ ρ η δ ὀ ν» λύων τὰ θέματα ἀρχιμα-  
σῶνος Μεταξάκης. Δὲν ἐπρόλαβεν ὅμως νὰ τὴν ἐκτελέσῃ  
ὁ ἴδιος, διότι συνεχιζομένου εἰσέτι τοῦ παρανόμου καὶ ψευ-  
δο«πανορθόδοξου» συνεδρίου του, ὁ λαὸς τῆς Κωνσταντι-  
νουπόλεως εἰσορμήσας εἰς τὸ Πατριαρχεῖον τὴν 1ην Ἰου-  
νίου 1923, τὸν ἔσυρε βιαίως διὰ νὰ τὸν ἐξώσῃ τοῦ Πα-  
τριαρχείου καὶ τὸν ὑποχρέωσιν εἰς παραίτησιν καὶ τὸν ἐμω-

λόπισε σοβαρῶς. Τὴν δὲ 10 Ἰουλίου 1923, ὡς διωκόμενος  
λύκος φεύγει ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν, διὰ νὰ συνεχίσῃ  
ἀλλαχοῦ τὴν ἐγκληματικὴν πολιτείαν του. Τὸν Νεοημερο-  
λογισμὸν ἐπέβαλε (ὡς προοίμιον) εἰς τὰ ἰδρύματα τοῦ  
Πατριαρχείου τὴν 16 Φεβρουαρίου 1923, μόνον διὰ τὰς  
κοσμικὰς σχέσεις. Ὁ ἴδιος ἐπέβαλε τὸν Νεοημερολογιτι-  
σμὸν καὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν Ἀλεξανδρείας βραδύτερον,  
τῷ 1929, διότι ὁ ἔως τότε ζῶν Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας  
Φῶτιος δὲν ἐπέτρεψε τὴν εἰσαγωγὴν τούτου.

Τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀποφάσεως ἀνέλαβε κατόπιν τού-  
του τὸ ἕτερον σκέλος τοῦ παρανόμου ζεύγους ὁ παρά-  
νομος μοιχεπιβάτης, ὁ ἀνοίξας τὴν ὁδὸν εἰς τοὺς ἀντικα-  
νονικούς καὶ μοιχεπιβάτας «ἀρχιεπίσκοπος» Ἀθηνῶν Χρ.  
Παπαδόπουλος, ἐνεργῶν διὰ τῶν πολιτικῶν καὶ δικτατό-  
ρων, τοῦ ὑπουργείου τῶν ἐξωτερικῶν καὶ τῶν «ὄπλων τῆς  
ἐπαναστάσεως», κατὰ τὸν λόγον τοῦ Ν. Πλαστήρα πρὸς  
αὐτόν. Οὗτος δι' ἀπιστεῦτων ψευδολογιῶν καὶ δολιοτήτων  
καὶ μυριῶν ἐξαπατήσεων καὶ ἐκβιασμῶν τοῦ μετὰ τὸν Με-  
ταξάκη Πατριάρχου Γρηγορίου Ζ', τῶν λοιπῶν πατριαρ-  
χείων καὶ τῶν ἱεραρχῶν τῆς Ἑλλάδος, ἐπέβαλε τὸν Νεο-  
ημερολογισμὸν, διὰ μιᾶς «Ἐγκυκλίου» ὀνόμασας τὴν 11  
Μαρτίου 24 Μαρτίου 1924, προκαταλαβῶν τοὺς πάντας διὰ  
τῆς τρομοκρατίας τῶν δικτατόρων, ὥστε νὰ μὴ ἐκδηλωθῇ  
μεγάλῃ ἀντίδρασις. "Ὡστε αὐτὸς ἦτο κυρίως ὁ ἐκτελεστής  
τῆς «ἀποφάσεως» τοῦ ἀδελφοῦ του ἐν παρανομίᾳ Μεταξά-  
κη, διὰ τὴν ὁποίαν καὶ ὁ ἴδιος μεγάλως συνείργησε καὶ ἡ  
ὁποία ἦτο καὶ ἰδικὴ του μεγάλη ἐπιθυμία. Ἐξ οὗ καὶ ὡς  
ἔγραψεν ἡ «ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ» Κωνσταντινου-  
πόλεως, «Ὁ Ἀθηνῶν Χρυσόστ. Παπαδόπουλος ἐξέφρασε  
διὰ γράμματος θερμὰς εὐχαριστίας πρὸς τὸν Μητροπ. Δυρ-  
ραχίου Ἰάκωβον, διότι ἐν τῇ ἀντιπροσωπεύσει τῆς Ἐκκλη-  
σίας τῆς Ἑλλάδος παρὰ τῷ Πανορθόδοξῳ Συνεδρίῳ σπου-  
δαιοτάτην παρέσχε συμβολὴν εἰς τὸ ἔργον καὶ τὴν ἐπιτυ-  
χίαν τοῦ σκοποῦ αὐτοῦ».

"Ὅτι καὶ οὗτος ἦτο δεινὸς οἰκουμενιστῆς εἶδομεν ἤδη  
ἐν τοῖς προηγουμένοις, ἀπ' αὐτοῦ δὲ τοῦ «ἐνθρονιστηρίου  
λόγου» του διεκήρυσσεν ὅτι «Πρὸς συνεργασίαν καὶ ἀλλη-  
λεγγύην μὲ τὰς ἑτεροδόξους Ἐκκλησίας καὶ χριστιανικὰς  
κοινότητας δὲν εἶναι ἀναγκαῖα προϋπόθεσις ἡ δυσπίτευ-  
κτος, δυστυχῶς, δογματικὴ ἔνωσις, διότι ἀρκεῖ ἡ ἔνωσις  
τῆς ἀγάπης τῆς χριστιανικῆς, ἥτις ἄλλως τε δύναται νὰ  
προλειάνῃ τὴν ὁδὸν πρὸς τελείαν ἔνωσιν».



Ἄφοῦ εἶναι «δυσεπίτευκτος ἡ δογματικὴ ἔνωσις», διότι «αἱ ἑτερόδοξοι Ἐκκλησίαι καὶ χριστιανικαὶ κοινότητες» οὐδεμίαν διάθεσιν καὶ πρόθεσιν ἔχουν νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν, οἱ «ὀρθόδοξοι» γίνονται προδόται τῆς, τὴν ἀρνοῦνται καὶ τὴν ξεπουλοῦν, διὰ νὰ φθάσουν «εἰς τελείαν ἔνωσιν» μὲ τοὺς ἐχθροὺς τῆς Ὁρθοδοξίας ἐκτὸς αὐτῆς!! Ὅτι διὰ τοῦτο ἀκριβῶς εἰσήχθη ὁ Νεοημερολογισμός, διὰ νὰ ὁμοιάσουν καὶ γίνουν «ἓνα» μὲ αὐτοὺς ἐν ἀσεβείᾳ, ὡς προδοσία τῆς Ὁρθοδοξίας, ὡς Οἰκουμενισμός καὶ εἰς τὸ νὰ ὑπενθυμίσῃ καὶ ὑποδείξῃ τοῦτο ἀποβλέπει κυρίως τὸ παρὸν βιβλίον. Διὸ καὶ δὲν ἀσχολεῖται ἐν πολλοῖς καὶ ἐν λεπτομερείαις εἰς τὸ πῶς οὗτος ἐνήργησεν, εἰς τὰ ἐγκλήματα του καὶ τοὺς θεομάχους πολέμους οὓς ἤγειρε κατὰ τῶν εὐσεβῶν διὰ νὰ ἐπιβάλῃ τὴν παρανομίαν του, περὶ τὰ ὁποῖα πολλοὶ ἠσχολήθησαν ἐν λεπτομερείαις ἕκτοτε καὶ μέχρι σήμερον. Ἐν τῷ παρόντι γίνεται κυρίως λόγος περὶ τῆς ἀμέσου σχέσεως καὶ ταυτότητος Νεοημερολογισμοῦ καὶ τοῦ ἑβραϊομασωνοπροβλήτου Οἰκουμενισμοῦ.

Ἄξιος διάδοχος καὶ συνεχιστὴς τοῦ «ἔργου» τοῦ Μεταξάκη ὑπῆρξεν ὁ φοβερός οἰκουμενιστὴς καὶ ἀδίστακτος νεωτεριστὴς καὶ μέγας μασῶνος Βασίλειος ὁ Γ΄ ὁ μὴ συγκρατούμενος ἀπὸ «τίποτε». Περὶ αὐτοῦ ὁ μασῶνος Π. Χατζηπᾶνος, ὁ χρηματίας καὶ ὑπουργὸς παιδείας καὶ . . . θρησκευμάτων, εἰς τὸ βιβλίον του «Ἑλληνικὸς Ἐλευθεροτεκτονισμός» ἔγραψεν :

«Ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Βασίλειος, εὐρυμαθὴς ποιμενάρχης καὶ ἐμπνευσμένος Τέκτων, μετέστη τὸν Ὀκτώβριον 1929 εἰς τὴν Αἰωνίαν Ἀνατολήν (NEW AGE). Ἐμνήθη κατὰ τὰς ἀρχὰς 1910 εἰς τὸν τεκτονισμὸν ἐν Λονδίῳ εἰς τὴν Στοὰν WALWOOD ὑπ' ἀριθ. 5143».

Περὶ τῶν φρονημάτων καὶ τῆς ποιότητος τοῦ ἀνθρώπου τούτου ὁμιλοῦν καὶ τὰ ἐξῆς, ὀλίγα ἐκ τῶν παικίλων «δραστηριοτήτων» αὐτοῦ. Οὗτος ἔτι ὢν μητροπολίτης Νικαίας, γράφων εἰς τὸ δημοσιογραφικὸν ὄργανον τοῦ Μεταξάκη, ὄντος ἐκείνου μητροπολίτου Ἀθηνῶν, τὸ 1920, περὶ «Ἐκκλησιαστικῶν μεταρρυθμίσεων», σὺν ἄλλοις πολλοῖς ἔφασκε :

« . . . Πρὸς ἀσφαλὴ βελτίωσιν τοῦ καθ' ἡμᾶς ἐκκλησιαστικοῦ κοινού βίου τοῦ πρακτικοῦ καὶ λειτουργικοῦ, πρέπει νὰ περιορισθῇ εἰς τὸ ἐλάχιστον ἔλλογον μέτρον ἢ ἀπὸ πολλῶν αἰῶνων ὑπερβολικωτέρα παρ' ἡμῖν τάσις πρὸς τὸν μοναχικὸν βίον. Ὁ τοιοῦτος βίος καὶ ἄλλας ἐκκλησίας καὶ θρησκείας ἀπεμάκρυνεν ἀπὸ τῆς

εὐθείας ὁδοῦ καὶ ἀπεπλάνησεν εἰς σκολοδρομίας ἐπιζημίους τῇ ἀνθρωπότητι, καθ' ὅσον φύσει διαφωνεῖ πρὸς τὸν ὀργανισμὸν τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῆς ἀνθρωπίνης κοινωνίας . . . Οἱ δὲ ἱερόραχοι, οἱ ἱερεῖς καὶ οἱ διάκονοι θὰ δύνανται ἐν καιρῷ νὰ νυμφεύωνται καὶ ἐν ἀνάγκῃ καὶ μετὰ τὴν χειροτονίαν· δεῦτερος δὲ καὶ τρίτος ἐν ἀνάγκῃ γάμος θὰ ἐπιτρέπηται κανονικῶς εἰς χηρευόντας ἱερωμένους. Καὶ οἱ ἀρχιερεῖς δὲ καὶ ἐπίσκοποι ἐλευθέρως δύνανται νὰ εἶναι ἔγγαμοι ἢ ἄγαμοι . . . Τὸ δὲ κοινὸν τῶν ἱερωμένων ἐν τῷ κόσμῳ ἔνδυμα φέρον πάντοτε ὀρισμένον τύπον, μετὰ τινος ἐν τῷ περιλαμβίῳ διακριτικοῦ σημείου τῶν τριῶν ἱερατικῶν βαθμῶν, δύναται νὰ εἶναι μᾶλλον εὐπρεπὲς καὶ σεμνὸν ἢ ἡ σημερινὴ ἐπιδεικτικὴ ἀμφίβειος. Καὶ τὸ κάλυμμα δὲ τῆς κεφαλῆς πρέπει νὰ γίνῃ φυσικώτερον ἢ δὲ κόμη νὰ κόπτηται εὐπρεπῶς . . . Προκειμένου δὲ περὶ ἀκολουθιῶν καὶ νηστείας καὶ τειούτων ἄλλων ζητημάτων, ἡ Ἐκκλησία πρέπει νὰ κανονίσῃ αὐτὰ κατὰ τρόπον σώφρονα καὶ λογικόν, μὴτε περιφρονοῦσα τὰ τιμῆς ἄξια, μὴτε καινοτομίας ἀπρεπεῖς εἰσάγουσα, περιορίζουσα δὲ καὶ νηστείας καὶ ἀκολουθίας εἰς τὰ λογικὰ αὐτῶν ὅρια. Εἶναι δὲ γνωστὸν ὅτι καὶ εἰς τὰ τοιαῦτα σὺν τῷ χρόνῳ ἐπεκράτησαν τὰ ἔθιμα τοῦ μοναχικοῦ βίου, ἀφ' οὗ πρέπει νὰ ἀπαλλαγῶσι καὶ τὸ τυπικὸν τῶν εἰς τὰς πόλεις ἐκκλησιῶν καὶ οἱ περὶ νηστείας διατάξεις . . . ».

Ὁ αὐτός, ἀσχολούμενος περὶ κληρικῶν καὶ θεάτρων, ἔγραψεν εἰς τὸ ἴδιον ἐντυπον, σὺν τοῖς ἄλλοις :

« . . . Ὅταν ἀπὸ σκηρῆς πρόκειται νὰ διδαχθῇ ἔργον τοῦ ὁποίου τὸ ἐκπαγλὸν καλαισθητικὸν κάλλος εἰς δόξαν καὶ τιμὴν τῆς ἀσυλλήπτου ἐλληνικῆς ἰδεολογίας ἕνησε καὶ ἐθαύμασε διὰ τῶν αἰῶνων ἡ διανοουμένη ἀνθρωπότης, ὁ Κληρικὸς ὄχι μόνον ἐπιτρέπεται ἀλλὰ ἐπιβάλλεται νὰ παρίσταται . . . Ὡς πρὸς τοὺς μεμνημοίρους τοὺς σκανδαλιζομένους ἐκ μιᾶς τοιαύτης χειρονομίας τῶν κληρικῶν μας, δέον ν' ἀντιληφθῶσιν οὗτοι ὅτι ὁ κληρικὸς ζῆ ἐν τῇ κοινωνίᾳ καὶ ὅτι ἐπομένως ὀφείλει, ἐξ αὐτῆς ἐκπορευόμενος πρὸ παντός νὰ συγχρονίσῃ ἑαυτὸν μέχρις ἀφομοιώσεως πρὸς τὴν ἐποχὴν του . . . ».

Εἰς τοὺς λόγους καὶ τὰς ἀντιλήψεις τοῦ ἀνθρώπου τούτου βλέπει τις ἵχνος τοῦ πνεύματος τῶν Πατέρων, προσπάθειαν ἐλκύσεως τοῦ κόσμου εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸν Θεόν, ἢ ὠθησιν καὶ τῶν τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὸν κόσμον καὶ τὸν διάβολον; Τοιοῦτου ὄντος αὐτοῦ τοῦ ὑποκειμένου, φυσικὸν ὅτι τοῦτον εἶχεν ἄξιον συνεργὸν ὁ Μεταξάκης καὶ ἦτο τὸ δεξί του χέρι εἰς τὸ μεταρρυθμιστικὸν ἔργον του. Ἄφοῦ, ἄλλωστε, ἦσαν «ἀδελφοί» (ἐν διαβόλῳ), γινόμενοι καὶ οἱ δύο μασῶνοι τὸ ἴδιον ἔτος, ὡς εἶδομεν ἀνωτέρω, ὁ μὲν εἰς Δονδίνον ὁ δὲ εἰς Κωνσταντινούπολιν.



Εἰς τὸ ψευδο«πανορθόδοξον» συνέδριον, εἰς τὸ ὁποῖον οὗτος «ἀντεπροσώπευε» τὴν Ἐκκλησίαν Κύπρου<sup>(33)</sup>, γενομένου λόγου ὑπὸ ἄλλου μέλους «περὶ συσφίξεως τῶν σχέσεων τῆς ἡμετέρας ἐκκλησίας πρὸς τὴν ἀγγλικανικὴν καὶ τὴν τῶν παλαιοκαθολικῶν», «ὁ μητροπολίτης Νικαίας<sup>(34)</sup> γενικεύων τὸν ζήτημα εἰσηγείται ὅπως γένηται σκέψις καὶ περὶ ἐνώσεως τῶν ἐκκλησιῶν, συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς Ρωμαϊκῆς». Οὗτος εἰς ὑπόμνημά του πρὸς τὸ αὐτὸ συνέδριον, ἐν τῷ ὁποίῳ φαίνεται πασιφανέστατα ἡ μασωνικὴ ἰδιότης, γνωμοδοτῶν ἐπὶ τοῦ δευτέρου γάμου τῶν κληρικῶν, ἐπιτίθεται ὡς λυσσασμένος κατὰ τοῦ μοναχισμοῦ καὶ τῶν Ἱερῶν Κανόνων τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐξερεῦνεται πράγματα δι' ἅτινα καλύπτει κανεὶς τὸ πρόσωπον ἐξ ἐντροπῆς, ὀλίγον ἀπέχοντα τοῦ αἰσχροῦ.

Ὁ αὐτὸς ἀναρριχηθεὶς μετὰ ταῦτα πατριάρχης, ἔδειξε μὲ ἀσεβῆ αὐταρχισμὸν ὅλον τὸ ἀντορθόδοξον μένος του καὶ τὴν οἰκουμενιστικὴν του μανίαν. Εἰς ἐφημερίδα τῶν Ἀθηνῶν Αὐγούστου 1925, ἣτις τὸν χαρακτηρίζει ὡς κατ' ἐξοχὴν «Νεωτεριστὴν», ἐκφράζων οὗτος τὰς σκέψεις καὶ τὰ «προγράμματα» του, σὺν ἄλλοις ἔλεγεν ὅτι:

«... Αἰσθάνεται τὸν χριστιανισμὸν ὡς ἀνθρωπιστικὴν ἰδεολογίαν, τὸν συγχρονίζει, ὀνειροπολεῖ τὴν βελτίωσιν τοῦ κοινωνικοῦ ἀνθρώπου. Εἶναι κατὰ τοῦ καλογηριμοῦ ποῦ φέρει τὸν μαρσιμόν... Ὁ χριστιανικὸς κόσμος, λέγει, πρέπει νὰ ἀπαλλαγῇ ἀπὸ καλογηρικὰς ἀνοησίας... Ἡ ἐπικοινωνία τῶν Ἐκκλησιῶν εἶναι ἐπιβεβλημένη. Ἡ ἔνωσις ἀπαραίτητος... Ἴσως εἰς ταῦτα δὲν συμφωνῶ μὲ πολλούς. Κρίνω ὅμως φιλελεύθερα. Ὁ εὐσεβέστατος Ὁριγένης εἰς τὸ ὕψος τῆς διανοίας του διέγνωσεν ὅτι δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ὑφίσταται αἰώνιος κόλασις. Αἱ ἐκκλησίαι λοιπὸν πρέπει καλύτερον νὰ γνωρισθοῦν μεταξὺ των, νὰ ἐπικοινωνήσουν καὶ ἀργότερον νὰ ἐνωθοῦν τελείως... Ὁμιλεῖ μὲ ἐνθουσιασμὸν διὰ τὴν ἔνωσιν...».

Εἰς «Διάγγελμα» τοῦ ἰδίου περὶ τῶν θεμάτων «Οἰκουμενικῆς Συνόδου» διαλαμβάνονται, σὺν ἄλλοις, ταῦτα:

«... Ἀναθεώρησις τῆς ὅλης ἐκκλησιαστικῆς νομοθεσίας καὶ προσαρμογὴ αὐτῆς πρὸς τὴν παροῦσαν κατάστασιν τῆς Ἐκκλησίας. Προσπάθεια ἐκ παντὸς τρόπου πρὸς ἐπικοινωνίαν καὶ ἔνω-

(33) Εἶδομεν ἐν τοῖς προηγουμένοις, ὅτι οἱ «ἀντεπροσωπεύσαντες» εἰς αὐτὸ ἄλλας ἐκκλησίας ἦσαν ὅλοι «κοπέλια» ἐκ τῶν ὑποκατακτικῶν τοῦ Μεταξάου.

(34) Ὁ κατὸν πατριάρχης Βασίλειος Γ'.

σιν ἐν ἀγαπῇ Χριστοῦ μεθ' ὅλων τῶν χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν. Διάκρισις θεολογοιμένων ἀπὸ δογμάτων καὶ ὅρων πίστεως. Διάφοροι διδασκαλίας καὶ ὅροι τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας π.χ. περὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν Μυστηρίων, περὶ Μετουσιώσεως κ.ἄ. χρήξουσιν ἐτυμηγορίας καὶ ἀποφάσεως οἰκουμενικῆς συνόδου. Περὶ βαπτίσματος τῶν αἰρετικῶν. Περὶ ἐκκλησιαστικῶν βιβλίων. Τὸ Τυπικόν, Νηστεΐαι, ἁγιογραφία, μουσική. Περὶ γάμου κληρικῶν. Περὶ περιβολῆς κληρικῶν ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῆς Ἐκκλησίας. Περὶ μονῶν καὶ μοναχῶν. Καθορισμὸς τοῦ Πασχαλίου καὶ τοῦ Ἡμερολογίου ἐπὶ τῇ βάσει τῶν γενομένων ἤδη σχετικῶν ἐπιστημονικῶν ἐργασιῶν...» κλπ.

Ἴδου ποῖοι ἄνθρωποι εἶναι ὁποῦ «δὲν μποροῦν νὰ ἡσυχάσουν» ἐὰν δὲν καταρρίψουν ὅ,τι βλέπουν ὀρθιον καὶ δὲν ἀνέχονται καὶ δὲν ἀναπαύονται εἰς τίποτε ὅ,τι καὶ ὅπως παρέδωσαν οἱ Πατέρες ἡμῶν! Εἶναι τυχαῖον, ὅτι οἱ πλεόν θρασεῖς καὶ ἀθεόφοβοι καὶ κοσμόφρονες μασῶνοι «πατριάρχαι»<sup>(35)</sup> ἦσαν οἱ ἀποφασιστικώτεροι πάντολμοι μεταρρυθμισταὶ καὶ χριστομάχοι οἰκουμενισταί; Ὁχι, δὲν εἶναι τυχαῖον.

Ὁ τοιοῦτος λοιπὸν ἄνθρωπος, ὁ ὀρθοδοξομάχος μεγαλομασῶνας Βασίλειος Γ', τοῦ ὁποίου διὰ τοῦτο ἐσημειώσαμεν ὀλίγα ἀπὸ τὰ «κατορθώματα», διὰ νὰ γνωρίζουν οἱ εὐλαθέστατοι τῶν Νεοημερολογιτῶν ὀπίσω ποίων ἀκολουθοῦν καὶ ποίων τὰς ὁδοὺς πορεύονται, ἠβουλήθη σατραπικῶς νὰ ἐπιβάλῃ τὸν Νεοημερολογιτισμὸν καὶ εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος.

Τῷ 1927 ἀπέστειλεν οὗτος εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος τὸν δεινότερον πρωταίτιον καὶ πραγωγὸν τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ, τὸν Μαρωνεῖας Ἀνθιμον<sup>(36)</sup>, διὰ νὰ «παράσχῃ συστάσεις, συμβουλὰς καὶ ἐντολὰς περὶ ἐφαρμογῆς καὶ ἐν Ἁγίῳ Ὄρει τῆς περὶ ἡμερολογίου ἀποφάσεως, περὶ μνημοσύνου τοῦ Πατριάρχου καὶ περὶ Συλλόγου (Συνδέσμου) τῶν Ζηλωτῶν». Οὗτος εἰς τὴν ἀπὸ 7.4.1927 ἀπόρρητον Ἐκθεσίον του, πρὸς τὸν ἀποστείλαντα αὐτόν, σὺν τοῖς ἄλλοις, ἔλεγεν:

«... Οἱ Ἁγιορεῖται, ἔχοντες ὑπ' ἄμφι τὰς ἐν τῷ «ΕΚΚΛΗΣΙΑΤΙΚῶ ΚΗΡΥΚΤΙ» τῆς ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν δημοσιευθείσας πρὸ ἐτῶν γνώμας τῆς Ἱ.μ. Παναγιότητος περὶ ἐπιβαλλομένων

(35) Μεταξάου, Βασίλειος, Ἀθηναγόρας.

(36) Τὸν πρῶτον Βιζύης τοῦ ὁποίου τὰ «ἔργα» εἶδομεν ἐν τοῖς προτέροις.



μεταρρυθμίσεων τῆ Ἐκκλησία καὶ τῷ κλήρῳ, ὡς καὶ τὸ Πατρι-  
 αρχικὸν διάγραμμα περὶ τῶν ἐργασιῶν τῆς μελλούσης Οἰκουμενι-  
 κῆς Συνόδου, θεωροῦσι τὴν προκειμένην περὶ ἡμερολογίου ἐνέρ-  
 γειαν τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας, ὡς πρόδρομον καὶ ἄλλων ἐπιχει-  
 μένων μεταρρυθμίσεων, διὰ λόγους εἰρηόητους φρονοῦσιν ὅτι ἡ  
 ψυχικὴ αὐτῶν σωτηρία ἐπιβάλλει τὴν στερεὰν καὶ ἀκλόνητον ἐμ-  
 μονὴν εἰς πάντα ἀνεξαιρέτως τὰ παρὰ τῶν Πατέρων ἡμῶν πα-  
 ραδοθέντα... Ἡ περὶ ἡμερολογίου ἀπόφασις τῆς Μεγάλης Ἐκ-  
 κλησίας ἐχαρακτήρισθη καινοτομία ἐπιβληθεῖσα μάλιστα εἰς τὴν  
 Ἐκκλησίαν ὑπὸ τῆς ποικιλίας... πολὺ κακῶς ἤχησε παρὰ τοῖς  
 πλείστοις τῶν Ἀγιορειτῶν καὶ προὔκალεσε δυσμενέστατα σχόλια  
 κατὰ τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας... Πρὸς ἀποτροπὴν ἐφαρμογῆς τῆς  
 προκειμένης ἀποφάσεως ἐν Ἀγίῳ Ὄρει, ἄλλοι μὲν πρόθυμοι εἶ-  
 ναι, ἄλλοι δὲ καὶ εὐχονται τὴν εὐκαιρίαν ἵνα μαρτυρήσωσιν...  
 Ὑμετέρα Παναγιότης χαρακτηρίζεται ὡς Ὁριγενιστῆς καὶ Νεω-  
 τεριστῆς... θεωρεῖται δὲ φρονοῦσα ὅτι δῆθεν οὐδὲν οὐσιῶδες  
 διαχωρίζει τὴν Μ. Ἐκκλησίαν ἀπὸ τῆς Παπικῆς καὶ Ἀγγλικα-  
 νικῆς ἐκκλησίας διὸ καὶ ὑπεραμύνεται τῆς μετ' αὐτῶν ἐνώσεως...».

Εἰς τὴν αὐτὴν «Ἐκθεσιν» — τῆς ὁποίας ὁ συντάκτης  
 λέγει περὶ τοῦ ἑαυτοῦ του, ὅτι «οἱ ἐν Ἀγίῳ Ὄρει θεωροῦ-  
 σί με ἓνα ἐκ τῶν φανατικωτέρων νεοημερολογιτῶν» — πε-  
 ριγράφει διὰ πολλῶν τὴν κατὰ τοῦ Νεοημερολογιτι-  
 σμοῦ σθεναρὰν ἀντίστασιν τῶν Ἀγιορειτῶν, βεβαιῶν ὅτι:

«ἡ ἀνακίνησις τοῦ ἡμερολογιακοῦ ζητήματος ἢ ἡ διὰ τῆς  
 βίας ἐπιβολὴ αὐτοῦ, θέλει συντελέσει ἀναμφισβητήτως εἰς τὴν  
 πλήρη ἀναστάτῳσιν, ἀναρχίαν καὶ ἐξάρθρωσιν τοῦ Ἀγίου Ὄ-  
 ρους... ἡ κατάστασις δὲ αὕτη θέλει ἀποβῆ ἐπικίνδυνος ἐπὶ ζη-  
 μία ἀπὸ τε Ἐκκλησιαστικῆς καὶ Ἐθνικῆς ἀπάφσεως...».

Ἐὰν ὁμοθυμαδὸν ὅλοι οἱ Ἀγιορεῖται καὶ ἡ «Ἱερά Κοι-  
 νότης» ἀπεκρήρυσσον τοὺς ἀποστάτας μασῶνους - οἰκου-  
 μενιστὰς - νεοημερολογίτας, ἀπὸ πόσα δεινὰ θὰ ἐλύτρω-  
 ναν τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ πόσων ὀρθοδόξων θὰ ἔσωζον τὰς  
 ψυχὰς ἀπὸ τὴν κόλασιν! Διὰ τοῦτο διετρίψαμεν ἐκτενέστε-  
 ρον εἰς τὰ «ἔργα» καὶ τὴν πολιτείαν τῶν δύο τούτων ἀτό-  
 μων - μασῶνων (Μεταξάκη, Βασιλείου Γ'), διὰ νὰ κατα-  
 νοήσουν οἱ εὐλαβέσταται Νεοημερολογίται ποῖων τὸ «ἔρ-  
 γον» συνεχίζουν καὶ προωθοῦν καὶ διερωτηθῆ ἡ συνειδησίς  
 των ἂν τὰ ἀρεστὰ τῷ Θεῷ ἐβουλεύσαντο οἱ δεινοὶ οὗτοι  
 μασῶνοι καὶ ἂν θεαρέστως οὐραγοῦσιν αὐτοῖς. Ἄς μά-  
 θουν λοιπὸν ὅσοι Νεοημερολογίται βαυκαλίζονται ὅτι εἶναι  
 ὀρθόδοξοι ὀπίσω ποῖων θεομάχων ἀκολουθοῦν καὶ ὅτι ὁ

Νεοημερολογιτισμὸς τῶν εἶναι ἔργον τῶν τοιούτων ἀσεβῶν  
 θεοκαπήλων προαγωγῶν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ ὁ ἔμπρα-  
 κτος Οἰκουμενισμὸς.

## ΤΑ ΕΠΟΜΕΝΑ «ΒΗΜΑΤΑ»

**Ε**ΙΔΟΜΕΝ ἤδη, ὅτι αὐτοὶ οἱ πρωτοστάται τῆς εἰσαγωγῆς  
 τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ εἰς τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλη-  
 σίαν ἐχαρακτήρισαν, ὠνόμασαν καὶ ἔκαμαν τοῦτο  
 «ὡς π ρ ῶ τ ο ν β ἦ μ α» πρὸς τὴν ἐκτὸς Ὀρθοδο-  
 ξίας βέβηλον καὶ προδοτικὴν «Κοινωνίαν τῶν Ἐκκλησιῶν»,  
 ἦτοι τὸν ἀντίχριστον καὶ θεομίσητον Οἰκουμενισμόν.

Ὁ δεινὸς οἰκουμενιστῆς καὶ προτεσταντόφιλος Σε-  
 λευκειᾶς (καὶ κατόφιν Θυατείρων) Γερμανός, ὁ κύριος  
 συντάκτης τῆς Ἐγκυκλίου τοῦ 1920, ἥτις ἤνοιξε τὴν θύραν  
 εἰς τὸν Οἰκουμενισμόν, ἐν Ἐκθέσει ὀρισθείσης «Ἐπιτρο-  
 πῆς», ἥς ἦτο μέλος, ἐπισήμως «προτείνει ἀποδοχὴν τοῦ  
 Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου, φρονῶν ὅτι ἡ χρησιμοποίησις  
 αὐτοῦ καὶ ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας... ἀποτελεῖ τ ὁ π ρ ῶ -  
 τ ο ν β ἦ μ α πρὸς τὴν ποθητὴν Κοινωνίαν τῶν Ἐκκλη-  
 σιῶν...».

Ὁ Βιζύης καὶ κατόπιν Μαρωνείας Ἄνθιμος, ἀλλοπρό-  
 σαλλος καὶ ἀδίστακτος νεωτεριστῆς, ἐν τῷ βιβλίῳ του «Τὸ  
 Ἡμερολογιακὸν Ζήτημα» (1922) λέγει ὅτι «Ἡ ἐνότης αὐ-  
 τη (ἡ ἡμερολογιακὴ) θὰ ἐνεφανίζετο ἀναμφιβόλως ἥδη  
 καὶ ὡς τ ὁ π ρ ῶ τ ο ν β ἦ μ α πρὸς τὴν πραγματο-  
 ποιήσιν τῆς Κοινωνίας τῶν ἐθνῶν, τῆς ὁποίας ἀποτελεῖ ἓνα  
 τῶν κυρίων παραγόντων...».

Ἐν «προσφωνήσει» του εἰς τὸ ψευδο«πανορθόδοξον  
 συνέδριον» (1923) ὁ «Ἀμερικῆς Ἀλέξανδρος»<sup>(37)</sup>, ἐν-  
 θουσιωδῶς διηρωτᾶτο: «Μήπως ἡ εἰσαγωγή τοῦ νέου Παν-  
 ορθοδόξου Ἡμερολογίου δὲν εἶναι ὁ π ρ ῶ τ ο ς λ ἱ -  
 θ ο ς διὰ τὸ οἰκοδόμημα τῆς ἐνώσεως πασῶν τῶν Ἐκ-  
 κλησιῶν τοῦ Θεοῦ;» Καὶ καθεξῆς πολλὰ αἰ βεβαιώσεις πε-  
 ρὶ τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ «ὡς π ρ ῶ τ ο υ β ἦ μ α -  
 τ ο ς» τῆς ἀποστασίας.

(37) Τὸν ὁποῖον ὁ Μεταξάκης διώρισε σατραπικῶς, παρανόμως,  
 σαδιστικῶς καὶ θεομαχικῶς «ἀντιπρόσωπον» εἰς τὸ συνέδριόν του, τῆς  
 αἰμασούσεως ὑπὸ τὸν φάσγανον τοῦ ἀθέου ἐβραϊσοκομμουνισμοῦ Ἐκκλη-  
 σίας τῆς Ρωσίας!



Γενομένοι «τοῦ πρώτου θήματος», ὡς εἰκός, ἠκολούθησαν εἰς αὐτὸ τὰ ἐπόμενα «θήματα», ὀδεύοντα ὀλοταχῶς εἰς τὸν ἄδην. Ὅλα ὅσα ὠριζεν ἡ Ἐγκύκλιος τοῦ 1920, μετὰ τὸ περὶ «παραδοχῆς ἐνιαίου ἡμερολογίου πρὸς ταυτοχρονον ἑορτασμόν» μὲ τούς αἰρετικούς τῆς Δύσεως, ἐπραγματίσθησαν καὶ ἀπεφάσισαν ὁ Μεταξάκης, ὁ Βασιλείος Γ' καὶ οἱ σὺν αὐτοῖς οἰκουμενισταί, ἔγιναν ἤδη εἰς τὴν πρᾶξιν παρὰ τοῖς Νεοημερολογίταις καὶ ἐκτελοῦνται, ὡς τὰ ἐπόμενα «θήματα», ὀδεύοντες αὐτὰ βαθμιαίως, ὥστε, ὡς εἶπεν ὁ ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηναγόρας, «ἀ π ρ ο α δ ο κ ἦ τ ω ς θ ἄ ε ὑ ρ ε θ α ὕ ν ἐ ν ω μ ἔ ν ο ι» ὅ χ ι ἐ ν Ὁ ρ θ ο δ ο ξ ί α, ἤ γουεν ἐν τῷ Χριστῷ, ἀλλ' ἐν τῷ ἀντιχριστῷ.

Οὐσιαστικῶς ἡ ἀντορθόδοξος ἔνωσις μὲ τούς δυσσεβεῖς ἔγινεν ἤδη, ἀφ' ὅτου διὰ τῆς ἀρνησιχρίστου «Ἐγκυκλίου τοῦ 1920» τὰ ἀθροίσματα τῶν αἰρετικῶν ὠνομάσθησαν ἐπισημῶς «Ἐκκλησίαι τοῦ Χριστοῦ»<sup>(38)</sup> «συγγενεῖς καὶ οἰκείαι καὶ συγκληρονόμοι τῆς ἐπαγγελίας τοῦ Θεοῦ» καὶ τὰ λοιπά, ἀφ' ὅτου «παρεδέχθησαν» τὸν Νεοημερολογισμὸν τῶν φράγκων (τὸ 1924) διὰ νὰ γίνουεν «ἕνα» μὲ αὐτούς καὶ τελικῶς ἔγιναν τὸ 1948 «μέλη» τοῦ χριτομάχου καὶ ἀθέου συννοσηλεύματος ὅπου λέγεται «Παγκόσμιον Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν» ὁμοιον τοῦ ὁποῖου οὐτε ἐνεπνεύσθη οὐτε ἠκούσθη ἄλλην φοράν. Θεωρητικῶς ἡ οἰκεία καὶ ἀπὸ μέρους «ἀρχηγῶν», οἱ ὁποῖοι κάθε ἄλλο παρὰ Ὁρθόδοξοι εἶναι, ἡ «ἔνωσις» ἔγινεν ἐκεῖνο δὲ ὅπερ μηχανεύεται εἶναι νὰ «ἐνεργοποιηθῆ» αὕτη ἐν τῷ λαῷ καὶ εἰς τοῦτο ἀποβλέπουεν ὅλα αἱ γινόμενα «κινήσεις», διὰ νὰ συνηθίσῃ ἢ ἀδιαφορήσῃ καὶ μὴ ἀντιδράσῃ ὁ πολὺς λαός, ὅπερ εἶναι ἡ δολία καὶ καταχθάνιος «μέθοδος» τοῦ σατανᾶ καὶ ὄλων τῶν αἰρετικῶν καὶ τῶν ἀπατεῶνων.

Πάπας καὶ παπιστίδια, οἱ ὁποῖοι γνωρίζουεν πολὺ καλύτερα ἀπὸ «ὀρθόδοξους» τὰ τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τοῦ Ὁρθόδοξου λαοῦ, ὅτι ἐδῶ δὲν εἶναι παπισμὸς διὰ ν' ἀκολουθοῦν ὡς ὑποζύγια ὅ,τι διατάξῃ ὁ Πάπας καὶ ὅτι ἂν δὲν

(38) Τοῦτο εἶναι πρᾶγμα πρωτοφανές καὶ πρωτάκουστον εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Ὁρθοδοξίας.

«πεισθῆ» ὁ εὐσεβὴς λαός καὶ δὴ οἱ μοναχοί, «οὐδὲν ἐποίησαν». Οὗτος γινώσκουεν παλὺ καλά «τῆ δουλειὰ τους» καὶ ὑπερασίζονται σταθερῶς «τὰ δικά των» καὶ τὰ ἀποικιοκρατικά των συμφέροντα, ἐπανειλημμένως κάμνουεν λόγον, ὅτι ἐκεῖνα ὅπου ἀποφασίζουεν παζαρεύοντες τὰ θεῖα οἱ «ἀρχηγοί», πρέπει νὰ «ἐνεργοποιηθοῦν καὶ παρὰ τῷ λαῷ». Τὴν δὲ περιβόητον καὶ θεοῦβριστον «ἄρσιν τοῦ ἀναθέματος» (1965) εἰρωνεύονται «ὡς κενούς λόγους μόνον χωρὶς πρακτικὸν ἀποτέλεσμα». Δὲν πῆγαν δηλαδὴ «ἀκόμη» οἱ ὀρθόδοξοι νὰ προσκυνήσουεν τὸν Πάπαν, ἐνῶ μὲ τὴν «ἄρσιν τοῦ ἀναθέματος» ἀνεγνώρισαν ὅλα τὰ «δόγματα» καὶ τὰ «δικαιώματά» του.

Καὶ αὐτοὶ δὲ οἱ ἐξευτελισμένοι καὶ παντελῶς διαφθαρέντες προτεστάνται καὶ αὐτοὶ «ἐκφράζουεν τὴν λύπην των διότι ἡ οἰκουμενικὴ πραγματικότης εὐρίσκεται εἰς χεῖρας εἰδικευμένων θεολόγων καὶ δὲν φθάνει μέχρι τῶν χριστιανῶν τῆς βάσεως», δηλαδὴ δὲν ἔκαμνεν ἀκόμη ὁ λαός ἐργον τὰς ἀσεβεῖς κακομηχανίας των. Καὶ διὰ νὰ δείξουεν τι καὶ πῶς θεωροῦεν τούς ὀρθόδοξους, ὡς ἐκλιπαροῦντας πτωχοσυγγενεῖς σπεύδοντας πρὸς αὐτούς, ἰδοὺ τί ἐκπέμπουεν κατὰ πρόσωπόν των :

«Θεμελιώδης δυσκολία προκύπτει ἐκ τῆς ἰσχυρᾶς ἀνασχετικῆς ἐπιδράσεως τῆς ὀρθόδοξου ἐννοίας τῆς Ἐκκλησίας<sup>(39)</sup>. Ἐν ἀντιδιαστολῇ πρὸς τὴν ἀντίληψιν ταύτην, ἡ περιφημὸς Ἐγκύκλιος τοῦ 1920 τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ἡ ὁποία ὑπῆρξεν ἀποφασιστικὴ διὰ τὴν συμμετοχὴν τῆς Ὁρθοδοξίας εἰς τὴν Οἰκουμενικὴν Κίνησιν, ἀπευθύνεται γενικῶς πρὸς ὅλας τὰς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ ἀνὰ τὸν κόσμον, ὡς δὲ ἐκ τοῦ κειμένου αὐτῆς προκύπτει, υἱοθετεῖ μίαν ἄλλην ἀντίληψιν τοῦ ἐκκλησιολογικοῦ προβλήματος: ἐκείνην ἀκριβῶς, ἡ ὁποία κατέστησε δυνατὴν τὴν συμμετοχὴν τῶν Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν εἰς τὸ Παγκόσμιον Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ τὴν Οἰκουμενικὴν Κίνησιν...!» Καὶ ἔχει «δικαίον» ὁ προτεστάντης, ἀφοῦ ἡ Ἐγκύκλιος αὕτη ὠνόμασεν ὅλα τὰ ἀθροίσματα τῶν αἰρετικῶν «Ἐκκλησίας», πῶς λέγει ἡ ὀρθόδοξος ἐκκλησιολογία ὅτι εἶναι «ἡ Μία κτλ.»;

Ἰδοὺ λοιπόν, οἱ «καταλληλότεροι ἄνθρωποι» ὑποδεικνύουεν ὑπὸ ποίας «προϋποθέσεις» ἔγιναν... δεκτοὶ οἱ ὀρ-

(39) Βεβαιώνουεν δηλ. ὅτι δὲν ἀναγνωρίζουεν τὴν ἐκκλησιολογίαν τῆς Ὁρθοδοξίας, ὅτι αὕτη εἶναι ἡ Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία.



θόδοξοι εἰς τὸ «παγκόσμιον συμβούλιόν των», τοὺς μυκτηρίζουν δηλαδὴ ὡς πένητας ὅπου τοὺς ἐδέχθησαν ὑπὸ «ἄ-ρους» καὶ κατὰ... συγκατάβασιν καὶ τοὺς καλοῦν καὶ εἰς τὰ ὑπόλοιπα. "Ὅσοι ἔχουν κάποιον φόβον Θεοῦ καὶ ὀλίγην συνείδησιν, ἄς τὴν ἀφήσουν νὰ ἐξυπνισθῇ διὰ νὰ κατανοήσουν «ποῦ εὐρίσκονται» καὶ τι ἀκολουθοῦν. "Ἄς συνειδητοποιήσουν ποῦ ἐρρίφθησαν μετὰ τὸν Νεοημερολογισμὸν, τὸ πρῶτον ἄρθρον αὐτῆς τῆς «Ἐγκυκλίου». ἥτις ἀποτελεῖ τὸ καύχημα καὶ τὴν «δικαίωσιν» τῶν δυσσεβῶν. Καὶ ὅσοι Νεοημερολογῖται προβάλλουν ὡς ἀντίθετοι τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ λέγουν καὶ θέλουν ν' ἀγωνίζονται κατ' αὐτοῦ, ἄς ἐννοήσουν ἐκ τούτων, ὅτι διὰ τοῦ Ν ε ο η μ ε ρ ο λ ο γ ι τ ι σ μ ο ῦ εἶναι ἤδη κυριευμένοι ἀπὸ τὸν Οἰκουμενισμόν.

Τὰ μετὰ τὸ πρῶτον ἄρθρον περὶ «παραδοχῆς ἐνιαίου ἡμερολογίου» ἕτερα ἄρθρα τῆς «Ἐγκυκλίου τοῦ 1920» εἶναι: «Ἡ ἀνταλλαγὴ ἀδελφικῶν γραμμάτων κατὰ τὰς μεγάλας ἑορτὰς καὶ ἐν ἄλλαις περιστάσεσιν». «Ἡ οικειότερα συσχετίσις τῶν ἀντιπροσώπων τῶν διαφόρων Ἐκκλησιῶν». «Ἡ ἐπικοινωνία τῶν Θεολογικῶν Σχολῶν καὶ τῶν θεολόγων καὶ ἡ ἀνταλλαγὴ τῶν ἐν ἐκάστη Ἐκκλησίᾳ ἐκδιδομένων ἐντύπων». «Ἡ ἀποστολὴ νέων χάριν σπουδῶν ἀπὸ τῆς μιᾶς εἰς τὰς Σχολὰς τῆς ἄλλης Ἐκκλησίας». «Ἡ συγκρότησις παγχριστιανικῶν συνεδρίων». «Ἡ... ἀπαθῆς ἐξέτασις τῶν δογματικῶν διαφορῶν». «Ὁ ἀμοιβαῖος σεβασμὸς τῶν ἰθῶν καὶ ἐθίμων τῶν διαφόρων Ἐκκλησιῶν». «Ἡ ἀμοιβαία παροχὴ ναῶν καὶ κοιμητηρίων εἰς τὰς ἄλλας ὁμοιογίας». «Ὁ διακανονισμὸς τῶν μικτῶν γάμων». «Ἡ ἀμοιβαία ὑποστήριξις τῶν Ἐκκλησιῶν εἰς τὰ ἔργα τῆς θρησκευτικότητος, τῆς φιλανθρωπίας κλπ.».

Ποῖος δὲν γνωρίζει καὶ δὲν βλέπει, ὅτι μετὰ τὸ πρῶτον ἄρθρον ἥτοι «τῆς παραδοχῆς τοῦ ἡμερολογίου» τῶν φράγκων, ὅλα τὰ ὑπόλοιπα ἄρθρα αὐτῆς τῆς «Ἐγκυκλίου» ἐξετελέσθησαν καὶ ἐκτελοῦνται πιστῶς καὶ κατὰ γράμμα;

Ἀπὸ τότε, Ὁρθόδοξοι οἱ ὀδεύοντες πρὸς τὰς «σχολὰς τῆς Δύσεως» διὰ «θεολογικὰς σπουδὰς», ἐπιστρέφοντες ἐκεῖθεν «ἀντὶ τοῦ μάννα καὶ τοῦ γνησίου γάλακτος μετὰ τὰ ὅποια τοὺς ἔθρεψε καὶ ἐπότισεν ἡ Μήτηρ των Ὁρθοδοξία, ἀνταποδίδουν εἰς αὐτὴν τὴν χολὴν καὶ τὸ δηλητήριον τῶν αἰρετικῶν τῆς Δύσεως», ὡς ἔγραφεν ὁ ἀοίδιμος Δοσίθεος Ἱεροσολύμων, καὶ αὐτοὶ εἶναι οἱ μεγαλύτεροι αἴτιοι τοῦ ὑποτονισμοῦ καὶ τῆς διαθρώσεως ἢ καὶ τῆς ἐξαλείψεως τοῦ

ὀρθόδοξου φρονήματος καὶ τοῦ θρησκευτικοῦ αἰσθήματος παρὰ τῷ λαῷ καὶ οἱ λυσσαδέστεροι προαγωγοὶ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Μὲ τὰ πρωτοφανῆ εἰς ἐφεύρεσιν καὶ θεοκαπηλείαν συννεχῶς «συγκροτούμενα παγχριστιανικὰ συνέδρια», τὴν... «ἀπαθῆ ἐξέτασιν τῶν διαφορῶν», «μὲ ἀγάπην καὶ κατανόησιν» ὡσάν νὰ ἐπρόκειτο περὶ προσωπικῶν τῶν ἀντικειμένων μικρᾶς ἀξίας, προκαλεῖται «βαθμηδὸν» ἢ «ἐξοικειώσις» καὶ ὁ παραμερισμὸς τῶν «διαφορῶν» τῆς Ὁρθοδοξίας αὐτως ὡστε «ἀπροσδοκῆτως νὰ εὐρεθῶν ἐνωμένοι». Ἄφου μὲ τὴν «ἀγάπην καὶ κατανόησιν» καὶ «ἀπάθειαν», «συνεδριάζουν», «σχετίζονται», «ἐπικοινωνοῦν», «ἀνταλλάσσουν», «ἐξετάζουν», «ἀλληλοσέβονται», «ἀλληλοὑποστηρίζονται», «διαλέγονται», συναγελάζονται, συμπροσεύχονται κλπ., διατὶ νὰ τοὺς χωρίζουν «κάτι διαφοραὶ» τῆς Ὁρθοδοξίας;

Δηλαδὴ, ἀντιστρόφως, κατ' αὐτοῦς, λειτουργεῖ ὁ ἐγὲ-κέφαλος δὲν τοὺς ἐνδιαφέρει ποῖαι διαφοραὶ κατέστρεψαν τὴν ἔνωσιν καὶ ἐπιζητοῦν «ἔνωσιν» διὰ καταστροφῆς ἐκείνων ὅπου διακρατοῦν τὴν ἔνωσιν. Κατ' αὐτοῦς, προηγεῖται ἡ ἔνωσις καὶ ὄχι ἡ ἐπιστροφή εἰς τὴν πρὸ τῆς διαρρήξεως τῆς ἐνώσεως κατάστασιν. «Ἐνωσιν» ἐπιζητοῦν ὄχι μὲ βάσιν τὴν ἀλήθειαν, ἀλλὰ μὲ βάσιν τὸ ψεῦδος καὶ μὲ τὴν θυσίαν τῆς ἀληθείας. Καὶ εἰς τὸ τέλος θὰ εἰπουν ἄφου δὲν μᾶς χωρίζει τίποτε<sup>(40)</sup>, διατὶ νὰ μᾶς χωρίζη κατὰ τύπους ἢ Ὁρθοδοξία; Καὶ θὰ κάμουν ἔνωσιν χωρὶς Ὁρθοδοξίαν ἥτοι χωρὶς τὸν Χριστόν. Καὶ ὅλος ὁ στόχος των αὐτὸς εἶναι, ὁ παραμερισμὸς τῆς Ὁρθοδοξίας, τοῦ Χριστοῦ. Καὶ αὕτη εἶναι ἡ ἀπόβλεψις καὶ κατάληξις τοῦ Νεοημερολογισμοῦ - Οἰκουμενισμοῦ.

Ὅσα δὲ διελάμβανε τὸ «μεταρρυθμιστικὸν πρόγραμμα» τῶν δεινῶν μασῶνων - οἰκουμενιστῶν Μεταξάκη καὶ Βασιλείου Γ' εἶναι τὰ κατὰ πράξιν, μετὰ τὸ «πρῶτον βῆμα», γενόμενα καὶ γινόμενα «βήματα» εἰς τὸν ἀντίχριστον Οἰκουμενισμόν. Οὗτοι ὡς μασῶνοι, καὶ ὡς μασῶνοι ἐνεργοῦντες, ἄμα ὡς ἀνερριχθήσαν εἰς τὸν θρόνον, κύριον ἔργον των εἶχον τὸ νὰ καταρτίσουν μέγαν κατάλογον μεταρρυθμίσεων διὰ τὴν ἀνατροπὴν τῶν θεσμῶν καὶ ὅλων ἐν γένει ὅσα παρέδωκεν ἡ Ὁρθοδοξία. Μετὰ τὴν ἐπιβολὴν τοῦ Νεοη-

(40) Τὸ εἶπεν ὁ Ἀθηναγόρας, τὸ ἐπαναλαμβάνουν ὅλοι οἱ οἰκουμενισταί.



μεραλογισμοῦ καὶ δι' αὐτῆς ἤνοιξε ἡ ὁδὸς πρὸς τὴν ἀπώλειαν καὶ τὰ ἐπόμενα βήματα ἦσαν ζήτημα μεθοδεύσεως καὶ χρόνου.

Γνωστὸν, ὅτι ὅσα ἀπεφάσιζεν ὁ Μεταξάκης διὰ τοῦ παρανόμου ψευδο«πανορθόξου συνεδρίου» του, εἶναι εἰς τὰ πρόγραμμα ὄλων τῶν ρηϊκελεύθων νεωτεριστῶν καὶ συγχρονιστῶν καὶ τίθενται βαθμιαίως εἰς τὴν πρᾶξιν «κατὰ τὰ ἀρέσκοντα ἐκάστω». Ὁμοῦ μὲ τὸν Νεσημερολογισμὸν «ἀπεφάσισε» τὴν συντόμευσιν τῶν Ἱ. Ἀκολουθιῶν καὶ τῆς Λειτουργίας, τὴν μετάθεσιν τῶν ἐντὸς τῆς ἐβδομάδος ἐορτῶν, τὴν κατάργησιν ἢ τὸν περιορισμὸν τῶν Νηστειῶν, τὴν ἀφαίρεσιν τοῦ ἱερατικοῦ ἐνδύματος ἀπὸ τῶν κληρικῶν, τὸ κοῦρεμμα καὶ τὸ ζύρισμα αὐτῶν, τὸν γάμον τῶν κληρικῶν μετὰ τὴν χειροτονίαν, τὴν ἐλάττωσιν τῶν βαθμῶν συγγενείας διὰ τὸν γάμον, τὴν διευκόλυνσιν τῶν διαζυγίων, τὴν ὑπόσκαψιν τοῦ μοναχισμοῦ καὶ ἄλλα, ἐν γένει ἤνοιξε τὴν ὄψιν εἰς ὅλας τὰς μεταρρυθμίσεις τῆς ἀποστασίας.

Ὁ ἐπιθρασύτερος ἀσεβέστερος καὶ αἰσχροτέρος τοῦτου Βασιλείος Γ', ὁ ὁποῖος τὸν Ὠριγένη εἶχεν «εὐσεβέστατον», τοὺς κληρικούς ἤθελε θαμῶνας τῶν θεάτρων ἤθελε... τὸν δεῦτερον καὶ τὸν τρίτον γάμον τῶν κληρικῶν μετὰ τὴν χειροτονίαν, ἐλύσσα μανιωδῶς κατὰ τοῦ μοναχισμοῦ καὶ πάσης εὐσεβείας, ἐπεξέτεινε τὸ πρόγραμμα περαιτέρω. Οὕτως ὑπέβαλεν: Ἀναθεώρησιν τῆς ὅλης Ἐκκλησιαστικῆς νομοθεσίας, τὴν «ἐκ παντὸς τρόπου» ἐνῶσιν μεθ' ὄλων τῶν «ἐκκλησιῶν», διάκρισιν θεολογουμένων ἀπὸ δογμάτων καὶ ὄρων πίστεως, ἔθετε θέμα περὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν Μυστηρίων, περὶ Μεταουσιώσεως, περὶ βαπτίσματος τῶν αἰρετικῶν, περὶ ἐκκλησιαστικῶν βιβλίων, Τυπικοῦ, Νηστειῶν, Ἀγιογραφίας, Μουσικῆς, γάμου καὶ περιβολῆς κληρικῶν, μονῶν καὶ μοναχῶν, καθορισμοῦ τοῦ Πασχαλίου, καὶ ἄλλα ἀκάμῃ.

Ποῖος ἀγνοεῖ καὶ δὲν παρατηρεῖ, ὅτι ἀπὸ τότε ὅλα αὐτά, μετὰ τὸν Νεσημερολογισμὸν, ἀποτελοῦν τὰ ἐπάμενα βήματα παρὰ τοῖς Νεσημερολογίταις; Ἄν ἐξετάσῃ τις θὰ ἴδῃ ὅτι οἱ Νεσημερολογῖται δὲν ἀφῆκαν καὶ δὲν τηροῦν τίποτε ἀπολύτως, ὅπως τὰ παρέδωσεν ἡ Ὀρθοδοξία καὶ παρέλαβον ἀπὸ τοὺς Πατέρας. Οὔτε εἰς τὰς Ἱ. Ἀκολουθίας τὰς περικόπτουν καὶ ἀλλοιώνουν γενναίως. Οὔτε εἰς τὰς Νηστείας τὰς κατήργησαν εἰς τὴν πρᾶξιν. Οὔτε εἰς τὰς ἐορτάς τὰς «μεταθέτουν» προτεσταντικῶς εἰς τὴν Κυριακὴν. Οὔτε εἰς τὰ Μυστήρια οὔτε εἰς τὸ Βάπτισμα

δὲν βαπτίζουσαν κανονικῶς. Οὔτε εἰς τὴν Ἐξομολόγησιν καὶ Κοινωνίαν δὲν ἐξομολογοῦν ταῦς κοινωνοῦντας καὶ δίδουν τὰ «μυστήρια» τῶν εἰς τοὺς αἰρετικούς. Οὔτε εἰς τὸν γάμον ὄχι μόνον δὲν τελοῦν κανονικῶς τὴν Ἀκολουθίαν του, ἀλλὰ καὶ ὀδεύουσιν εἰς τὴν ἀπομυστηρίωσίν του «νομιμοποιοῦντες» παρανόμους γάμους καὶ διαζύγια. Οὔτε εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῶν Ναῶν ἀφήρσαν τέμπλα, εἰκόνας, στασίδια κλπ., ὥστε νὰ μὴ διαφέρουν ἀπὸ ἐκκλησίας φράγκων καὶ προτεσταντῶν. Οὔτε εἰς τὴν μορφήν καὶ στολήν τῶν κληρικῶν εἰς τὰ πατριαρχεῖα Κωνσταντινουπόλεως καὶ Ἀλεξανδρείας καὶ εἰς ἄλλας χώρας, ἀκόμη καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα τινές, οἱ κληρικοὶ γυρίζουν χωρὶς τὸ ἐνδυμα καὶ τὴν μορφήν τοῦ κληρικοῦ καὶ τὰ λοιπὰ. Καὶ ὅλα αὐτὰ «βαθμηδὸν μεταδίδονται»....

Ἐπειδὴ τοὺς «ἀρέσκουν» ὅλα αὐτὰ τὰ «μεταρρυθμιστικά», εὐκόλως τὰ υἰοθετοῦν, διότι αὐτὰ δικαιώνουν τὴν φιλόσαρκον καὶ φιλόκοσμον διάθεσιν τῶν καὶ ἐξυηρετοῦν τὰ κοσμικὰ πάθη καὶ συμφέροντά τῶν. Κατήντησε δὲ οὕτω νὰ εἶναι «ἡ ἐκκλησία» μία τῶν προαγουσῶν τὴν ἐμπάθειαν κινήσεων τῆς διαφθορᾶς. Καὶ ὅλα αὐτὰ βούλονται νὰ τὰ νομοθετήσουν καὶ διὰ «ἐτοιμαζομένης Μεγάλης καὶ Ἁγίας Συνόδου»!! Ἀπὸ τοῦτο δύναται νὰ ἐννοήσῃ τις ποῦ κατήντησαν τοὺς πλείστους τῶν Νεσημερολογιτῶν κληρικῶν καὶ τί εἶδους θὰ εἶναι αὐτὴ «ἡ Μεγάλη καὶ Ἁγία Σύνοδος»!

Διὰ τῆς ἐμφάνισέως τοῦ «πατριάρχου» Ἀθηναγόρα, μασώνου<sup>(41)</sup> τοῦ ὑψίστου βαθμοῦ, ὁ Οἰκουμενισμὸς προωθήθη μὲ γιγαντιαῖα βήματα. Ὁ ἀρχηγὸς τῆς μασωνίας πρῶτος εἶδος τῆς Ἀμερικῆς Χ. Τροῦμαν, περὶ τοῦ πατριάρχου τῶν ὀρθοδόξων ἐνδιεφέρετο, μεταφέρων αὐτὸν μὲ τὸ προσωπικόν του ἀεροπλάνον ἐξ Ἀμερικῆς εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν; Πρόσφατα καὶ γνωστὰ εἶναι τὰ «ἔργα» τοῦ προδότη καὶ ἀποστάτου ξενοκινήτου Ἀθηναγόρα δὲν θὰ ἐνδιατρίψωμεν πολὺ εἰς αὐτά, ἐκεῖνο δὲ ὅπερ ἀφήνει πολλὰ ἐρωτήματα καί, ἂν μὴ ληφθοῦν κάποια δεδομένα, μένει ἀνεξήγητον, εἶναι τὸ πῶς καὶ διατί πολλοὶ εὐλαβεστάτοι οἱ ἐπαγγελλόμενοι τοὺς ὀρθοδόξους καὶ τοὺς ἀγωνιστὰς τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ παρουσιαζόμενοι ὡς ἀντίπαλοι καὶ «πολέμιοι» τοῦ μασωνισμοῦ καὶ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἀκολουθοῦν

(41) Ὡς ἐγράφη ἐπισήμως κατ' ἐπανάληψιν ζῶντος αὐτοῦ, ἐβελαιώθη δὲ ὑπὸ τοῦ ὄργάνου τῆς μασωνίας ὅτε «μετέστη εἰς τὴν Αἰώνιον Ἀνατολήν, ἦτοι ὅτε μασωνικῶς ἐξέψυξεν.



τὰ «βήματα» τοῦ Ἀθηναγόρα καὶ τῶν πρὸ αὐτοῦ καὶ τῶν σὺν αὐτῷ καὶ τῶν μετ' αὐτὸν ὁμοίων, ἂν μὴ ὑπερακοντιζόντων.

Ὅσα οἱ πρὸ αὐτοῦ ἀπεφάσισαν, ἐξετέλεσαν καὶ ἠτοίμασαν, οὔτοι ἐπέγονται νὰ νομοθετήσουν καὶ συμπληρώσουν. Ὁ Ἀθηναγόρας, ἀρχόμενος τοῦ «ἔργου» του, ἐδήλωσεν ὅτι ὁδεύει θάσει τῆς Ἐγκυκλίου τοῦ 1920. Ὅτι αὐτὴ εἶναι ἡ βάση τῶν οἰκουμηνιστικῶν ἐνεργειῶν τῶν, διακηρύσσεται συνεχῶς καὶ ἀνεπιφυλάκτως καὶ ὑπὸ «ὀρθοδόξων» καὶ ὑπὸ τῶν παντοίων αἰρετικῶν ἐπισήμως. Καὶ ὁδεύουν τὰ περαιτέρω βήματα αὐτῆς.

Ἐπὶ 60 περίπου ἔτη ἐξηπάτουν καὶ ἐνέπαιζον τὸν χριστιανικὸν λαόν, ὅτι «ἀλλάξαμε τὸ ἡμερολόγιον, ἀλλὰ τὸ Πασχάλιον δὲν τὸ ἐθίξαμεν!» Ἐνῷ ὄχι μόνον ὁ καὶ στοιχειώδη γνῶσιν ἔχων τῶν πραγμάτων γνωρίζει ὅτι τὸ ἐφεύρημά των τοῦτο εἶναι ἀπατηλὸν καὶ ψευδές καὶ ὅτι εἶναι ἀδύνατον «ν' ἀλλάξῃ τὸ ἡμερολόγιον χωρὶς νὰ θιγῇ τὸ Πασχάλιον», ἀλλὰ καὶ οἱ ἴδιοι γράφουν ὅτι: «Τὸ Ζήτημα τοῦ ἡμερολογίου... εἶναι συνδεδεμένον μετὰ τῶν ἐορτῶν τῆς Ἐκκλησίας, κινητῶν καὶ ἀκινήτων, ἰδιαζόντως δὲ μετὰ τῆς μεγίστης ἐξ αὐτῶν, τοῦ θείου Πάσχα». Ὅμως καὶ αὐτὸ τὸ ὑποκριτικὸν «δὲν ἐθίξαμε τὸ Πασχάλιον», τὸ παραιτοῦν ἤδη (ἀφοῦ τοὺς ἐχρησίμευσε πρὸς καιρὸν διὰ τὴν ἐξαπάτησιν) καὶ συνεχῶς ἐργάζονται διὰ νὰ κάμουν τὸ Πάσχα «Κοινόν» μετὰ τοὺς δυσσεβεῖς καὶ ἀσεβεῖς. Συζητοῦμενου τοῦ «θέματος» τούτου, πρὸ τίνος καιροῦ, παρόντων «ἀντιπροσώπων ὅλων τῶν ὀρθοδόξων ἐκκλησιῶν», Νεοημερολογίτης μητροπολίτης ἐπέστησε τὴν προσοχήν, ὅτι ἡ «κίνησις» αὕτη περὶ «Κοινοῦ Πάσχα» εἶναι «ἐξωεκκλησιαστικός (ἐβραϊκός) δάκτυλος». Ὅμως οὐδόλως ἀνακόπεται ὁ οἰστρος τῆς ἀνατροπῆς καὶ τῆς προδοσίας τῶν πάντων ὑπὸ τῶν οἰκουμηνιστῶν. Τὸ ὅτι διὰ τούτου ὑπόκειται εἰς τὸ ἀνάθεμα τῶν ἁγίων Οἰκουμηνικῶν Συνόδων καὶ τῶν Πατέρων καὶ τῆς ὁλης Ἐκκλησίας, τῆς ὁποίας τὸν αἰώνιον νόμον καταπατοῦν καὶ ὁ ὁποῖος ἀπαγορεύει τὸ νὰ τελεῖται τὸ Πάσχα πρὸ ἢ μετὰ τῶν Ἰουδαίων, δὲν φαίνεται νὰ τοὺς ἐνδιαφέρει μάλλον διὰ τοῦτο ἐπιδίδονται εἰς αὐτὴν τὴν «κίνησιν» διὰ νὰ εὐχαριστήσουν καὶ ἐξυπηρετήσουν τοὺς Ἑβραίους. Θὰ «πληρωθοῦν» κάποτε διὰ τὸν... κόπον των!

Εἰς μίαν «ἐορτὴν» τοῦ πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως γινομένην ἐν συμπροσευχῇ μετὰ τοὺς παπιστὰς — ἐξ αὐτῶν αἱ ὁποῖαι ἔγιναν πλέον «καθεστῶς» διὰ τοὺς οἰκουμηνιστὰς — παρουσία τοῦ Ἀθηναγόρα καὶ τῶν «ἐκπροσώπων τοῦ Πάπα», ὁμιλητῆς ἀρχιμανδρίτης τοῦ Ἀθηναγόρα, ἀριθμῶν τὰ ὅσα «μᾶς ἔδωσεν ὁ Πάπας καὶ ἡ Δυτικὴ Ἐκκλησία», εἰς περίοπτον θέσιν μεταξὺ τούτων, τάσσει τὸν Νεοημερολογισμὸν, «τὸν ὁποῖον ἐλάβομεν» ἀπὸ τὸν παπισμὸν. Ὁ δὲ πάπας Ρώμης, εἰς ἄλλην περίπτωσιν, περιγράφων εἰς τοὺς ἰδικούς του τὴν «εἰλικρίνειαν καὶ προθυμίαν» τοῦ Ἀθηναγόρα, ἐφθέγγετο ὅτι «εἴμεθα σχεδὸν ἡνωμένοι». Γνωστὸν δὲ ποῖαν «ἔνωσιν» ἐννοεῖ ὁ Πάπας. Ἐπομένως ἕκαστος δύναται νὰ συνειδητοποιήσῃ περὶ τίνος πρόκειται καὶ εἰς ποῖον σημεῖον προδοσίας καὶ ὑποδουλώσεως ἐφθασαν μετὰ τὸν Νεοημερολογισμὸν καὶ τὰ μετ' αὐτὸν «βήματα».

Ποῖος δὲν βλέπει τὴν μετὰ «γίγαντιαία βήματα» πρόδον τοῦ Οἰκουμηνισμοῦ καὶ τὴν ἀποκορύφωσιν τῆς δράσεώς του εἰς τὰς ἡμέρας μας, ὥστε νὰ συμπεριφέρονται οἱ Νεοημερολογίται - Οἰκουμηνισταὶ μετὰ τοὺς δυσσεβεῖς αἰρετικούς, τοὺς ὁποίους οὔτε κἂν καταδέχονται νὰ ὀνομάσουν αἰρετικούς, ὡς νὰ «μὴ τοὺς χωρίζῃ τίποτε»; Μέγας πάταγος γίνεται παγκοσμίως περὶ «διαλόγων» μεταξὺ «ὀρθοδόξων» καὶ τῶν ποικίλων αἰρετικῶν καὶ ἀπίστων, πολλοὶ δὲ Χριστιανοὶ θὰ ἔχουν τὴν ἰδέαν, ὅτι ὅλα αὐτὰ ἀποβλέπουν «εἰς ἔνωσιν τῶν χριστιανῶν» κατὰ Θεόν, δηλ. ἐν Ὁρθοδοξίᾳ. Ἄλλ' οἱ τοῦτο νομίσαντες εἶναι ἐξηπατημένοι καὶ οἱ ἀφήνοντες νὰ προκαλῆται τοιαύτη ἐντύπωσις εἶναι οἱ πλέον θεομίσητοι ἀπατεῶνες.

Περὶ τοῦ εἰς τί ἀποβλέπουν, ἀκόμη καὶ ξένοι, περιγράφοντες «τὴν Οἰκουμηνιστικὴν μανίαν», λέγουν ὅτι σκοπὸς τῆς εἶναι «Ἡ δημιουργία τῆς «ἐκκλησίας τῆς ἀποστασίας» καὶ ὅτι «ἡ τάσι τῶν Ἐκκλησιῶν, μέσα στὴ λεγόμενη Οἰκουμηνιστικὴ Κίνησι, νὰ προσεγγίσουν ἢ μιὰ τὴν ἄλλην, εἶναι προοίμιον ἐγκαταστάσεως στὸν κόσμον ἐνὸς μεγάλου θρησκευτικοῦ συστήματος, ποῦ θὰ εὐνοήσῃ τὴν ἐμφάνισιν καὶ τὴν ἐπιβολὴν τοῦ Ἀντιχριστοῦ».

Προετοιμασία λοιπὸν διὰ τὴν ἔλευσιν τοῦ ἀντιχριστοῦ εἶναι αὕτη ἡ «κίνησις». Ἀντίθετος «ἔνωσις» ἐν ἀντιχριστῷ ἐπιδιώκεται δι' αὐτῆς, ὄχι θεάρετος ἔνωσις ἐν Χριστῷ. Καὶ ὅλων αὐτῶν ὁ Νεοημερολογισμὸς ἦτο «τὸ πρῶτον βῆμα».





Ε'

## ΕΠΙΣΦΡΑΓΙΣ ΤΗΣ ΑΙΡΕΣΕΩΣ

(ΑΓΙΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗ ΣΥΝΟΔΟΣ)

**Α**ΦΟΥ παρανόμως και υπό παρανόμων «ἀπεφασίσθησαν» τὰ τῆς Οἰκουμενιστικῆς ἀποστασίας, ἀφοῦ ἀσεβῶς καὶ θνητοψύχως ἐγίναν εἰς τὴν πρᾶξιν, ἀκολουθῶς «ἐτοιμάζονται» οἱ Οἰκουμενισταὶ νὰ ἐπενδύσουν καὶ μετὰ τὴν θεομαχίαν των, ἐκκαίοντες οὕτω καὶ ἐπισπεύδοντες τὴν ὀργὴν τοῦ Θεοῦ.

Καὶ οὕτως ἐκπληροῦται ἡ πρόρρησις τοῦ ἀοιδίμου Κοσμᾶ Φλαμιάτου, ἀπὸ τὸν παρελθόντα αἰῶνα, ὅτι: «Σκοπὸς τούτων τῶν σεμιναρίων (θεολογικῶν σχολῶν) ὑπάρχει, ἵνα νοθεύσῃ κατὰ τὸ πνεῦμα τῆς διαφθορᾶς καὶ τῆς πλάνης ὅλους τοὺς ἐσομένους Πατριάρχας καὶ ὅλην ἐν γένει τὴν Ἱεραρχίαν τῆς Ἀνατολῆς, ὅπως μίαν ἡμέραν νομοθετηθῇ δι' Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἡ κατάργησις τῆς Ὁρθοδοξίας».

Ἡ ἐτοιμαζομένη αὐτὴ «Σύνοδος», εἶναι Ἄντι-σύνοδος καὶ ἀντίπους τῶν Ἀγίων Συνόδων. Αἱ Ἅγιοι Σύνοδοι συνεκαλοῦντο δι' ὠρισμένον θέμα, νεοεμφανισθείσης αἵρέσεως, καὶ εἰς αὐτὴν ἐσυζητοῦντο τὰ πάντα ὅσα ἔχρηζον ἐπιλύσεως. Αὐτὴ δέ, ἐπὶ... δεκαετίας ἀναζητεῖ «θέματα» καὶ ἐτοιμάζεται κατὰ τρόπους πρωτοφανεῖς καὶ καταχθονίους καὶ θεομπαικτικούς, τὰ δὲ ἀνσκαλυφθέντα «θέματα» «ἐτοιμάζονται» ὑπὸ διαφόρων «ἐπιτροπῶν», ἐκ τῶν προτέρων.

Αἱ Ἅγιοι Σύνοδοι, συνωδᾶ τῷ Εὐαγγελίῳ, ἐνομοθέτουν διὰ νὰ βοηθήσουν τοὺς Χριστιανοὺς εἰς τὴν κατόρθωσιν τῶν ἀρετῶν, τὴν καταστολὴν τῶν παθῶν, τὴν εὐθυγράμμισιν εἰς τὴν κατὰ Θεὸν πορείαν καὶ ζωὴν, ὥστε νὰ σωθοῦν αἱ ψυχαὶ των· οἱ δὲ νῦν, ἀντινομοθετοῦντες, ὅ,τι ὤρισαν αἱ Ἅγιοι Σύνοδοι πρὸς σωτηρίαν, τὰ καταργοῦν οὗτοι, πρὸς ἀπώλειαν· ἀντὶ νὰ ἐρχωνται οἱ Χριστιανοὶ εἰς

τὴν Ἐκκλησίαν περικόπτοντες τὰ πάθη των, νὰ ἔλκεται ἡ «ἐκκλησία» ἀπὸ τοὺς κοσμικοὺς ἀνθρώπους, ἐξυπηρετοῦσα τὰ πάθη των καὶ οὕτως ἀφαιροῦσα ἀπὸ αὐτοὺς τὴν ἐλπίδα τῆς σωτηρίας!

Αἱ Ἅγιοι Σύνοδοι συνεκαλοῦντο ἐμφανιζομένης νέας αἵρέσεως, διὰ νὰ τὴν καταδικάσουν καὶ βεβαιώσουν τὸ πατροπαράδοτον ὀρθόδοξον φρόνημα· οἱ δὲ νῦν «ἐτοιμασθαι Σύνοδου» ὄχι μόνον δὲν συνέρχονται διὰ νὰ καταδικάσουν αἵρεσιν εἰς καιρὸν μάλιστα πρωτοφανοῦς ὀργίου αἵρέσεων ἀπείρως βλασφημοτέρων τῶν παλαιῶν μᾶλλον μηχανεῦνται τὴν «φιλίαν» καὶ «ἐνώσιν» μετὰ τοὺς αἱρετικούς ὥστε κατὰ τὸν Προφήτην «ἀναμέσον ἁγίου καὶ βεβήλου οὐ διαστέλλοντες, καὶ ἀναμέσον ἀκαθάρτου καὶ τοῦ καθαροῦ οὐ διαστέλλοντες» (Ἰεζεκ. ΚΒ' 26). Εἰς αὐτὸ κυρίως ἀποβλέπει ἡ «Σύνοδος» των. Εἶναι ταῦτα γνωρίσματα «ἀγίας» Συνόδου;

Τὰ περιφῆμα θέματα, τὰ ὁποῖα κατόπιν μικρολόγων διαβουλεύσεων καὶ ἐπαναληπτικῶν διαλογῶν ὠρίσθησαν ν' ἀπασχολοῦν τὴν «ἐτοιμαζομένην Ἁγίαν καὶ Μεγάλην Σύνοδον», εἶναι: Δίπτυχα, διασπορά, αὐτοκέφαλον, αὐτόνομον, «ἀναπροσαρμογὴ» τῶν νηστειῶν, δηλ.: κατάργησις τῶν περὶ νηστειῶν διατάξεων τῆς Ἐκκλησίας «ἵνα μὴ δημιουργῶνται εἰς τοὺς πιστοὺς προβλήματα συνειδήσεως ἐκ τῆς παραβάσεως...»! Δηλ. ὅ,τι κάμνει ὁ διάβολος, ὅστις προκειμένου νὰ ρίψῃ τινὰ εἰς παράβασιν, κυρίως μηχανεῖται νὰ κάμῃ νὰ μὴ τοῦ «δημιουργῆται πρόβλημα συνειδήσεως». (Καὶ δὲν λέγουν ὅτι περὶ ἑαυτῶν φροντίζουν οἱ ἄνθρωποι).

«Κοινὸν ἡμερολόγιον καὶ κοινὸς ἐορτασμὸς τοῦ Πάσχα». Πολλοὶ ἀφελεῖς ἐνόμισαν, ὅτι ἀνακινεῖται θέμα «ἡμερολογίου» διὰ νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὴν ἀφ' ἧς ἐξετρήθησαν πορείαν τῶν Πατέρων, τὸ αἰώνιον Ἑορτολόγιον τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἐνῶ αὐτοὶ... ἄλλο ἡμερολόγιον γυρεύουν «κοινὸν» μετὰ τοὺς πάντας καὶ «κοινὸν» Πάσχα, περὶ οὗ ἐλέχθη ἀνωτέρω. Τόσον κακὸν ἐπροξενήθη εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὰς ψυχὰς Χριστιανῶν καὶ ἀντὶ νὰ συνέλθουν, προχωροῦν ἐτι περαιτέρω. Εἶναι ὀρθόδοξοι καὶ ἔχουν ὀρθόδοξον συνείδησιν αὐτοὶ;

Τὸ περὶ «οἰκονομίας» δηλ. «χάριν οἰκονομίας»... ἐπιτρέπονται τὰ πάντα!! Ὅπερ οἱ καθηγηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου ὠνόμασαν «ἀξίνην εἰς τὰ θεμέλια τῆς Ἐκκλησίας».

«Κωλύματα γάμου» δηλ. ὀλιγόστευσις τῶν βαθμῶν συγγενείας διὰ τὸν γάμον, καταργουμένων τῶν αἰώνιων



νόμων και θεσμών, προαγομένης τῆς διαφθορᾶς τοῦ γάμου, τῆς αἰμομιξίας και ἀπωλείας τῆς ὑπὸ τοῦ Θεοῦ διατεταγμένης συγγενικῆς ἐντροπῆς και ἐπισπευδομένης τῆς διαλύσεως και τῆς ὀργῆς τοῦ Θεοῦ. Ἐπίσης και τὸ «θέμα» τοῦ γάμου τῶν κληρικῶν... μετὰ τὴν χειροτονίαν.

«Σχέσεις» πρὸς τὰς «λοιπὰς Ἐκκλησίας». δηλαδὴ τὰς αἱρέσεις. Ποῖα «σχέσεις» ἐννοοῦνται και πῶς ἐννοοῦνται, ἐλέγχθη ἰκανῶς ἐν τοῖς προτέροις. Ὅσοι εἶναι εἰς θέσιν νὰ γνωρίζουν ἀκριβῶς τὰ πράγματα και τὰς μυστικὰς διαβουλεύσεις, βεβαιοῦν, ὅτι δι' αὐτὸν κυρίως τὸν σκοπὸν συγκροτεῖται αὕτη ἡ «Σύνοδος», τὸ νὰ γίνουν «ἕνα» με τοὺς αἱρετικούς με κοινὴν συμφωνίαν. Καὶ ἀποδεικνύουν τοῦτο τὰ «ἄσα» γίνονται καθημερινῶς και τὸ γεγονός τοῦ πολλοῦ ἐνδιαφέροντος τῶν δυσσεβῶν αἱρετικῶν δι' αὐτήν, καθὼς και τὸ ποῖα τὴν ἐτοιμάζουν και ποῖοι ἄνθρωποι ἐνδιαφέρονται διὰ τὸ ἔργον τῆς. Τὰ δὲ ἄλλα «θέματα» εἶναι διὰ «παραγέμισμα» και ἀπόκριψιν τοῦ κυρίου «θέματος». Ὁπερ εἶναι ὁ ἀρνησίχριστος Οἰκουμενισμός, εἰς τὸν ὁποῖον εἰσῆλθον με «πρῶτον βῆμα» τὸν Νεοημερολογιτισμὸν.

Δι' αὐτὰ λοιπὸν τὰ θέματα ἔχει νὰ ἀγωνισθῇ ἡ Ἐκκλησία σήμερον, αὐτὰ ἐνδιαφέρουν τοὺς πιστοὺς, δι' αὐτῶν θὰ δοξασθῇ ὁ Θεὸς και σωθοῦν αἱ ψυχαὶ τῶν Χριστιανῶν; Καὶ παιδικὸς νοῦς κατανοεῖ, ὅτι αὐτὸ εἶναι παρωδία συνόδου και ὄχι «Ἁγία και Μεγάλη Σύνοδος». *Μ ἄ λ λ ο ν εἶ ν α ι σ υ ν ἄ θ ρ ο ι σ μ α π α ρ α ν ὄ μ ω ν κ αὶ θ ε ο κ α π ῆ λ ω ν σ ύ ν ο δ ο ς λ η σ τ ρ ι κ ῆ κ αὶ ἄ ν τ ι σ ύ ν ο δ ο ς.* Ὅ,τι ὠκοδόμησαν αἱ Ἁγίαὶ Σύνοδοι, αὐτοὶ τὰ καταλύουν και καταρρίπτουν εἰς ὅ,τι ἐνομοθέτησαν αἱ Ἁγίαὶ Σύνοδοι, αὐτοὶ ἀντινομοθετοῦν και με πρωτοφανῆ παντομίαν και θεομπαιξίαν ὀνομάζουν τὸ κατασκευασμάτων... «συνέχαιαν τῶν Ἁγίων Ἐπτὰ Οἰκουμενικῶν Συνόδων»!! Τόση ἀναιδεια και ἀναισθησία και πώρωσις! Ὅπως αὐτοὶ οἱ Οἰκουμενισταὶ - Νεοημερολογίται γράφουν και διακηρύσσουν, ἡ «σύνοδος» αὕτη «ἐπρογραμματίσθη και ἐτοιμάζεται ἤδη ἀπὸ τοῦ 1923». Δηλαδὴ ὅ,τι ἤρχισεν ὁ ἀρχιμασῶνος Μεταξάκης, συμπληροῦται νῦν ὑπὸ τῶν ὁμοίων του.

Οἱ Οἰκουμενισταὶ εἶναι ἀποφασισμένοι και ἀδίστακτοι. Ἀπὸ τοῦ 1919-20 καθοδηγηθέντες ἀπὸ τοὺς προτεστάντας Ἀγγλικανούς - Ἐπισκοπελιανούς και τοὺς προτεσταντοφίλους προτεσταντίζοντας «ὀρθοδόξους» και ἀπὸ τοῦ 1923 ἀρχίσαντες τὸ «ἔργον» τοῦ Οἰκουμενισμοῦ διὰ τοῦ

Νεοημερολογιτισμοῦ, δὲν σταματοῦν και δὲν ὀρρωδοῦν πρὸ λύθενός. Ὅχι μόνον προχωροῦν συνεχῶς εἰς τὰς «μεταρρυθμίσεις», «συγχρονισμούς», ἀναπροσαρμογὰς», καταργοῦντες «βαθμηδόν» ὅ,τι παρέλαβον ἀπὸ τοὺς Πατέρας και καταγίνονται ἀδεῶς και «προσδευτικῶς» εἰς τὰς συμπροσευχὰς, τοὺς «διαλόγους», τὰς θρησκευτικὰς ἐπικοινωνίας ὡσάν νὰ «μὴ τοὺς χωρίζη τίποτε», ἀλλὰ και ἐπὶ τὸ ἐπιστημονικώτερον και συστηματικώτερον ἐργάζονται διὰ τὴν διασπορὰν και ἐπικράτησιν τῆς ἀθεότητος τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Ἐγγραψαν και συνεχῶς γράφουν «ἔργα» περὶ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, τὴν «Ἱστορίαν τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως», βιβλία περὶ Οἰκουμενισμοῦ διὰ... μαθητὰς - φοιτητὰς - θεολόγους συγκροτοῦν διάφορα «Οἰκουμενιστικὰ Ἰνστιτοῦτα» διὰ οἰκουμενιστικὰς «σπουδὰς» και ἐρεῦνας εἰς τὸ ἐν... Γενεῦη «Πατριαρχικὸν Κέντρον» συνιστᾶται «Οἰκουμενιστικὴ σχολή» διὰ... μετεκπαίδευσιν τῶν «θεολόγων» εἰς τὴν οἰκουμενιστικὴν λύμην, νὰ μάθουν δηλαδὴ νὰ προδίδουν και βεβηλώνουν τὴν πίστιν, νὰ ἐξισώνουν και συμφύρουν τὴν Μητέρα Ὁρθοδοξίαν με τὰς μοιχαλίδας αἱρέσεις, ἀναμέσον βεβήλου και ἀγίου νὰ μὴ διαστέλλωσι, νὰ μὴ ἐχωρίζουν ἀκάθαρτον ἀπὸ τοῦ καθαροῦ, διὰ νὰ ἐπισύρουν τὴν ἐπιτίμησιν και τὴν ἀρὰν τοῦ Θεοῦ, νὰ ἐτοιμάζουν τὴν ὁδὸν τοῦ ἀντιχριστοῦ, νὰ παραμερίζουν τὸν Χριστὸν και παραπέμπουν τὰς ψυχὰς εἰς τὴν κόλασιν.

Οἱ οὕτω μετεκπαιδευόμενοι, ὅσοι εἶναι ἀδίστακτοι και ἀθεόφοβοι οἰκουμενισταί, οἱ φανερώνοντες με τοὺς λόγους και τὴν συμπεριφορὰν των ὅτι εἶναι διατεθειμένοι δι' «ὄλα», οἱ βλέποντες ὀπισθεν τοῦ οἰκουμενιστικοῦ οἴστρου «τὰ σκαλοπάτια τῆς ἀνοβάσεως» και τὴν ἐξυπηρέτησιν τῶν κοσμικῶν θελημάτων των, αὐτοὶ προωθοῦνται εἰς τὰς θέσεις και τοὺς θρόνους, αὐτοὶ στέλλονται εἰς τὰς διαφόρους ἀποστολάς και τὰ ποικίλα «συνέδρια» τῶν παρανόμων, αὐτοὶ διορίζονται εἰς τοὺς θεοσκαπήλους διαλόγους και τὰς λοιπὰς δραστηριότητας τοῦ Οἰκουμενισμοῦ και δι' αὐτῶν προάγεται τὸ ἔργο του, βαίνον βαθμιαίως πρὸς τὴν συμπλήρωσιν!

Ἡ ὑπὸ τοῦ ἀποστάτου Ἀθηναγόρα και δι' αὐτοῦ Ἐξαφθεῖσα ἀθεότης τοῦ Οἰκουμενισμοῦ και τὰ συνεχῶς γίνοντα κατὰ τοὺς καιροὺς τούτους «ἔργα» τῆς τελείας προδοσίας, ἡ ἀθέτησις τῶν τῆς Ὁρθοδοξίας και υἱοθέτησις τῶν τῆς κοσμικότητος και αἱρέσεως, αἱ συμπροσευχαὶ, αἱ βέβηλοι και προδοτικαὶ τῆς Ὁρθοδοξίας ἐπικοινωνίαι και ὁ συμφυρμός, οἱ καπηλεύόμενοι τὰ θεῖα πρωτοφάνειαι εἰς



άθεοφοβίαν, προδοσίαν και κοσμικοφροσύνην «διάλογοι», οί ύποκριτικοί και καταχθόνιοι τρόποι οὐς μεταχειρίζονται και καθ' οὐς ἐργάζονται εἰς τὰ θέματα τῆς πίστεως και τῆς Ἐκκλησίας, αὐτὰ και τὰ τοιαῦτα ὁσεβῆ και παράνομα, ἅτινα εἶναι τὰ ἐπόμενα βήματα», μετὰ «τὸ πρῶτον βῆμα» τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ εἰς τὸν Οἰκουμενισμόν, εἶναι γνωστά εἰς τοὺς πάντας και διαλαλοῦνται δι' ὅλων τῶν μέσων και δὲν νομίζεται ἀναγκαῖα ἐνταῦθα ἢ ἐν πολλοῖς διατριβῇ εἰς αὐτά. Δύνονται δὲ νὰ ἴδουν εἰς αὐτὰ τί τεκταίνεται ὅσοι θέλουν νὰ βλέπουν και ἐξαγάγουν τὰ συμπεράσματά τῶν. Αὐτοὶ οἱ ἐχθροὶ τοῦ Θεοῦ και πολέμιοι τῆς πίστεως και τῆς ψυχῆς τῶν τοὺς ἀνοίγουν τὰ μάτια.

### ΣΥΝΕΙΔΗΤΟΠΟΙΗΣΙΣ - ΣΥΝΕΠΕΙΑ

**Ο**ΤΙ ὁ Νεοημερολογιτισμὸς εἰσήχθη εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν διὰ θεάρεστον σκοπὸν, διὰ λόγον ἐκκλησιαστικόν, διὰ τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ, διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν ψυχῶν τῶν Χριστιανῶν, μέχρι σήμερον δὲν εὐρέθη εὐλαβῆς νὰ τὸ εἴπῃ, οὔτε κληρικὸς οὔτε λαϊκός. Ἄλλ' ἐὰν δὲν εἰσήχθη διὰ χρησίμον σκοπὸν και ὠφέλειαν, πρόδηλον ὅτι ἢ εἰσαγωγή του ἐπροξένησε κακὸν και ἀπώλειαν. Μήπως εἶναι κάτι τὸ ἀδιάφορον και μήτε καλὸν μήτε κακόν; Ἄλλὰ ἢ Ἐκκλησία δὲν εἰσάγει ποτὲ πράγματα ὁποῦ νὰ εἶναι κακὰ ἢ ἀχρηστοὰ ἢ ἀδιάφορα και μάλιστα τόσῳ μεγάλῃ σημασίᾳ και γενικῆς χρήσεως. Δὲν ὑπάρχει τοιαύτη περίπτωσις εἰς τὴν ἱστορίαν, οὔτε εἶναι δυνατόν νὰ ὑπάρξῃ. Μόνον τὰ καλὰ και ὠφέλιμα θεσμοθετεῖ και ρυθμίζει ἢ Ἐκκλησία σκοποῦσα εἰς τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ και τὴν σωτηρίαν τῶν ψυχῶν. Συνεπῶς ἢ εἰσαγωγή «καινῶν» και «μεταρρυθμίσεων» ἀντὶ τῶν ρυθμίσεων, τῶν ὁποίων ἀπόβλεψις δὲν εἶναι ἢ δόξα τοῦ Θεοῦ και σωτηρία τῶν ψυχῶν, δὲν εἶναι ἔργον τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ τῶν σκοτεινῶν ἐπιβούλων ἐχθρῶν τῆς Ἐκκλησίας, τοῦ Θεοῦ και τῆς σωτηρίας τῶν ψυχῶν.

Και ἐξ αὐτῶν, οἱ ὁποῖοι ἐκ διαφόρων ἀφορμῶν και περιστάσεων και ἐξ ἰδικῶν του συλλογισμῶν ἕκαστος ἀκολουθοῦν ἐπὶ τὸν Νεοημερολογιτισμὸν, οὐδεὶς εἶπεν ὅτι ΚΑΛΩΣ εἰσήχθη εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν. Τούναντιον, και θεολόγοι και ἄλλοι ἐκφράζονται, και τὸ πιστεύουν και τὸ γράφουν, ὅτι «τὸ παλαιὸν εἶναι τὸ ὀρθόν», ὅτι «ΚΑΚΩΣ εἰσήχθη τὸ νέον ἡμερολόγιον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν», ὅτι «εἶναι ἔργον βεβιασμένον και ἐπροξένησε ζημίαν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν και τὸ ἔθνος», ὅτι «οὐδὲν ἐκκλησιαστικόν ἐπιχειρήμα

ὑπάρχει ὑπὲρ αὐτοῦ», ὅτι «δὲν ἔπρεπε νὰ γίνῃ», ὅτι «μὲ αὐτὸ ἐφραγκέψαμε» και πολλὰ τοιαῦτα. Καὶ ὅσοι δὲν ἐκδηλώνονται οὕτω, διὰ κάποιον «λόγον» και «συμφέρον» σιωποῦν. Ὅσοι δὲ ἀντιδρῶν και μὲ τὸν τρόπον, τοὺς λόγους και τὴν συμπεριφορὰν και πράξιν τῶν γίνονται ὑποστηρικταὶ τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ, οὐδεὶς κάμνει τοῦτο ὡς ὑπερασπίζων κάτι θεάρεστον, ἀλλὰ διὰ νὰ ἔχουν τὴν «φιλίαν» και «τιμὴν» τῶν «ἀρχηγῶν και μεγάλων», διὰ νὰ «ἀρέσκουν» εἰς αὐτοὺς και «εἶναι» μὲ αὐτούς. Δὲν τοὺς ἐνδιαφέρει δηλαδὴ, τί εἶναι τὸ ὀρθόν και θεάρεστον, ἀλλὰ τὸ «τί κάμνουν οἱ ἀρχηγοὶ και μεγάλοι». Αὐτοὺς ποῦ βλέπουν και ὑπολογίζουν, ὄχι τὸν Θεόν, ποῦ δὲν τὸ βλέπουν και δὲν τὸν φοβοῦνται! Καὶ ὅταν ἢ ἐπιστροφή εἰς τὴν εὐθειαν τῶν Πατέρων, τὸ αἰώνιον Ἐορτόλόγιον τῆς Ὁρθοδοξίας γίνῃ ἀπὸ ἀρχηγούς και μεγάλους (ὄχι ἀπὸ ταπεινοὺς «παλαισημερολογίτας»), τότε αὐτοὶ οἱ νῦν ἀντιδρῶντες πρῶτοι θὰ ρίψουν τὸν λίθον τοῦ ἀναθέματος κατὰ τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ και θὰ ἀνακαλύψουν ἀμέτρητον πληθὺν ἐπιχειρημάτων κατ' αὐτοῦ και θὰ καταδικάζουν τοὺς «αἰτίους» τῆς ἐλεύσεως τοῦ σκότους τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Θαυμάσατε, λοιπόν, λογικὴν και εὐσέβειαν δὲν παρατηροῦν και ἐνδιαφέρονται τί εἶναι τὸ θεάρεστον διὰ νὰ τὸ ἀκολουθήσουν, ἀλλὰ «ποιὸς τὸ κάμνει»!

Ὅσοι «ἀγωνίζονται» και πολεμοῦν και ἔγραψαν κατὰ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἀνεξαιρέτως εἰς τὴν «σειρὰν» τῆς ὑποθέσεως τὸ ἀναφέρουν, ὅτι ὁ Νεοημερολογιτισμὸς εἶναι ἔργον τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Καὶ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ γίνῃ ἄλλως, ἐφ' ὅσον αὐτὴ εἶναι ἢ πραγματικότης, τὴν ὁποίαν δὲν δύναται τις νὰ ἀθετήσῃ ἢ παραμορφώσῃ. Ὁ Νεοημερολογιτισμὸς ἦτο πράξις γενομένη ἐν τῷ πλαισίῳ τῆς «δραστηριότητος» τοῦ Οἰκουμενισμοῦ και τὸ «βῆμα» προωθησεῶς του. Πῶς και διατί κατόπιν αὐτῶν τῶν διαπιστώσεων και βεβαιώσεων ἐμμένουν εἰς τὰ δίκτυα και τὴν ὑποδοῦλωσιν ἐκεῖνου ὁποῦ «πολεμοῦν», δὲν δύναται νὰ ἐξηγηθῇ ἂν δὲν ληφθοῦν κάποια «δεδομένα», χάριν τῶν ὁποίων εὐρίσκουν τρόπους νὰ ἐπανασύωνται ὡς ἐκεῖνοι, περὶ τῶν ὁποίων λέγει ὁ ἅγιος Θεόδωρος Στουδίτης, «εἰ και τοὺς λογισμοὺς οὐ καταποντισθέντες, τῇ αἰρετικῇ κοινωνίᾳ ἐξ ἡμισείας δέει σωματικοῦ θανάτου συγκινδυνεύοντες».

Κατόπιν τῶν ὄσων παρετέθησαν ἐν τοῖς προηγουμένοις και ἰδία ὄσων εἶπαν και ἔδρασαν αὐτοὶ οἱ οἰκουμενισταί, δημιουργοί, προωθηταί, εἰσαγωγεῖς και συνεχισταί τοῦ



Νεοημερολογιτισμοῦ καὶ τῶν ἐν συνεχείᾳ τούτου «ἔργων», ὑπάρχει τις ἀμφισβητῶν καὶ ἀμφιβάλλων ὅτι ὁ Νεοημερολογιτισμὸς εἶναι εἰσαγωγή τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, εἶναι ἔργον τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, εἶναι αὐτὸς ὁ ἔμπρακτος Οἰκουμενισμὸς; "Ὅτι εἶναι καὶ αὐτὸς ἕνας -ισμὸς ἀπὸ τοὺς -ισμοὺς, ὡς εἶναι μασωνισμὸς, κομμουνισμὸς, προσκοπισμὸς, ροταριανισμὸς, λαϊονισμὸς, μαρξισμὸς, υπαρξισμὸς, μηδενισμὸς, τουρισμὸς, ἀνθρωπισμὸς, κλπ., περὶ τῶν ὁποίων λέγουν οἱ εἰδότες ὅτι εἶναι δημιούργημα τοῦ Σιωνισμοῦ πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν σχεδίων του; Αὐτὸ τὸ περιθώριον «Παγκόσμιον Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν» (ὁποῖον βλάσφημον καὶ θεομάχον ὄνομα καὶ δημιούργημα, τοῦ ὁποίου καὶ οἱ Νεοημερολογίται εἶναι «μέλη», οὐδεὶς ὀρθόδοξος!), δηλ. τὸ ἐκτελεστικὸν ὄργανον τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἀπὸ τὰς πρώτας «Γενικὰς Συνελεύσεις» του, εἰς Ἄμστερνταμ καὶ Ἐθναστον, σπουδαίως ἐμερίμνησε περὶ «ἀποκαταστάσεως τῶν Ἑβραίων»!

Αὐτοὶ οἱ εἰσηγηταὶ καὶ εἰσαγωγεῖς τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ δὲν ἀφήνουν περιθώρια ἀμφιβολίας καὶ ἀμφισβήτησεως περὶ τοῦ ὅτι ὡς οἰκουμενισταὶ ἐνήργησαν οὕτω καὶ ὅτι «πρῶτον βῆμα» τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ἦτο ἡ εἰσαγωγή τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ ὅτι ὡς τὸν κατὰ πρᾶξιν Οἰκουμενισμὸν ἐκήρυξαν αὐτὸν ἤδη προτοῦ τὸν εἰσαγάγουν καὶ μετὰ ταῦτα. Οἱ εὐσεβεῖς ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς διέγνωσαν καὶ διεκήρυξαν ὅτι ἡ ἀσεβὴς καὶ παράνομος εἰσαγωγή τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ εἶναι κατὰ ρησιν τῆς Ὁρθοδοξίας εἰς τὴν ἐξενόκνησιν τῆς πλεκτάνης τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων διὰ τὴν τεχνητὴν διάθρῳσιν καὶ βεβήλωσιν τῆς πίστεως. Πολλοὶ δὲ, ἕνεκα τῆς τρομοκρατίας, ἐν καιρῷ τῆς ὁποίας εἰσῆχθη ὁ Νεοημερολογιτισμὸς (αἱ σκοτεινὰὶ δυνάμεις καὶ οἱ παράνομοι εἰς τοιοῦτους καιροὺς καταδοκοῦν), τῆς ἀδιαφορίας καὶ τῆς προκαταλήψεως τὴν ὁποίαν ἐδημιούργησαν οἱ οἰκουμενισταὶ εἰσαγωγεῖς του διὰ παραπλανήσεων, ψευδολογιῶν καὶ ἐξαπατήσεως, δὲν ἀντέδρασαν εὐσεβῶς, οὕτως ὥστε νὰ νομίσουν οἱ Νεοημερολογιστὰὶ ὅτι ἡ «μεταρρύθμισις» τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ - Οἰκουμενισμοῦ «ἐπεβλήθη πλέον ὡς καθεστῶς»! Καθ' ὅμοιον τρόπον καὶ ὁ Κοπρώνυμος καὶ οἱ ὅμοιοί του, ἐκαυχῶντα ὅτι «ἐπεβλήθη ἡ μεταρρύθμισις» τῆς εἰκονομαχίας. Μήπως ὑπάρχουν κάποιαι ὁμοιότητες εἰς αὐτὰς τὰς διῶο «μεταρρυθμίσεις»;...

Οἱ μὲν εὐσεβεῖς κατιδόντες εὐθὺς ἀμέσως τὴν κόλασιν καὶ ἀπώλειαν τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ - Οἰκουμενισμοῦ, οὐδέποτε ὑπήχθησαν εἰς αὐτόν· διεχώρισαν ἀπὸ αὐτόν τὰς εὐθύναις των καὶ οὐδέποτε ἔπαυσαν καλοῦντες τοὺς παραπλανηθέντας ὑπ' αὐτοῦ εἰς ἐπιστροφὴν εἰς τὴν πορείαν καὶ εὐσέβειαν τῶν Πατέρων. Ἐκ δὲ τῆς μεγάλης ἐξάρσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ κατὰ τοὺς τελευταίους καιροὺς καὶ τῆς προόδου τῶν περαιτέρω «βημάτων» μετὰ «τὸ πρῶτον βῆμα» τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ, ἐδόθη ἀφορμὴ εἰς τοὺς Νεοημερολογίτας νὰ ἐνθυμηθοῦν καὶ κατανοήσουν ὅτι διὰ τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ εἰσῆχθη παρ' αὐτοῖς ὁ Οἰκουμενισμὸς ὅτι Νεοημερολογιτισμὸς καὶ Οἰκουμενισμὸς δὲν εἶναι ἄλλο καὶ ἄλλο, ἀλλὰ ἓν καὶ τὸ αὐτό.

Ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς «ἀποφασισμένους» οἰκουμενιστάς, τοὺς μασώνους, τοὺς πωλήσαντας τὴν ψυχὴν των διὰ τὰ κοσμικά, δὲν ὑπάρχει λεγόμενος ὀρθόδοξος, ὅστις νὰ ὑποστηρίξη τὴν ἀθεότητα τοῦ ἀντιχρίστου Οἰκουμενισμοῦ καὶ θεωρῇ τοῦτον ὡς συμβιβαζόμενον μετὰ τὴν ιδιότητα τοῦ ὀρθόδοξου. Συνειδητοποιηθέντος λοιπόν, ὅτι ὁ Νεοημερολογιτισμὸς δὲν εἶναι ἄλλο ἀπὸ τὸν Οἰκουμενισμὸν ἀλλ' αὐτὸς ὁ Οἰκουμενισμὸς κατὰ πρᾶξιν καὶ συνεπῶς εὐρίσκονται ἤδη ἐντὸς αὐτοῦ οἱ Νεοημερολογίται, ὅσοι λέγουν ὅτι πολεμοῦν καὶ ἀγωνίζονται κατὰ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ ἔχουν αὐτὸν ἐχθρόν, ἄθεον, θεομάχον, ἀντίχριστον, παναίρεσιν, ἐπίβουλον τῆς Ὁρθοδοξίας κλπ., διὰ νὰ εἶναι συνεπεῖς ὀφείλουν, κατὰ τὸν Προφήτην, νὰ «ἐξέλθουν ἐκ μέσου τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ καὶ ἀφορισθοῦν ἀπ' αὐτοῦ καὶ ἀκαθάρτου μὴ ἄπτωνται»· διότι διὰ τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ ἄπτονται τοῦ ἀκαθάρτου Οἰκουμενισμοῦ. Ὀφείλουν ν' ἀναλάβουν καὶ διαχωρίσουν τὰς εὐθύναις των ὀφείλουν νὰ μὴ γλείφουν ὅπου πτύουν, νὰ μὴ προσκυνοῦν ὅ,τι πολεμοῦν, νὰ μὴ συγχέουν τὸ πικρὸν μετὰ τὸ γλυκὺ, τὸ σκότος μετὰ τὸ φῶς. "Ἴνα μὴ ἔχωσι τὸ κρίμα ἐκείνων, οἵτινες «Θεὸν ὁμολογοῦσιν εἰδέναί, τοῖς δὲ ἔργοις ἀρνοῦνται». (Τίτ. Α' 16).

Ἐὰν εἰς τὸν Οἰκουμενισμὸν δὲν ὑπάρχει εὐσέβεια καὶ σωτηρία, καὶ εἰς τὸν Νεοημερολογιτισμὸν δὲν ὑπάρχει εὐσέβεια καὶ σωτηρία. Εἰς τὴν αἰωνίαν εὐθειαν πορείαν τῶν Πατέρων ὑπάρχει ἡ σωτηρία, τῆς ὁποίας οἱ Ὁρθόδοξοι εἶθε νὰ ἀξιοθῶμεν. ΑΜΗΝ.



## ΠΗΓΑΙ

«ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ», Ἑβδομαδιαῖον ὄργανον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου.

Πρακτικά «ΠΑΝΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ», 1923.

«ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑΚΟΝ ΖΗΤΗΜΑ», Ἀνθίμου Βιζύης, 1922.

«ΥΠΟΜΝΗΜΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΥΝΟΔΟΝ», Κασσανδρείας Ειρηναίου, 1929.

«ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗΣ ΚΙΝΗΣΕΩΣ», Βασιλ. Σταυρίδου.

«Η ΑΙΡΕΣΙΣ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΥ», Ἀρ. Δ. Δελήμπαση

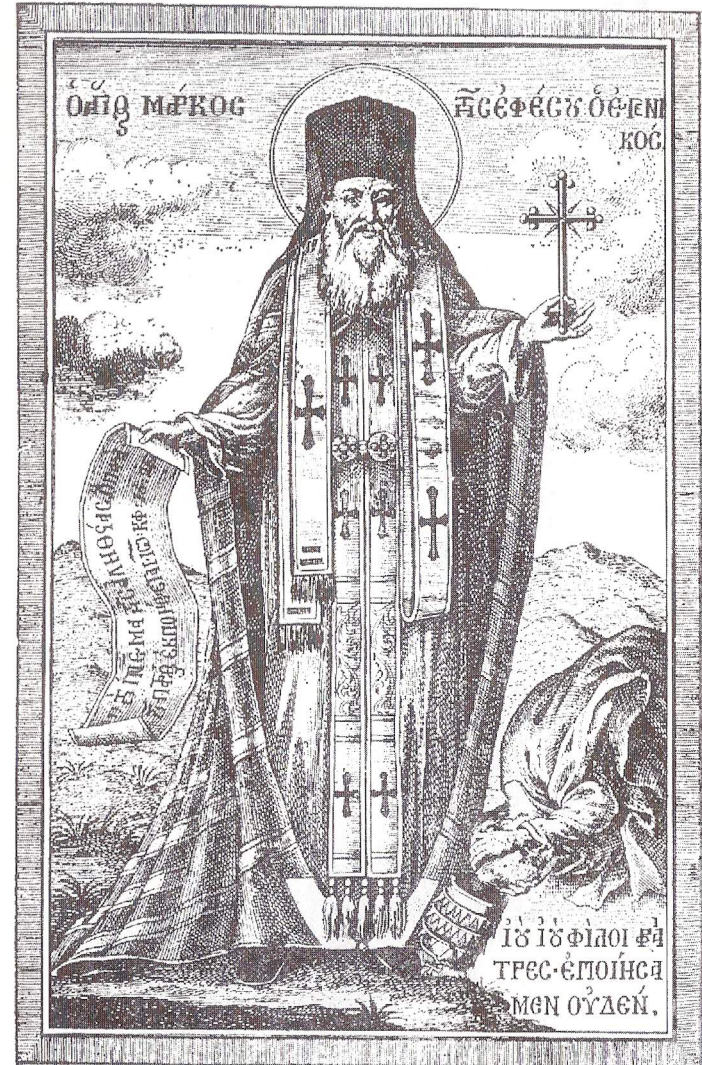
«Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ», Γ. Εύστρατιάδου.

Πρακτικά «ΠΡΟΣΥΝΟΔΟΥ ΕΝ ΒΑΤΟΠΕΔΙΩΙ», 1931.

«ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΣ ΚΗΡΥΞ», ἐπὶ Μεταξάκη, Ἀθῆναι.

«ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ», Δεκαπενθήμερον περιοδικόν, ἐκ τοῦ «Πατριαρχικοῦ Κέντρου», Γενεύη.

Ἄλλα διάφορα περιοδικὰ καὶ ἔντυπα, παλαιὰ καὶ νεώτερα.







Οἱ Ἅγιοι Κωνσταντῖνος καί Ἑλένη

## ΠΙΝΑΞ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

	Σελ.
Πρόλογος τοῦ Συγγραφέως	11
Εἰσαγωγή	13
<b>Α' Ἡ Αἵρεσις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ</b>	
Ἡ ἐμφάνισις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ	17
Προσδευτικὴ διοργάνωσις	20
<b>Β' Ὁ Οἰκουμενισμὸς κατὰ τῆς Ὁρθοδοξίας</b>	
«Ὁρθόδοξοι» εἰς τὸν Οἰκουμενισμὸν	25
Ἡ ἐγκύκλιος τοῦ 1920	30
Παγκόσμιος ἐνθουσιασμὸς τῶν αἰρετικῶν	33
Τὸ πρῶτον βῆμα	38
Προηγούμεναι ἀπόπειραι	42
<b>Γ' Τὰ ὄργανα τοῦ Οἰκουμενισμοῦ</b>	
Μελέτιος Μεταξάκης - Χρυσόστομος Παπαδόπουλος	49
Οἱ Προτεστάνται περὶ τοῦ Μελετίου Μεταξάκη	52
Οἱ Μασῶνοι περὶ τοῦ Μελετίου Μεταξάκη	54
Χρυσόστομος Παπαδόπουλος	59



**Δ' Ὁ Οἰκουμενισμὸς ἐπιβάλλεται διὰ τῶν  
ὀργάνων του**

	Σελ.
Σχέδιον «μεταρρυθμίσεων». — «Ἀναγνώρισις» Ἀγγλικανικῶν χειροτονιῶν	64
Τὸ «Πανορθόδοξον Συνέδριον»	68
Καὶ πάλιν ἐνθουσιασμὸς τῶν δυσσεβῶν	79
«Μὲ τὸ τσεκούρι»	92
Περὶ ἀστρονομικῆς ἀκριβείας	85
Νεοημερολογιτισμοῦ παρατροπαί	89
Ἐκ τῶν λεπτομερειῶν τῆς Ἐκτελέσεως, Βασίλειος ὁ Γ'	96
Τὰ ἐπάμενα «Βήματα»	103

**Ε' Ἐπισφράγισις τῆς Αἰρέσεως**

«Ἁγία καὶ μεγάλη Σύνοδος»	112
Συνειδητοποιήσις - Συνέπειαι	116

ΠΗΓΑΙ 120

**ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΤΗΣ ΜΙΑΣ ΑΓΙΑΣ ΚΑΘΟΛΙΚΗΣ ΚΑΙ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ, ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥΣ. ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ ΕΝ ΕΤΕΙ 1848.**

Κρατῶμεν τῆς ὁμολογίας, ἣν παρελάβομεν ἄδολον παρὰ τῆλικούτων ἀνδρῶν ἀποστρεφόμενοι πάντα νεωτερισμὸν ὡς ὑπαγόρευμα τοῦ Διαβόλου. Ὁ δεκόμενος νεωτερισμὸν κατελέγχει ἐλλίπῃ τὴν κεκηρυγμένην ὀρθόδοξον πίστιν. Ἄλλ' αὕτη πεπληρωμένη ἤδη ἐσφράγισται μὴ ἐπιδεχομένη μήτε μείωσιν, μήτε αὐξησιν, μήτε ἀλλοίωσιν, ἣν τινα καὶ ὁ τολμῶν ἢ πρᾶξαι ἢ συμβουλευσαί, ἢ διανοηθῆναι τοῦτο, ἤδη ἠρνήθη τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ, ἤδη καθυπεβλήθη εἰς τὸ αἰώνιον ἀνάθεμα διὰ τὸ βλασφημεῖν εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ὡς μὴ ἀρτίως λαλήσαν ἐν ταῖς Γραφαῖς καὶ Οἰκουμενικαῖς Συνόδοις.

Τὸ φρικτὸν τοῦτο ἀνάθεμα, ἀδελφοὶ καὶ τέκνα ἐν Χριστῷ ἀγαπητά, οὐκ ἐκφωνοῦμεν ἡμεῖς σήμερον, ἀλλ' ἐξεφώνησαν τοῦτο αἱ ἐπτὰ Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι, ὁ κορδὸς τῶν Θεοφόρων Πατέρων. Ἄπαντες οὖν οἱ νεωτερίζοντες, ἢ αἰρέσει, ἢ σχίσματι, ἐκουσίως ἐνεδύθησαν κατὰ τὸν ψαλμωδόν, κατάραν ὡς ἰμάτιον, κἂν τε Πάπαι, κἂν τε Πατριάρχαι, κἂν τε λαϊκοί, κἂν τε κληρικοί, κἂν Ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ.

† **ΑΝΘΙΜΟΣ** ἐλέω Θεοῦ Ἀρχιεπίσκοπος Κων/πόλεως, Νέας Ῥώμης καὶ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης.

† **ΙΕΡΟΘΕΟΣ** ἐλέω Θεοῦ Πάπας καὶ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας καὶ πάσης Αἰγύπτου.

† **ΜΕΘΟΔΙΟΣ** ἐλέω Θεοῦ Πατριάρχης Ἀντιοχείας.

† **ΚΥΡΙΛΛΟΣ** ἐλέω Θεοῦ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων καὶ αἱ περὶ αὐτοὺς Ἱεραὶ Σύνοδοι.





ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΕΣΦΙΓΜΕΝΟΥ  
ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ ΑΘΩ